

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kurt Vonnegut

Hi Ho

Zed

Hi Ho

Kurt Vonnegut

Türkçesi

Müge Mengü

Zed

Kurt Vonnegut Jr.

1922'de Indianapolis'te doğdu. Savaş sırasında Almanlara tutsak düşüp Dresden'e gönderildi ve şehrin müttefikler tarafından bombalanışıyla yalnız mahzenlerde 135 bin kişinin yanarak ölümüne tanıklık etti. (Mezbaha No:5, bu tanıklığın öyküsüdür.)

İlk kitabı, öykülerini biraraya getiren **Kedi Evindeki Kanarya**'dır. Eleştirmenler bu kitap ve daha sonra yayınlanan **Piyano Çalmak** için, "usta bir bilim kurgu yazarıyla karşı karşıyayız" demekle yetindiler. Ancak **Kedi Beşiği**, yazarın hayatında bir dönüm noktası oldu. İngiliz yazar Graham Greene kitap hakkında "yaşayan en yetenekli yazarlardan biri tarafından yazılmış yılın en başarılı üç kitabından birisi" dedi.

Daha sonra birbirini izleyen **Gece Ana**, **Mezbaha No: 5**, **Şampiyonların Kahvaltısı** kitapları ile ününü pekiştirdi. Mezbaha No:5 sinemaya da aktarıldı. Karısı Jayne Magie Cox, üç çocuğu, ölen ablasının evlat edindiği üç çocuğu ve çoban köpekleriyle birlikte, her zaman konuklarla dolup taşan Massachussettes'deki çiftlik evinde yaşamaktadır.

Kedi Beşiği, Mezbaha No:5, Şampiyonların Kahvaltısı E Yayınları'ndan 1974'de, Gece Ana yine E Yayınları'ndan 1975'de, **Hapishane Kuşu** ise 1980'de Altın Kitaplar'dan yayınlanmıştır.

zed yayın: 4

•

Slapstick

or

Lonesome No More

(Hi Ho)

kurt vonnegut

•

1. baskı: ekim 1995

•

çeviren: müge mengü

•

kapak fotoğrafı: cem çetin

•

kapaktaki palyaço: a. fuat onan

•

ofset hazırlık: pi tanıtım (0.212) 245 28 03

•

baskı: günay matbaası (0.212) 544 34 31

İstiklâl Cad. Büyük Parmakkapı Sk. No: 7/3 Beyoğlu-İstanbul

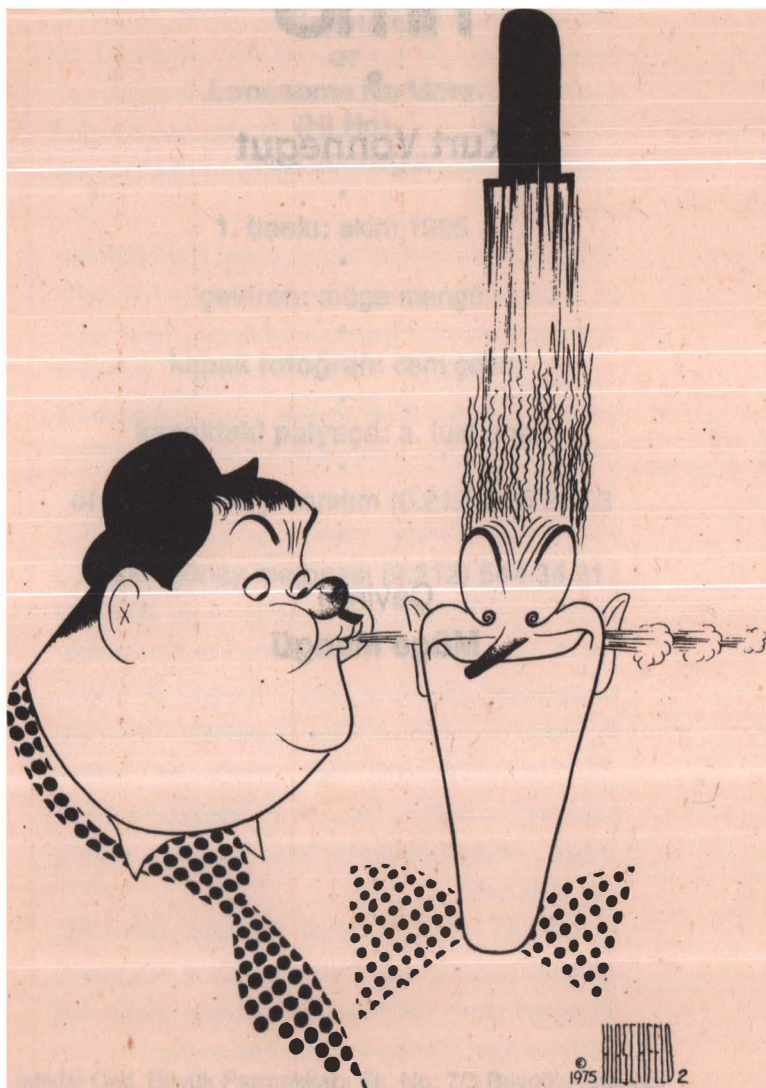
Tel: (0.212) 245 28 03 Tel/Fax: (0.212) 249 26 53

(Zed Yayın bir Piya Ltd. Şti. kuruluşudur)

hi ho
•

Kurt Vonnegut

Çeviren
Müge Mengü

***Hayatımın iki kahramanının,
Arthur Stanley Jefferson ve Norvell Hardy'nin
anısına...***

başlangıç

Bu, yazıp yazacağım en samimi otobiyografi. Ona şakşak diyeceğim. Çünkü abartılı ve gülünç. Tıpkı şakşak komedi filmleri -özellikle de şu eski Laurel ve Hardy'ninkiler- gibi.

Yani hayatı duyumsadığım gibi.

Sınırlı zekâmın ve çevikliğimin bütün numaraları burada var. Sürüp gidiyorlar.

Bence Laurel ve Hardy'nin asıl esprisi her türlü numaranın altından alınlarının akıyla çıkmalarıydı.

Hiç kelepere düşmediler, müthiş onurlu ve eğlenceliydiler doğrusu.

Filmlerinde aşka pek yer yoktu. Daha çok evlilik parodileri yaparlardı. Bu da herkesin inanarak kabullendiği bir başka numaraydı.

Aşk hiç söz konusu olmazdı.

Belki de ben Büyük Çöküş döneminde geçen çocukluğumda Laurel ve Hardy'den çok etkilenmiş ve sarhoş olmuştum. Öyle ki aşktan hiç söz etmeden hayatı tartışmayı normal sayardım.

Çok önemli gelmiyor bana bu.

Peki önemli olan ne? Kaderinle iyi pazarlık etmek.

Bazı aşk tecrübelerim oldu, ya da olduğunu sanıyorum. Gene de çok hoşlandığım kimseler hep vardı. Kimisini, kısa bir süre için idare ettim. Uzun sürdüğünde ise o kişi beni pırpısladı. Ama bunun aşkla hiç bir ilgisi olamazdı.

Bu arada; köpeklerle duyduğum aşkla insanlara duyduğum aşk arasında fark görmüyorum.

Çocukluğumda güldürü filmleri izlemediğim, radyoda ko-

medyenleri dinlemediğim zamanlar şefkatli köpeklerimizle halıların üzerinde yuvarlanıp dururdum. Ben bunu hep yapıyorum. Köpekler benden çok daha önce yoruluyorlar, şaşırıp utanıyorlar. Bana kalsa sonsuza kadar devam ederdim.

Hi ho...

Amazon Yağmur Ormanları'ndaki Barış Heyeti'ne katılan, üç manevi oğlumdan biri yirmibirinci yaşgününde bana şöyle dedi: "Biliyor musun, bana hiç sarılmadın."

Hemen sarıldım ona. Kucaklaştık. Çok hoştu. Bizim Koca Dame'mızla halı üzerinde yuvarlanmak gibi bir şeydi.

Aşk bulduğun yerdedir. Onu aramak aptalca. Hem zehirle-nebilirsin de.

Birbirlerini dânişıklı sevenler kavga ettiklerinde hep şunu söylerler: "Lütfen, biraz daha az aşk, daha fazla geyik muhabbeti."

Geyik muhabbetiyle ilgili en uzun tecrübem, tek kardeşim olan, ağabeyim Bernard ile oldu. Kendisi Albany'deki New York Devlet Üniversitesi'nde atmosferbilimcidir.

Bernard iki genç oğul yetiştiren bir dul. Bunu iyi beceriyor. Üstelik üç yetişkin oğlu da var.

Doğuştan çok farklıyız onunla. Bernard asla bir yazar olamazdı. Ben de bir bilim adamı.

İkimiz de hayatımızı beyinlerimizle kazandığımız için, onları bilincimizden ve özbenliğimizden ayırarak makine gibi görmeye eğilimliyiz.

Onunla üç-dört kez, yaşgünlerinde kucaklaştık; usulen ve sa-

karca. Üzüntülü anlarımızda hiç kucaklaşmadık.

Aynı tür şakalardan hoşlanıyoruz, her nasılsa; Mark Twain, Laurel ve Hardy gibi...

Zekâlarımız, aynı derecede karmakarışıktır üstelik.

Kardeşim hakkında, küçük değişikliklerle beni de doğru olarak anlatabilecek bir anı:

Bernard, New York, Schenectady'de General Electric Araştırma Laboratuvarı'nda çalışıyordu. Gümüş iyodürün bazı bulutları yağmura veya kara dönüştüreceğini keşfetmişti. Laboratuvar karmakarışıktı, sakar bir yabancı, tökezlediği yere göre, bin türlü yoldan ölebilirdi.

Şirketin güvenlik görevlisi bubi tuzakları ile dolu bu ormanı görünce az kalsın bayılacaktı. Kardeşime feryat figan bağırdı.

Kardeşim parmak uçlarını alnında tıkırdatarak şöyle dedi ona: "Bu laboratuvarın kötü olduğunu düşünüyorsan bir de burayı görmelisin."

İşte böyle.

Bir zamanlar kardeşime, ne zaman evde tamir işi yapmaya kalkışsam, işi bitirmeden tüm aletleri kaybettiğimi söyledim.

"Şanslısın," dedi bana. "Ben yaptığım işi kaybediyorum."

Gülüştük.

Doğuştan farklı zekâlara sahip karışık kafalı olmamıza rağmen Bernard ve ben, bize tüm dünyadaki akrabalıklarda hak aramamızı sağlayan, yapay yayılmış ailelere sahibiz.

O heryerdeki bilim adamlarının kardeşidir. Ben de heryerdeki yazarların.

Bu her ikimiz için de eğlendirici ve rahatlatıcı. Güzel bir şey.

Çok akrabaya sahip olmak insanlar için büyük bir şans. Olabildiğince çok alıcı ve verici. Aşk değil ama, alışkanlık.

Biz çocukken de Indiana, Indianapolis'te sahici akrabalarımızdan oluşan geniş bir ailemiz vardı, her zaman. Ebeveynlerimiz, büyükanne ve büyükbabalarımız da kardeşler, halalar, amcalar ve kuzenlerden oluşan bir sürü ile büyümüşlerdi. Evet, bütün akrabalar iyi eğitilmiş, kibar, varlıklı, İngilizce ve Almanca'yı iyi konuşan insanlardı.

Bu arada hepsi de çok muhafazakârdı.

Gençliklerinde dünyayı gezmeye çıkabilir ve mükemmel maceralar yaşayabilirlerdi. Ancak her birine er ya da geç Indianapolis'e geri dönmeleri tembih edilmişti. Hepsi buna uydular, çünkü akrabaları oradaydı.

Kuşkusuz, onları bekleyen birçok nimet de vardı: makûl işler, lüks evler, sadık uşaklar, Çin porselenleri, kristal ve gümüşler, iş itibarı, Maxinkuckee Gölü'nde evler ve hatta gölün doğu kıyısında bir zamanlar ailemin sahip olduğu bir sayfiye köyü.

Ben doğmadan beş yıl önce, Birinci Dünya Savaşı'na girildiğinde, Amerika'nın alman olan herşeye karşı nefretinin birden ortaya çıkması ile ailenin sürdüğü sefanın sonu gelmişti.

Artık ailemizde çocuklara almanca öğretilmiyordu. Alman müzik, resim ve edebiyatı ya da bilimi de pek ilgi görmüyordu. Erkek kardeşim, kızkardeşim ve ben, Almanya sanki Paraguay kadar yabancıymuş gibi büyütüldük.

Okulda öğrenebildiklerimizin dışında Avrupa'dan mahrum kalmıştık.

Kısa zamanda binlerce yıl kaybetmiştik ve sonra onbinlerce Amerikan doları ve sonra yazlıklar vesaire vesaire.

Ve ailemiz daha az ilginç hale geldi, özellikle kendisi için.

Böylece Büyük Çöküş dönemi ve İkinci Dünya Savaşı bittiğinde ağabeyim, kızkardeşim ve benim Indianapolis'ten uzak yerlere gitmemiz kolaylaştı.

Ve bu kez arkamızda bıraktığımız akrabalarımızdan hiçbiri, geri dönmemiz için bir neden gösteremezdi.

Artık özel bir yere bağlı değildik. Amerikan makinasının değiştirilebilir parçalarıydık.

Evet, ve bir zamanlar tüm kendi ressamları, galerileri, kendi kahramanları ve serserileri, şairleri, şakaları ve efsaneleri ve İngilizce konuşma biçimiyle kendine özgü bir yer olan Indianapolis, artık Amerikan makinasının değiştirilebilir bir parçası olmuştu.

Orası da otomobillerin yaşadığı, senfoni orkestralı vesaireli herhangi bir yerdi. Ve bir yarış pistli.

Hi ho.

Kardeşim ve ben cenazeler için oraya hâlâ dönüyoruz kuşkusuz. En son, geçen temmuzda merhum babamızın küçük kardeşi Alex Vonnegut amcanın cenazesi için gitmiştik. Avrupalı ruha sahip, tanrıdan korkmayan vatansever Amerikalıların, bizim geleneksel akrabalarımızın belki de sonuncusuydu.

Seksenyedi yaşındaydı. Çocuksuzdu. Harvard mezunuydu. Yaşam sigortası acentasından emekliydi. Anonim Alkolikler Indianapolis Şubesi kurucu üyesiydi.

Indianapolis Star'daki ölüm ilanında alkolik olmadığı yazılıydı. Bu inkâr, bir parça da olsa geçmişten gelen tatlı bir nellyism simgesiydi, bence. İçerdi biliyorum ama alkol, işini ciddi biçimde etkilemez ya da onu çıldırtmazdı.

Zaten birdenbire bırakmıştı. Anonim Alkolikler'in toplantılarında tüm üyelerin yapması gerektiği gibi kendisini ismi ile ta-

nittikten sonra cesur bir itirafta bulunmuş olmalıydı: Ben bir alkoliğim.

Eğer akrabalarımızın bir zamanlar alkolik olduklarını ya da annem ve oğlum gibi bazılarının da sonunda giderek sağlıklarının bozulduğunu bilseydik, hepimiz iyi bir Indianapolis evliliği yapmak ve iyi bir Indianapolis işi bulmak için zor zamanlar geçirebilirdik.

Hatta babamın büyükannesinin kanserden ölmesi bile bir sır olmuştu.

Düşünsenize.

Herneyse, eğer ateist Alex Amca öldükten sonra kendini Aziz Peter'in ve Pearly Gates'in önünde bulursa eminim ki kendini şöyle tanıtacaktır: "Adım Alex Vonnegut. Ben bir alkoliğim." Aferin ona.

Sanırım alkol zehirlenmesi korkusu kadar yalnızlık da onu Anonim Alkolikler'e katılmaya itti. Akrabaları öldükleri, çekip gittikleri ya da Amerikan düzeninin piyonları oldukları zaman yeni kardeşler, yeğenler, amcalar, halalar aradığında A.A'yı buldu.

Çocukluğumda bana ne okumam gerektiğini söylerdi ve zorla okuturdu. Beni hiç tanımadığım akrabalarım ziyarette götürmekten hoşlanırdı.

Bir kez bana Birinci Dünya Savaşı'nda Baltimore'da Amerikan casusu olduğunu anlatmıştı. Görevi oradaki Alman-Amerikan yardımlar masasındaki düşman ajanlarını ortaya çıkarmakmış. Ortaya çıkartılacak hiçbir şey yokmuş ama.

Bana ayrıca, ailesi, eve dönüp yerleşmesi için onu çağırma-
dan önce New York'ta bir rüşvet olayı için bir süre müfettişlik

yaptığını anlatmıştı. Gerçekte çok az bir harcama gerektiren Grant'ın mezarının onarımı için çok büyük bir harcama yapıldığını ortaya çıkartmıştı.

Hi ho.

Ölüm haberini Manhattan'ın "Kaplumbağa Koyu" olarak bilinen bölgesindeki evimde beyaz, tuşlu telefonda aldım. Yakınlarda bir kaplumbağa cenneti vardı.

Buraya nasıl geldim, hâlâ bilmiyorum. Ne kaplumbağa var ne de koy.

Belki de ben, sırtımda evimle bir kaplumbağayım. Hemen her yerde yaşayan, kısa sürelerle su altında bile.

Kardeşimi Albany'ye çağırdım. O altmışını devirmek üzereydi. Ben elli iki.

İkimiz de artık kaşarlanmıştık.

Bernard yine ağabey rolünü oynadı. Trans World Havayolları'ndan yerlerimizi, Indianapolis havaalanında arabamızı ve Ramada Inn'de çift yataklı odamızı ayırtmıştı.

Cenaze, ebeveynlerimiz ve tüm yakın akrabalarımızinki kadar kayıtsızca dünyeviydi; Tanrı, ahiret, hatta Indianapolis, Ramada Inn hakkındaki boş düşüncelerimiz kadar.

Kardeşim ve ben New York'tan Indianapolis'e uçan bir jette kemerlerimizi bağladık. Ben koridor tarafına oturdum. Bernard pencere kıyısına oturdu, çünkü atmosferbilimcisi olarak bulutlar ona daha çok şey ifade ediyordu.

Boylarımız 1.80 santimetrenin üzerindeydi. Kahverengi saçlarımız neredeyse hiç dökülmemişti. Bıyıklarımız bir örnekti, merhum babamızınkinin tıpkısı.

Zararsız görünüyorduk. Hoş, yaşlı bir Andy Gump çiftiydik.

İkimizin arasındaki koltuk dehşetli bir şiirsellikte boştu. Bu koltukta yaşı tam benimle Bernard'ın ortasında olan Alice oturuyor olabilirdi. Ama Alice sevgili Alex Amca'sının cenazesine bu koltukta gelemezdi. Çünkü New Jersey'de, yabancılar arasında kanserden ölmüştü. 41 yaşındaydı.

Bir seferinde, beklenen ölümünden konuşurken, kardeşimle bana "Sabun Köpüğü" demişti. Arkasında, annesiz dört çocuk bırakıyordu.

"Şakşak" dedi.

Hi ho.

Yaşamının son gününü bir hastane odasında geçirdi. Doktor ve hemşireler istediği kadar sigara ve içki içebileceğini, istediğini yiyebileceğini söylediler.

Kardeşimle ona telefon ettik. Zor nefes alıyordu. Bizim kadar uzun boyluydu. Kadın olduğu için bu, onu zor durumda bırakıyordu. Utancından dolayı duruşu göze pek hoş gelmezdi. Şimdiki duruşu ise bir soru işaretine benziyordu.

Öksürdü. Güldü. Şimdi hatırlayamadığım bir iki şaka yaptı.

Sonra bizi uğurladı. "Arkanıza bakmayın" dedi.

Biz de bakmadık.

Alex Amca'nın öldüğü gün, aynı saatlerde öldü; güneş battıktan birkaç saat sonra.

Ölümü istatistiksel olarak çok önemli olmayabilirdi, şu ayrıntı olmasaydı: Bir ekonomi gazetesinde editörlük yapan sapasağlam kocası James Carmalt Adams iki gün önce ölmüştü. Amerikan Demiryolu tarihinde açık bir asma köprüden yuvarlanan tek trende.

Düşünsenize.

Bu, gerçekten oldu.

Bernard ve ben, Alice'e, kocasının başına neler geldiğini söylemedik. Çünkü ölümünden sonra çocuklarına kocası bakacaktı. Fakat Alice olayı keşfetti. Uyurgezer bir kadın hasta, Alice'e New York *Daily News*'ü vermişti. Ön sayfadaki manşette tren kazası vardı. Ayrıca ölenlerin ve kaybolanların listesi de bulunuyordu.

Alice, asla dinî bir eğitim almadığı ve temiz bir yaşam sürdüğü için, kötü şansının, içinde yaşadığımız kargaşadaki kör kurnulardan başka birşey olabileceğini düşünmedi bile.

Aferin ona.

Bitkinlik ve bir de para endişeleri onu yolun sonuna doğru, pek de iyi yaşamadığını söylemeye itti.

Geriye dönersek: Laurel ve Hardy gibi.

Ağabeyim ve ben evin idaresini zaten üstlenmiştik. Alice ölünce, yaşları sekiz ile on dört arasında değişen üç oğlu, yetişkinlerin katılamadığı bir toplantı yaptılar. Sonra çıkıp, bizden şu isteklerine saygı duymamızı istediler: Birlikte kalacaklar ve iki köpeklerinden ayrılmayacaklardı. En küçükleri, yaklaşık bir yaşındaydı ve toplantıda yoktu.

Ondan sonra üç büyük oğlan, ben, karım Jane Cox Vonnegut ve üç çocuğumuzla birlikte Cape Cod'ta yaşadılar. Bizimle bir süre yaşayan bebek ise daha sonra babasının Alabama, Birmingham'da hakimlik yapan bir kuzeni tarafından evlat edinildi.

İşte böyle.

Üç oğlan, köpeklerine de baktılar.

Üç oğlandan, ismi benim ve babam gibi "Kurt" olanı ile bir kez New Jersey'den Cape Cod'a arabanın arkasında iki köpeklerle gittiğimizi hatırlıyorum şimdi. Sekiz yaşındaydı.

Güneyden kuzeye gidiyorduk, ona göre 'yukarı' çıkıyorduk. Yalnız ikimizdik. Kardeşleri gitmişlerdi.

"Çocuklar orada iyi mi?" diye sordu.

"Evet" dedim.

O şimdi pilot.

Şimdi hepsi çocuktan daha başka birşeyler.

İçlerinden biri Jamaika'nın dağlarında çiftçilik yapıyor. Kız-kardeşimin rüyalarını gerçekleştirdi: Şehrin çılgınlıklarından uzak, hayvanlarla arkadaşça yaşamak. Telefon yok, elektrik yok.

Maalesef yağışa bağımlı bir adam. Yağmur yağmazsa iflas etmiş demektir.

İki köpek, yaşlılıktan öldüler. Onlarla halının üstünde, saatlerce, onlar pes edinceye dek yuvarlanırdım.

Evet, ve kızkardeşimin çocukları onları pek endişelendiren, ürpertici bir iş hakkında çok samimiler: Hatıralarının hiçbir yerinde anne ve babalarını bulamıyorlar. Ama hiçbir yerinde.

İsmi James Carmalt Adams Jr. olan bir çiftçi, bana, parmak-uçlarını alında tıkratarak bundan bahsetmişti:

"Müzem yeterince dolu değil."

Çocukların zihinlerindeki müze bence çok korktuklarında kendi kendine boşalıyor, -onları sonsuz bir hüzünden korumak için.

Doğrusu, kendi adıma; kızkardeşimi bir anda unutsaydım felaketim olurdu. Bunu ona söylemedim ama sürekli onun için yazıyordum. Başardığım sanatsal bir değer varsa, bunun gizi

oydu. Tekniğimin gیزیydi o. Bir bütünlük ve uyum gösteren her yaratı, sanıyorum ki sanatçının ya da yaratıcının zihnindeki bir dinleyiciyle kottarılmıştır.

Evet, ve o oldukça hoştu ya da doğa o öldükten sonra birkaç yıl onun varlığını hissederek yazmama izin verecek kadar iyiydi. Fakat sonra, giderek gözden kaybolmaya başladı, belki başka yerlerde önemli işleri vardı.

Alex Amca'nın ölümüyle benim dinleyicim de tümüyle yok oldu denebilir.

Öyle ki, uçakta kardeşimle benim aramdaki koltuk daha çok bana aitmiş gibiydi: Onu iyi şekilde doldurmaya çalıştım: *New York Times*'ın sabah baskısıyla.

Kardeşim bizi Indianapolis'e götürecek uçağı beklerken bir Mark Twain şakası yaptı bana: Mark Twain'in İtalya'da gördüğü bir operayla ilgili: Twain 'yetimhane yandığından beri' böyle birşey duymadığını söylemiş.

Gülüştük.

Kibarca işimin nasıl gittiğini sordu. Sanırım saygı duyuyor işime, ama şaşıyor da.

İşimden bıktığımı söyledim ona, ama her zaman böyle olmuştu. Ona, yazmaktan nefret eden yazar Renata Adler'e atfedilen bir deyişi söyledim: Yazar, yazmaktan nefret eden insandır.

Ona ayrıca, menajerim Max Wilkinson'a ne garip bir mesleğim olduğundan şikayetimi yazdığım da aldığım cevabı da söyledim: "Sevgili Kurt, hiç örsüne aşık bir demirci tanımadım."

Yine gülüştük, ama şaka kardeşimi pek etkilememiştir. O, örsüyle bitmeyen bir balayı yaşamakta.

Yeni yeni operalara gittiğimi ve *Tosca* operasının birinci bölü-

münün dekorunun, bana Indianapolis'teki Union Station'ın içiyle neredeyse aynı gibi göründüğünü anlattım. Opera sürerken, dekordaki kemerlere sıra numaraları vermeyi, orkestra üyelerine düdüğü ve zil dağıtmayı ve demiryolu çağında geçen, Indianapolis hakkında bir opera yaratmayı düşlediğimi söyledim.

"Biz gençken, bizim kuşağımızın insanları ile büyük büyük-babamın kuşağının insanları birbirlerine karışabilirlerdi, aradaki kuşaklar da" dedim. "Gelişler ve gidişler anons edilirdi. Alex amca Baltimor'daki casusluk işini bırakırdı. Sen de M.I.T.'yi (Massachussets Institute of Technology) bırakıp dönerdin.

Bir sürü akraba biraraya toplanır, gelip geçen yolcuları ve bagajları taşıyıp, ayakkabı boyayan zencileri seyrederlerdi.

"Benim operamda sahne kısa aralıklarla üniformaların koyu renklerine bürünüyor. İşte bu da savaş demek."

"Ve sonra herşey berraklaşıyor."

Uçak havalandıktan sonra ağabeyim yanında getirdiği küçük, bilimsel bir âlet gösterdi bana. Küçük bir kayıt cihazına bağlanmış bir fotoelektrik hücresiydi. Makinayı bulutlara hedefledi. Alet, göz kamaştırıcı günışığında bize görünmeyen ışık parlamalarını algıladı.

Gizli parıltılar kayıt aletine çıttırtı olarak kaydediliyordu. Bu arada ufak bir kulaklıktan çıttırtıları duyabiliyorduk.

"İşte ateşli bir tanesi" dedi ağabeyim. Epey uzaktaki Pike's Peak kremasına benzer bir kümülüs bulutunu göstererek.

Çıttırtıları dinletti bana. İki hızlı, sonra sessizlik, üç hızlı, sonra yine sessizlik.

"Bulut ne kadar uzakta" diye sordum.

"Hımm, sanırım yüz mil kadar" dedi.

Ağabeyimin gizleri çok uzaktan ve böyle kolayca keşfetmesinin güzel bir şey olduğunu düşündüm.

Bir sigara yaktım.

Bernard artık sigara içmiyor. Çünkü uzun süre hayatta kal-

ması gerekli: Henüz büyütecek iki çocuğu var.

Evet, kardeşim bulutlara kaptırıp gittiğinde, ben bu kitapta-ki hikâyeyi düşledim. Issız kentler ve ruhsal yamyamlık ve en- sest ve yalnızlık ve aşksızlık ve ölüm hakkında falan. Kendimi ve güzel kızkardeşimi hilkat garibesi gibi anlatan...

Bir cenaze törenine giderken düşlediğim için son derece do-ğal sayılmalı.

‘Yeşil Ölüm’ denilen gizemli bir hastalığın neredeyse herkesi öldürdüğü bir yerde, Manhattan yıkıntıları arasında, korkunç yaşlı bir adam hakkında bir öykü.

Orada, cahil, sarsak ve hamile küçük torunu Melody ile bir-likte yaşar. Gerçekten kimdir o? Galiba o ihtiyarlığı yaşamakla meşgul olan benim.

Melody kim? Bir süre düşündüm de, o belleğimde kızkarde-şimden kalan tek şey. Şimdi biliyorum ki, ben yaşlanırken yara- tıcılığımдан, iyimser hayalgücümден geriye kalan herşey o.

Hi ho.

Yaşlı adam otobiyografisini yazıyor. Alex amcanın bir za- manlar bana söylediği, kuşkucu dindarların gece dualarına baş- langıç sözü olabilecek bir kelimeyle başlıyor yazmaya.

Kelime şu: “İlgilisine”.

bölüm bir

İlgilisine:

Bahar zamanı. Akşama doğru. Ölüm Adası üzerindeki Empire State binasının lobisindeki teras katında bir yemek ateşinden çıkan duman şimdi bir aylandız ormanı olan 34. caddeye yayılıyor. Ormanın yüzeyi kökler yüzünden, donun da etkisiyle çatlamış. Parça parça olmuş.

Ormanda küçük bir açık alan var. Mavi gözlü, koca çeneli, iki metre boyunda, yüz yaşında, yaşlı, beyaz bir adam bu açıklıkta, bir zamanlar bir taksinin arka koltuğu olan şeyin üzerinde oturuyor.

O adam benim.

Adım Dr. Wilbur Daffodil-11 Swain.

Yalınayakım. Üzerimde Americana Hotel'in kalıntılarında bulunmuş kumaşlardan mor bir harmanı var.

Amerika Birleşik Devletleri eski Başkanuyım. Son başkanım, Beyaz Saray'da otururken karısından ayrılmış biricik ve en uzun boylu başkan.

16 yaşındaki torunum Melody Oriole-2 von Peterswald ve sevgilisi Isadore Raspberry-19 Cohen ile birlikte Empire State Building'in birinci katında ikâmet ediyoruz.

Bütün bina bize ait.

En yakın komşumuz bir-birbuçuk kilometre uzakta.

Tam şu anda horozlardan birinin ötüşünü duydum.

En yakın komşumuz Vera Chipmunk-5 Zappa, hayatı çok seven ve ona, tanıdığım herkesten çok daha bağlı bir kadın. 60 yaşlarında, güçlü, sıcakkanlı ve çalışkan bir çiftçi. Yangın musluğu

gibi sağlam bir kadın. Kölelerine çok iyi davranır. O ve köleleri, East River kıyısı boyunca üzüm, mısır, buğday, sebze, meyve, sığır, domuz, tavuk ve keçi yetiştiriyorlar.

Hububatı öğütmek için bir değirmen inşa ettiler, brendi yapmak için imbik ve bir çirozhane vs. vs. Birgün ona dedim ki, "Vera, eğer yeni bir Bağımsızlık Bildirgesi yazarsan modern zamanların Thomas Jefferson'ı olabilirsin."

Bu kitabı Melody ve Isadore'un evimizin 64. katındaki tuvalette buldukları Continental Sürücü Okulu'na ait üç top antetli kağıda yazıyorum. Bir sürü de yuvarlak uçlu kalem bulmuşlar.

Anakaradan pek ziyaretçimiz yok. Köprüler kapalı. Tüneller yıkılmış. Kayıklar, bu adaya özgü 'Yeşil Ölüm' denilen bir vebadan korktukları için yaklaşmıyorlar bile.

Manhattan bu veba yüzünden 'Ölüm Adası' adını aldı.
Hi ho.

Bugünlerde çok sık söylediğim bir şey bu: 'Hi ho.' Bir tür bunakça hıçkırık. Çok uzun yaşadım.

Hi ho.

Bugün yerçekimi oldukça hafifti. Bunun sonucu olarak bir sertleşme yaşadım. Böyle günlerde bütün erkekler sertleşirler. Ağırlıksızlığın otomatik sonuçları bunlar. Genelde erotizmle ilgili yapacakları çok az şey var. Benim yaşımdakilerin ise yapacak pek bir şeyleri yok. Hidrolik deneylerdir bunlar; karışık bir su tertibatı falan gibi.

Hi ho.

Bugün yerçekimi öylesine az ki, Empire State Building'in tepesine bir mazgal demiri ile koşarak çıkabilir, onu New Jersey'e fırlatabilirim.

Kuşkusuz bu, George Washington'un gümüş bir doları Râp-pahannoch boyunca yüzdürmesinden de daha ileri bir adım olurdu. Bazıları da hâlâ ilerleme diye bir şey olmadığını düşün-sünler.

Bazen "Şamdanlar Kralı" olarak anılırım. Çünkü binden fazla şamdanım var.

Ama daha çok ikinci ismimi seviyorum: "Daffodil-1 " Ve bu şiiri ismim için ve kuşkusuz hayatın kendisi için yazdım:

"Ben bu etim,
Bu et acıdan nefret eder,
Bu et yemek yemeli,
Bu et uyumalı,
Bu et rüya görmeli,
Bu et çığlık atmalı,
Et olarak işi bitince
Lütfen onu yetiştirin
Nergis olarak."

Bunu kim okur? Tanrı bilir Melody ve Isadore değil tabii. Onlar da adadaki tüm diğer gençler gibi okuyup yazmayı bil-miyorlar.

İnsanlığın geçmişi hakkında hiç merakları yoktur. Ya da ana-karada hayatın nasıl olduğuna dair.

Sadece, adanın yerlilerinin çabuk tarafından hayata veda e-derek burayı tümüyle bize bıraktıklarını bilirler. Onları ilgilen-diren de budur zaten.

Geçen akşam, onlara insanlık tarihindeki üç önemli kişinin isimlerini sordum. Anlamsız bir soru olduğunu söyleyip yanıt-

lamayı reddettiler.

Kafa kafaya verip bir cevap bulmaları konusunda ısrar ettim. Bu sınavdan hiç hoşlanmadılar. Onlara çok ağır geldi.

Sonunda yanıtla geldiler. Genelde ikisinin adına Melody konuşur. Ve büyük bir ciddiyetle verdiği yanıt şuydu: "Sen, İsa ve Noel Baba."

Hi ho.

Onlara soru sormayınca çok mutlu oluyorlar.

Birgün Vera Chipmunk-5 Zappa'nın köleleri olmayı umuyorlar. Benim için farketmez.

bölüm iki

Gerçekten, böyle sürekli “Hi ho” yazmayı bırakacağım.
Hi ho.

Burada, New York’ta doğdum. O zaman bir *Daffodil* değildim. Vaftiz ismim Wilbur *Rockefeller* Swain.

Yalnız değildim, dahası dizigotik bir ikizim vardı, bir dişi. Adı Eliza Mellon Swain.

Kilisede değil de hastanede vaftiz edildik, etrafımızda da ne akrabalarımız ne de anne-babamızın arkadaşları vardı. Eliza ve ben çok çirkin olduğumuz için annem ve babam utanıyorlardı.

Öcü gibiydik ve pek fazla yaşayamayacağımız düşünülüyordu. Her bir elimizde ve küçücük ayaklarımızda altışar parmak vardı. Meme uçlarımız da normal değildi; herbirinde iki tane vardı.

Gerçi mongollarınki gibi kaba siyah saçlarımız vardı ama mongol değildik. Yeni bir türdük. *Neandertaloid*dik biz. Yetişkinlerin özelliklerine sahip fosil bebeklerdik. Bebeklikte bile fosil insanlardık; çok gür kaşlar, eğimli alınlar, kürek çeneler.

Zekâmızın olmadığı ve ondört yaşına gelmeden öleceğimiz sanılıyordu.

Fakat hâlâ yaşıyorum ve ayaktayım, teşekkür ederim.

Mars gezegeninde, Çin kolonisinin varoşlarındaki çığda elli yaşlarında iken ölmeseydi, eminim ki Eliza da benim gibi hayatta olurdu.

Hi ho.

Anne ve babamız çok genç, güzel ve aptal insanlardı. İsimleri; Caleb Mellon Swain ve Letitia Vanderbilt Swain, kızlık soyadı Rockefeller.

Amerikan soyludurlar ve çok iyi tanınırlar. Ancak gezegeni aptal zevkine dönüştürüp halt etmişlerdir; büyük bir hırsla parayı güce, sonra gücü paraya, ve sonra tekrar parayı güce dönüştürerek.

Ama Caleb ve Letitia zararsızdırlar.

Babamın tavlada ve biraz da renkli fotoğrafta usta olduğunu söylerler. Annem, Renkli İnsanların İlerlemesi İçin Ulusal Birlik'te aktifti. İkisi de çalışmadılar. Çok uğraştıkları halde kolej mezunu bile olamadılar.

Güzel güzel konuşup, yazdılar. Birbirlerine tapıyorlardı. Eğitimsizlikleri onları rahatsız etmiyordu. Kibardılar.

Ve bizim gibi canavarları doğurdukları için kırılmalarını anlayışla karşılıyorum. Eliza ve beni doğuran kim olsa kırılırdı.

Ama Caleb ve Letitia ebeveynlikte en az benim kadar iyiydiler. Ben baba olunca, çocuklarım normal olmalarına rağmen onlara aynı şekilde kayıtsız davrandım.

Çocuklarım, Eliza ve benim gibi öcü olsalardı, belki de daha çok eğlenirdim.

Hi ho.

Genç Caleb ve Letitia'ya üzülmemeleri ve Eliza ve beni Kaplumbağa Koyu'nda büyüterek mobilyalarını riske sokmamaları öğütlendi. Onların gerçek akrabaları değildik. Timsah çocuklardan başka bir şey değildik, danışmanlarının söylediğine göre.

Caleb ve Letitia'nın cevabı çok insaniydi. Pahalı ve korkunç gotikti. Anne ve babamız, hep yapıldığı gibi, bizi özel bir hastaneye saklamadılar.

Onun yerine, Vermont, Galen'de bir köyün yanında, kendilerine miras kalmış iki yüz dönümlük, elma ağaçları ile kaplı bir

dağ tepesindeki hayaletli, eski eve kapattılar bizi.
Otuz yıldır kimse yaşamamıştı orada.

Halicılar, elektrikçiler, su tesisatçıları, evi Eliza ve benim için bir tür cennete çevirdiler. Duvardan duvara halıların altına ince bir tabaka plastik döşenmişti, düşünce kendimizi incitmeyelim diye. Yemek odamızın tabanı kiremitlerle döşenmişti. Aralarda kanallar vardı. Böylece yemeğin sonunda artıkları ve bizi hortumla çekebiliyorlardı.

Bundan da önemlisi, galiba, yükseldikçe yükselen iki tel ör-güden çitti. Üstlerinde dikenli teller vardı. İlki meyve bahçesini çevreliyordu. Diğer de zaman zaman elma ağaçlarını budama-ları gereken işçilerin meraklı gözlerinden malikâneyi koruyor-du.

Hizmetçiler komşulardan toparlanmıştı. Bir aşçı vardı. Temizlik içinse iki kadın, bir de erkek. Bizi besleyen, soyup giydi-ren, yıkayan iki hemşire vardı. İşlerinden en iyi hatırladığım Withers Witherspoon birçok işi beraber yapardı: Kuaförlük, ha-bercilik ve getir götür işleri.

Annesi Withers'di. Babası Witherspoon.

Evet, ve bunlar Vermont'un dışına hiç çıkmamış basit köylü-lerdi. Withers Witherspoon dışında, çünkü o askerlik yapmıştı. Galen'in on mil dışına tesadüfen çıkmışlardı. Hep aile içi evlilik-ler yaptıklarından neredeyse Eskimolar kadar safkandılar.

Tabii ki, Eliza ve ben de onlarla uzaktan akrabaydık. Çünkü Vermont'lu atalarımız zamanında bu küçük soy havuzunda epey at koşturmuşlardı.

Ama o zamanki işlerin gidişatına bakılırsa, Vermontluların bize akrabalığı dil balıklarının şahinlerle akrabalığından farksız-dı. Çünkü ailemiz mültimilyonerler ve dünyayı gezenlerden oluşan çok geniş bir topluluğa dönüşmüştü.

Hi ho.

Evet, ebeveynlerimiz için bu yaşayan fosillerden aile geçmi-
şimizi satın almak çok kolaydı: Beyinlerindeki para kazanma
lobları çok ilkel olduğu için, onlara çok önemli görünen düşük
ücretlerle çalışıyorlardı.

Onlara malikânede güzel daireler ve renkli televizyon setleri
verilmişti.

Krallar gibi yiyip, annem ve babamdan diledikleri kadar şey
istemeye teşvik ediliyorlardı. Yapacak çok fazla işleri yoktu.

Daha da iyisi kendilerini düşünmek zorunda değillerdi. Bizi
hergün gözetimde tutan pratisyen Dr. Stewart Rawlings
Mott'un kontrolü altındaydılar.

Dr. Mott kendi halinde, melankolik, Teksas'lı genç bir adam-
dı. Onu evinden ve yakınlarından çok uzakta, Vermont'ta, bir
Eskimo köyünde pratisyenlik yapmaya iten neydi hâlâ bilmiyo-
rum.

Meraklısına, tarihî, aynı zamanda anlamsız bir not: Dr.
Mott'un torunu benim Birleşik Devletler ikinci dönem başkanlı-
ğında Michigan Kralı olmuştur.

Hıçkırmak zorundayım: Hi ho.

Söz veriyorum: Bu otobiyografiyi bitirebilecek kadar yaşar-
sam, onu tekrar gözden geçireceğim ve tüm "Hi ho"ları ataca-
ğım.

Hi ho.

Evet, ve malikânede otomatik bir yangın söndürme sistemi
vardı. Pencere, kapı, çatı ve bacada da hırsız alarmları.

Biz büyüyüp çirkinleşip, kol kıracak ve kafa koparacak yaşa
geldiğimizde mutfğa kocaman bir gong yerleştirildi. Evin her
odasına ve koridorlara, belli aralıklarla konulmuş vişne çürüğü
düğmelere bağlıydı bu gong. Düğmeler karanlıkta parlıyordu.

Bir düğmeye sadece ve sadece Eliza ve ben ölümle oynarsak
basılabilirdi.

Hi ho.

Babam, bir avukat, bir fizikçi ve bir mimarla birlikte, Eliza ve benim için evi yenilemek ve hizmetçilerle ve Dr. Mott'la anlaşma yapmak için Galen'e gitmişti. Annemse burada, Manhattan, Kaplumbağa Koyu'ndaki evinde kalmıştı.

Çok miktarda kaplumbağa, tesadüfen Kaplumbağa Koyu'na döndüler.

Vera Chipmunk-5 Zappa'nın köleleri çorba yapmak için onları yakalamaktan çok hoşlanıyorlar.

Hi ho.

Babamın ölümü dışında, annemle bir iki gün süren ender ayrılma anlarından biriydi. Babam Vermont'tan anneme sevgi dolu bir mektup yazmıştı. Annemin ölümünden sonra yatağının yanındaki masada buldum onu.

Postayla haberleşmelerinin tümü bundan ibaretti sanırım.

Şöyle yazmış: "Sevgili Tish, çocuklarımız burada çok mutlu olacaklar. Gurur duyabiliriz. Mimarımız gurur duyabilir. İşçiler gurur duyabilirler."

"Çocuklarımızın yaşamı belki kısa sürecektir ama onlara mutluluk ve onur için gerekli hediyeleri verdik. Onlar için küçük, güzel bir gezegen yarattık. Diğer bir deyişle elma ağaçları ile kaplı küçük bir dünya."

Sonra kendi gezegenine, Kaplumbağa Koyu'na döndü. O ve annem, doktorların tavsiyesine göre bundan sonra bizi her yıl bir kez, ama mutlaka yazgünümüzde ziyaret etmeliydiler.

Evleri hâlâ ayakta duruyor. Bütün kötü şartlara dayanmış. En yakın komşumuz, Vera Chipmunk-5 Zappa'nın köleleri de şimdi orada oturuyor.

Babamız mektuba şöyle devam etmiş: “Eliza ve Wilbur ölüp cennete gittikleri zaman, onları elma ağaçlarının altındaki özel aile mezarlığımızda, Swain akrabalarının yanına gömeriz.”

Hi ho.

Çitle çevrili evden ayrı bir yerdeki mezarlığa çoktan gömül-müş olanlara bakarsak: çoğu Vermont’lu elma yetiştiricileri, on-ların eşleri, çoluk çocukları, hiç ilgisiz insanlar. Bu insanlar, hiç kuşkusuz Melody ve Isadore kadar cahil ve kabaydılar.

Şunu söylemem gerek; onlar yaramazlık ederken bile ne yap-tığının farkında olmayan koca maymunlardır. Yaşlı, çok yaşlı bir adam olarak benim fikrimce, insanlığın doğasındadır bu huy.

Mezartaşlarının çoğu gözden kaybolmuştu. Hava koşulları da ayakta kalabilen mezartaşlarının yazılarını silmişti.

Ancak geçen Yargı Günü’ne kadar ayakta durabilen büyük kapılı, ince granit duvarlı, heybetli bir anıt mezar vardı. Bu, aile-mizin kaderini tayin eden ve evimizi yapan Profesör Elihu Ro-sevelt Swain’in mezarıydı.

Profesör Swain sülalemizin, ve Rockefeller’lar, Du Pont’lar, Mellon’lar, Vanderbilt’ler, Dodge’lar ve diğerlerinin içinde en zeki adamdı. Massachusetts Institute of Technology’den onsekiz yaşında mezun oldu. Yirmiiki yaşında Cornell University’de in-şaat mühendisliğini bitirdi. Daha o zamandan, onu tek başlarına bile kısa sürede milyoner yapabilecek güvenlik aletleri ve demir-yolu köprüleri ile ilgili bazı önemli patentlere sahipti.

Ama memnun değildi. Gezegenimizdeki demiryolu köprüle-rinin yarısının tasarımını, inşaatını ve danışmanlığını yaptı. Böy-

lece Swain Köprü Şirketi'ni kurdu.

Bir dünya vatandaşıydı. Birçok dili konuşabilirdi. Devlet büküklerinin birçoğı yakın arkadaşıydı. Fakat sıra kendisi için bir ev yapmaya gelince, tutup sülalesinin elma ağaçlarının ortasını buldu. Eliza ve ben buraya gelinceye dek bu vahşi binayı seven tek kişi oydu. Burada çok mutluyduk!

Yarım asır önce ölmüş olmasına rağmen, Eliza ve ben, Profesör Swain'le bir sır paylaşıyorduk. Hizmetçiler bilmiyordu. Anne ve babamız da bilmiyordu. Her türlü karmakarışık mekânda su ve ısıtma borularını tamir etmelerine karşın, evimizi yenileyen işçiler de hiçbir şeyden şüphelenmediler.

Sır şuydu: Evin içinde gizlenmiş bir ev daha vardı. Gizli kapılardan ve sürmeli bölmelerden girilebiliyordu. Gözetleme delikleri, dinleme aygıtları ve gizli merdivenler vardı. Gizli geçit ve gizli tüneller de.

Örneğın, kuzey kulesinin tepesindeki dans salonunda devasa büyükbaba saatının içinde kaybolup, bir kilometre kadar ötede Profesörün mezarının tabanındaki gizli bir kapıdan ortaya çıkmak, Eliza ve benim için gerçekten de mümkündü.

Evdeki bazı kâğıtlardan öğrendiğimiz başka bir sırrı da paylaşıyorduk Profesörle. İkinci ismi gerçekten Roosevelt değildi, M.I.T.'de öğrenci iken daha aristokratik görünsün diye kendisine bu ismi koymuştu.

Vaftiz belgelerinde ismi Elihu Witherspoon Swain idi.

Eliza ile ikimiz herkese kolayca yeni göbek adları koyma fikrini sanırım ondan aldık.

bölüm dört

Profesör öldüğünde çok şişmandı. Çok dar olan gizli geçitlerden nasıl geçebildiğini anlayamıyorum. Eliza ve ben iki metre boyumuza karşın sığabiliyorduk, çünkü tavanları çok yüksekti.

Evet, ve Profesör Swain, Thomas Alva Edison ve Samuel Langhorne Clemens'in onuruna verdiği akşam yemeğinde şişmanlıktan öldü, bu evde.

Ne günlerdi.

Eliza ve ben yemek listesini bulduk. Kaplumbağa çorbasıyla başlıyordu.

Hizmetçilerimiz, evin o zamanlardan beri ruhların uğrak yeri olduğunu söylerler. Duvarlardan aksınc ve kahkaha sesleri geliyordu. Merdiven olmayan yerlerden gıcırtiları, kapı olmayan yerlerden açılıp kapanma sesleri duyuyorlardı.

Hi ho.

Şu hayaletli evde, anlatılamaz kabalıkta davranışlara maruz kaldığımızı haykırmak, Manhattandan yıkıntılarındaki yüz yaşında çılgın bir moruk olarak, benim için heyecanlı olabilirdi. Ancak belki de biz gerçekten tarihte bilinen en mutlu çocuklardık.

Bu delicesine gidiş onbeş yaşımıza kadar sürdü.

Hesabını yapın artık.

Evet, ve bir çocuk doktoru olup, büyüdüğüm yerdeki bu çocukça sabrı kendimle tartıştım hep ve çocukluğumu hatırlayıp, şunu düşündüm: "Bu kişi, hakkında hiçbir şey bilmediği bu gezegene yeni gelmiş olmalı. Değer yargılarını bilmiyor. Bu kişi neler olup bittiği ile ilgilenmiyor. Dünyaya ne olursa olsun umurunda değil."

İşte bu, Eliza ve benim o kadar gençkenki zihin düzeyimizi açıklıyor. Bulunduğumuz gezegenle ilgili edindiğimiz tüm bilgi, aptalların sevimli şeyler oldukları idi.

Bu nedenle aptallığı geliştirdik.

İnsanların arasında konuşmamayı seçtik. “Dü” ve “Bü” dedik. Yalnızca nanik yaptık. Pencereden kopardığımız macunları yedik. Osurduk ve güldük.

Hi ho.

Düşünün: Bize bakan insanların yaşamlarının merkezindeydik. Eliza ve ben yardımsız ve sefil kalsak, hemen hepsi kendi gözlerinde kahraman hristiyan kesilirlerdi. Eğer biz zeki ve kendimize yeterli olabilsek, onlar aşağılık, pasaklı yardımcılarımız olurlardı. Eğer biz dünyaya açılabilseydik, onlar apartmanlarını, renkli televizyonlarını, doktor ve hemşire ünvanlarını ve yüksek ücretli işlerini kaybedeceklerdi.

İşte bu nedenle, ilk günden beri, bizim böyle yardıma muhtaç kalmamız için binlerce kez dua ettiklerinden eminim. Başarmamızı umdukları tek bir gelişme vardı. Tuvalet eğitilmiş olmamızı tüm kalpleriyle istediler.

Tekrar ediyorum. Razi olmaktan memnunduk.

Fakat, dört yaşına geldiğimizde gizlice İngilizce okuyup, yazabiliyorduk. Yedi yaşına geldiğimizde aritmetiğin yanısıra Fransızca, Almanca, İtalyanca, Latince ve Grekçe okuyup yazabiliyorduk.

Evde binlerce kitap vardı. On yaşımıza geldiğimizde hepsini okumuştuk; mum ışığında, öğlen uykusu ya da yatma zamanından sonra, gizli geçitlerde ya da çoğunlukla Elihu Roosevelt Swain'in türbesinde.

Ancak, yetişkinlerin bulunduğu yerlerde çocukça sesler çı-

karmaya devam ettik. Eğlenceliydi.

Zekâmızı herkesin ortasında göstermeye meraklı değildik. Zekânın yararlı ya da çekici olabileceğini düşünmedik. Zekâmının fazlalık parmaklarımız ve meme başlarımız gibi garabetimizin bir parçası olduğunu düşündük.

Bunda belki de haklıydık. Ne dersiniz?

Hi ho.

Bu arada, yabancı, genç Dr. Stewart Rawlings Mott gün be gün, bizim boyumuzu ölçüyor, tartıyor, ağzımızın karanlığına bakıyor ve idrar örneklerimizi alıyordu.

“Bugün nasılsınız?” derdi.

Biz de “Bü” ve “Dü” gibi birşeyler söyledik. Ona ‘Flocka Butt’ ismini taktık.

Ve biz, her günün bir gün öncesi ile aynı geçmesi için herşeyi yaptık. ‘Flocka Butt’ ne zaman gelip iştahımız ve sindirimimiz sağlıklı olduğu için tebrik etse, ben başparmaklarımı kulağıma dayayıp, diğer parmaklarımı sallardım. Eliza da eteğini kaldırıp, çorabının lastiğini çekerti.

Eliza ve ben şimdi de o zamanki gibi düşünüyoruz: Yaşam acısız olmalı. Yeterli bir barış ortamı sağlanabilir, ritüeller sonsuzca tekrarlanabilir.

İdeal bir yaşam Minuet ya da Virginia Reel ya da Turkey Trot gibi olmalı, bir dans okulunda kolayca öğrenilecek birşey.

Bugün bile Dr. Mott’un Eliza’yla beni sevdiği fikrine kapılıyorum. Zekâmızın farkında olduğunu ve bizi dış dünyanın acımasızlığına karşı korumak istediğini düşünüyorum. Ya da hep baygın bir halde olduğunu.

Annem öldükten sonra, yatağının ayakucundaki çekmecedeki, karmakarışık paketlerde, Dr. Mott’un Eliza ve benim için hazırladığı onbeş günlük sağlık raporlarını buldum. Tükettiğimiz ve çıkarttığımız yiyecek miktarlarını bile yazmıştı. Çocukluk hastalıklarına karşı doğal direncimizden ve bitmez tükenmez neşemizden de bahsetmişti.

Raporunda yazdıkları aslında bir kilimci çırağının bile farke-deceği türden şeylerdi; örneğin, Eliza ve ben dokuz yaşındayken iki metreden uzunduk.

Eliza ve ben ne yapsak bu raporlarda değişmeyen birşey vardı: Zekâ yaşımız iki ile üç arasındaydı.

Hi ho.

‘Flocka Butt’ kızkardeşimle birlikte, yaşamdan sonra görme-yi isteyeceğim birkaç kişiden biriydi.

Gerçekten bizim hakkımızda neler düşündüğünü, ne kadar kuşkulandığını ve neleri bildiğini çok merak ediyorum.

Zekâmızı ortaya çıkaran binlerce ipucu vermiş olmalıyız. Biz üçkağıtçı değildik, sadece çocuktuk.

Sanırım, onun yanında çocukça sesler çıkarırken, tanıyabileceği bazı yabancı dilden kelimeler de kullandık. Hizmetçilerin hiç ilgilenmediği kütüphaneye gitmiş ve bazı kitapların yıpran-mış olduğunu görmüş olabilirdi.

Tesadüfen gizli geçitleri de öğrenmiş olabilirdi. Hizmetçilere, babasının mimar olduğunu söylüyor ve bizimle ilgilendikten sonra evin etrafında meraklı meraklı geziniyordu. Belki gerçekten de gizli geçitleri, bizim orada okuduğumuz kitapları ve mum artıklarını bulmuştur.

Kim bilir?

Onu üzen giz neydi acaba? Eliza ve ben çocukluğumuzda birbirimize çok yakındık ve başkalarının duygusal durumlarıyla pek ilgilenmezdik. Ama Dr. Mott’un üzüntüsü dikkatimizi çek-di. Çok derin olmalıydı.

Bir kez, torunu, Michigan Kralı Stewart Oriole-2 Mott’a, Dr. Mott’un yaşamı niçin böyle sıkıcı bulduğunu sormuştum. “Yer-

çekimi henüz ölümcül değildi" dedim. "Gökyüzü bir daha ma-
vi olmamak üzere sarıya dönmemişti. Gezegenin doğal kaynak-
ları daha tükenmemiş, ülkenin nüfusu Yeşil Ölüm'den ve Arna-
vut Gribi'nden sıfırlanmamıştı."

"Büyükbabanın küçük güzel bir arabası, küçük güzel bir evi,
küçük güzel bir işi, küçük güzel bir eşi, küçük güzel bir çocuğu
vardı" dedim, Kral'a. "Ama yine de çok sıkılıyordu."

Kral'la, bir zamanlar Culver Askeri Akademisi'nin bulundu-
ğu, Kuzey Indiana'da, Maxinkuckee Gölü'ndeki sarayında ko-
nuştum. Hâlâ sözde Amerika Birleşik Devletleri Başkanı idim a-
ma herşeyin kontrolünü kaybetmişim. Artık ne kongre vardı ne
Federal Mahkemeler ne Hazine ne de Ordu.

Sarınm Washington'da 800 kişi kadar kalmıştı. Kral'a saygı-
larıırı sunduğumda bir memur durumuna düşmüştüm.

Hi ho.

Kendisini bir düşman olarak mı gördüğümü sordu. "Gökler
adına hayır" dedim. "Orta Batı'ya kanun ve düzen getiren, sizin
gibi önemli biri ile konuşmak zevktir."

Ben Dr. Mott hakkında daha fazla bilgi sordukça o da sıkıldı.
"İsa adına" dedi, "Hangi Amerikalı büyükbabası hakkında bir-
şeyler biliyor?"

O günlerde, çiroz gibi kamburu çıkmış, zevkten elini ayağını
çekmiş genç aziz-asker arası biriydi. Torunum Melody onu, kıy-
metli taşlarla süslü elbiselerinin içinde, seksi, yaşlı bir şişman
adam olarak tanırdı.

Benimle buluştuğunda armasız bir asker forması giymişti.

Benim kostümüm ise bir palyaçonunki gibiydi: Kocaman bir şapka, çizgili bir pantolon, puantiyeli gri bir yelek, yakası boğazımı sıkan kirli beyaz bir gömlek ve kravat. Yeleğimin beli, Standart Petrol'ün kurucusu olan akrabalarımın John D. Rockefeller'a ait bir köstekli saat ile süslenmişti.

Köstekli saatimden plastik, minyatür bir nergis ve Harvard'dan aldığım Phi Beta Kappa anahtarım sarkıyordu. *Rockfeller* olan ikinci ismim böylece *Daffodil-11* olarak değiştirilmişti.

Kral devam etti: "Bildiğim kadarıyla ailemizde katil, zimmetine para geçiren, intihar eden birileri yok. İçki ve uyuşturucu sorunu da yok."

O otuz yaşındaydı. Ben yetmiş dokuz.

"Belki de büyükbabam mutsuz doğan insanlardan biriydi" dedi. "Bunu hiç düşündünüz mü?"

bölüm altı

Belki de bazı insanlar gerçekten mutsuz doğuyorlar. Ne kötü.

Kızkardeşim ve kendi adıma söylersem; biz her zaman, bütünüyle mutlu olabilme azmine ve yeteneğine sahiptik.

Belki garabetimizden kaynaklanıyordu bu.

Hi ho.

Mutluluk nedir?

Eliza ve benim için mutluluk; birbirimizi daima desteklemek, birçok hizmetçimizin ve iyi yiyeceklerimizin olması, elma ağaçları ile kaplı bir gezegende, kitap dolu bir evde huzur içinde yaşamak ve tek bir beynin çok gelişmiş iki yarısı olarak büyümektir.

Birbirimize pençe atıp, kucaklaştık bile amacımız bütünüyle entelektüeldi. Doğrusu, Eliza cinsel olarak yedi yaşında olgunlaştı. Bense yirmi üç yaşında, Harvard Tıp'ta son sınıfta okurken henüz ergenlik çağına girmemiştim. Eliza ve ben gövde temasını beyinlerimizin yakınlığını artırmak için kullanıyorduk yalnızca.

Böylece, ayrıldığımızda hemen ölen, buluştuğumuz anda doğan tek bir dahi yarattık.

Hiç ismini koymadık ama hayatımızdaki en önemli kişi olan bu dahi, ikiye ayrıldığında bir tür kötürüm oluyordu.

Örneğin okuyup yazmayı öğrendiğimizde, aslında okuyup yazan bendim. Eliza ölünceye dek okuyup yazma bilmedi.

Fakat ikimizin becerisindeki büyük sezgi Eliza'ya aitti. Konuşmayı boşvermenin ama tuvalet eğitimi almanın bizim için en iyisi olacağını da Eliza tahmin etti. Kitapların ne olduğunu ve

sayfalarındaki küçük işaretlerin ne anlama geldiğini tahmin eden de Eliza'ydı.

Eliza, evin bazı odalarında ve koridorlarının boyutlarında bazı eğrilikler olduğunu hissetti. Gerçek ölçüleri alarak yöntemli bir çalışma yapıp, tornavidalar ve bıçaklarla sürgüleri, parke-leri yoklayan, sonunda bulduğumuz alternatif bir evren için kapıları arayan ise bendim.

Hi ho.

Evet, hep ben okudum. Şimdi, sanıyorum ki, Birinci Dünya Savaşı'ndan önce Hint-Avrupa dillerinde basılmış, yüksek sesle okumadığım tek bir kitap bile yoktur.

Fakat ezberleyen ve daha sonra ne okumamız gerektiğini söyleyen Eliza'ydı. Eliza birbiri ile ilgisiz görünen fikirlerden yeni bir fikir çıkarıyordu. *Birleştiren Eliza'ydı.*

1912'den sonra, eve ancak birkaç kitap getirildiğinden, üzgünüm ki bilgilerimizin çoğu eskiye ait. Bilgilerimizin bir çoğu ebediydi. Bir çoğu da öğrendiğimiz danslar kadar aptalca.

İsteseydim, Tarantella dansının tarihsel olarak doğru versiyonunu, çok gösterişli biçimde, burada New York harabesinde gösterebilirdim.

İkimiz bir olarak düşündüğümüzde, Eliza ve ben gerçekten dahi miydik?

Bir öğretmenimiz olmadığı gerçeğinden bakarsak, evet demeliyim. Bu incelikli zekânın yarısı olduğumdan dolayı övmek için söylemiyorum bunu.

Hatırlıyorum, Darwin'in Evrim Teorisi'ni değerlendirmiştik. Yaratıkların kendilerini geliştirmeye çalışırken korkunç biçimde savunmasız kaldıklarını söylüyordu. Müthiş, yeni özelliklerini

kazanmadan önce, daha pratik hayvanlar tarafından yenilebilirlerdi.

Sonunda, beni şimdi bile şaşkınlığa uğratan bir tahminde bulunmuştuk.

Dinleyin: Modern araçlar ve güç kaynakları olmaksızın, eski insanların Easter Adaları'ndaki büyük büstleri ve Mısır ile Meksika'daki piramitleri nasıl diktiklerinin giziyle başladık işe.

Eski zamanlarda yerçekiminin hafif olduğu günler bulunduğuna karar verdik, böylelikle koca taşlarla küçük pullar gibi oynamıştı insanlar.

Yerçekiminin uzun zaman sabit kalmasının anormal olduğunu düşündük. Yerçekimi de, rüzgâr ve ısı gibi ve tipi ve fırtına gibi değişken olabilirdi.

Evet, Eliza ve ben Amerika Birleşik Devletleri Anayasası'nın erken bir eleştirisini de yaptık.

Savımız bunun da diğerleri gibi sefil bir anayasa olduğuydu. Çünkü sıradan insanları mutlu ve gururlu kılabilmek başarısı, bu insanların kendi güçlülüklerine dayanıyordu. Ve buna rağmen, seçtikleri temsilciler aksini iddia etse de, pratikte onların güçlü kalabilmesini sağlayacak bir düzen yoktu.

Anayasayı yapanlar, varlıktan, önemli arkadaşlardan ve mevkiden yoksun olmalarına rağmen katıksız bir güce sahip olan bu insanların güzelliğine gözlerini kapıyorlardı.

Bize göre onlar, olağanüstü ve fakat dayanılabilir koşullarda yaşayan insanoğullarının kendilerini yeni aileler kurarak kurtarmalarının doğal ve dolayısıyla kaçınılmaz olduğunu, büyük olasılıkla farketmemişlerdi. Ben de buna tiranlıklar kadar demokrasilerde de rastlandığına işaret ettim. Çünkü insanoğlu dünyanın her yerinde birdi ve daha dün uygar olmuştuk.

Seçilmiş temsilciler de, buna göre, kendi aralarında ün ve güç sahibi üyelerden oluşan bir aile kurabilirlerdi. Bu da onları, mükemmel bir doğallıkla diğer tüm ailelere göre ihtiyatlı, iffet taslayan ve cimri yapardı. Ve bu da yine çok doğal olarak insan ayırımına sebep olurdu.

Eliza ve ben, tek bir dahinin iki yarısı olarak, şimdiki anaya-

sanın, kişilerin alçakgönüllü, deli, hırsız, sakat olmalarını önem-
smeden, tıpkı kendi genel uşaklarınınki kadar sinsice, yabancı-
lara kapalı ve hilekâr bir ailenin üyesi olma haklarını garantile-
yecek bir anayasa haline getirilmesini önerdik.

Ne mutlu Eliza ve bana.

Hi ho.

bölüm yedi

Bir kız olması nedeniyle özellikle Eliza için, giderek güzelleşseydik ne iyi olurdu. Ama çirkin ördek yavruları gibiydik ve gün geçtikçe inanılmaz bir hal alıyorduk.

İki metrelik bir boy, bir erkeğe bazı avantajlar sağlayabilir. Hazırlık sınıfında ve kolejde dar omuzlarıma, ince sesime ve bir tel sakalım olmamasına karşın basketbolcu sanılırdım. Evet, daha sonra sesim kalınlaşınca Vermont'tan senatör adayı oldum ve duvar afişlerinde şunu söyleyebildim: "Büyük İşler İçin Büyük Adam Gerek."

Ama boyu benim kadar uzun olan Eliza'nın hiçbir ortamda kabul edilmesi mümkün değildi. Oniki parmaklı, dört göğüs uçlu, yüz kilo ağırlığında ve iki metre uzunluğunda neandertaloid bir dahi yarısına uydurulabilecek akla uygun geleneksel hiç bir rol yoktu çünkü.

Henüz çocukken, hiçbir güzellik yarışmasını kazanamayacağımızı biliyorduk.

Eliza bu konuda kâhince birşeyler söylemişti. Sekiz yaşında bile değildi: Ancak Mars'ta bir güzellik yarışması kazanabileceğimizi belirtmişti.

Kuşkusuz, kaderinde Mars'ta ölmek vardı.

Eliza'nın orada kazandığı büyük ödül "Aptal Altını" diye bilinen demir piritten bir çığdı.

Hi ho.

Çocukluğumuzda, güzel olmadığımız için şanslı olduğumuza karar vermiştik. Jestlerle ve ince sesimle okuduğum romantik romanlardan, güzel insanların yalnızlıklarının hırslı yabancılar

tarafından bozulduğunu öğrenmiştik. Bunun bize olmasını istemiyorduk, çünkü ikimiz beraber yalnızca bir beyin oluşturmuyor, bütün bir evreni dolduruyorduk.

Görünüşümüz hakkında da bir şeyler söylemeliyim: Giysilerimiz parayla alınabilecek en güzel giysilerdi. Her ay değişen şaşırtıcı ölçülerimiz anne ve babamızın danışmanları aracılığı ile dünyanın en iyi terzilerine, gömlekçilerine, ayakkabıcılarına ve tuhafiyecilerine posta ile bildiriliyordu

Bakıcılarımız bizi giydirirken ve soyarken çocukça bir zevk alırlardı. Hiçbir yere gitmediğimiz halde, hayali faaliyetlere, toplantılara hazırlanırdık; milyonlerin çay partileri, at gösterileri, kayak tatilleri, pahalı okullar, Manhattan'da bir tiyatro akşamı ve şampanyalı akşam yemekleri.

Ve daha neler, neler...

Hi ho.

Bu komedinin farkındaydık. Ancak kafa kafaya verdiğimizde parlak bir zekâ olmamıza rağmen, on beş yaşına gelinceye dek, bir trajedinin ortasında olduğumuzu keşfedemedik. Sanıyorduk ki çirkinlik dışarıdaki insanları eğlendiren birşey. Bizimle aniden karşılaşan insanların midelerini bulandırabileceğimizin farkında değildik.

Görünüşün önemi hakkında o kadar bilgisizdik ki, bir gün Eliza'ya Profesör Elihu Roosevelt Swain'in türbesinde okuduğum "Çirkin Ördek" öyküsünün bir noktası bize çok önemli gelmişti.

Hikâye, ördekler tarafından büyütülmüş yavru bir kuşun kendini en komik ördek sanması hakkındadır, bilirsiniz. Fakat büyüdüğünde kuğu olmuştur.

Hiç unutmam, Eliza kuşun kıyıda badi badi yürüyüp, gergedana dönüşmesinin çok daha iyi bir hikaye olacağını söylemişti.

Hi ho.

bölüm sekiz

Onbeşinci yaşgünümüzün arifesinde, gizli geçitlerden kulak kabartana dek hakkımızda hiç kötü birşey duymamıştık.

Hizmetçiler en özel anlarda bile bize açıklama yapmazlardı. Dr. Mott iştahımız ve dışkılarımız dışında yorum yapmaktan kaçınırdı. Gezegenimize yaptıkları yıllık uzay uçuşundaysa anne ve babamızın dilleri tutulurdu. Babamın, gazetede okuduğu haberleri anneme anlatırken tutuk tutuk konuştuğunu hatırlıyorum.

Bize F.A.O. Schwarz'ın garantili ve eğitim amaçlı üç yaş için oyuncaklarını getirirlerdi.

Hi ho.

Evet, ve şimdi insanlığın durumu hakkında bildiğim sırları kendi gönül rahatlıkları için Melody ve Isadore'dan saklıyorum. Ölümünden sonraki hayatın iyi olmadığı gerçeği gibi...

Ve sonra, çok uzun süre Eliza ve benden saklanan sırrın olağanüstülüğünden dehşete kapılıyorum: Kendi anne babamız, bir an önce ölmemizi diliyorlardı.

Onbeşinci yaşgünümüzün de diğerleri gibi olacağını hayal ediyorduk. Her zamanki gibi, gösterimizi yaptık. Anne ve babamız saat dörtteki akşam yemeğine geleceklerdi. Hediyelerimizi ise ertesi gün alabilecektik.

Mermer döşeli yemek salonunda birbirimize yiyecekleri fırlattık. Eliza'ya bir avakado fırlattım. O da bana flaminyonla karşılık verdi. Ekmekleri hizmetçinin üzerinde sektirdik. Anne ve babamızın geldiğini ve bizi kapı aralığından gözetlediklerini görmezlikten geldik.

Ve sonra anne ve babamızla yüzyüze görüşmeden banyomuz yaptırıldı, pudralandık, yatak giysilerimiz ve terliklerimiz giydirildi. Günde on altı saat uyuduğumuz sanıldığı için yatma saatimiz beşti.

Becerikli bakıcılarımız Oveta Cooper ve Mary Selwyn Kirk bizi kütüphanede güzel bir sürprizin beklediğini söylediler.

Sürprizin ne olabileceği hakkında hiçbir ipucu verilmedi.

Böylece iştahımız kabartıldı.

Yanımda, en sevdiğim oyuncak olan plastik römorkör vardı. Eliza, simsiyah saçlarında kırmızı-mor bir kurdela taşıyordu.

Geldiğimizde, her zamanki gibi annem ve babamla aramızda büyük kahve masası vardı. Annem ve babam her zamanki gibi brendi yudumluyorlardı. Ve her zaman olduğu gibi şöminede ıslak elma ağacı kütükleri ve çamların patırdayan, fışıldayan ateşi vardı. Bir de sahenin ayrılmaz parçası; şöminenin üzerinde asılı Profesör Elihu Roosevelt Swain'in yağlıboya bir resmi.

Anne ve babamız ayakta duruyorlardı, her zamanki gibi. Biz gülümsedik, biz onları tanımazlıktan geldik.

Her zamanki gibi onlara tapıyormuş gibi yaptık ama gene de ilk görüşte onları tanımazlıktan geldik.

Her zaman olduğu gibi, babam konuştu.

"Eliza ve Wilbur, nasılsınız?" dedi. "İyi görünüyorsunuz. Sizi gördüğümüze çok sevindik. Bizi hatırlıyor musunuz?"

Eliza ve ben eski Yunanca fısıldaşarak birbirimize danıştık. Eliza, oyuncak bebeklerle bir ilgimiz olduğuna inanmadığını söyledi.

Baba yardım etmeye çalıştı. Onlara yıllarca önce verdiğimiz isimleri söyledi: "Ben Blü-blü" dedi.

Eliza ve ben şaşırmış gibi yaptık. "Blü-blü" dedik birbirimize. Bu kadar şanslı olduğumuza inanamıyorduk. "Blü-blü! Blü-blü!" diye haykırmaya başladık.

Baba anne'yi göstererek "Bu da Mü-lü" dedi.

Bu Eliza ve benim için daha da etkileyiciydi. "Mü-lü! Mü-lü!" diye haykırdık.

Ve her zamanki gibi Eliza ve ben zekice bir buluş yaptık. Kimseden bir ipucu almadan anladık ki, eğer anne ve babamız evdeyse yakında doğum günü vardı. Hemen doğum günü için uydurduğumuz aptal kelimeyi bağırmaya başladık. "Öff-te!"

Her zamanki gibi heyecanlanmış gibi yaptık. Aşağı, yukarı zıpladık durduk. Çok iri olduğumuz için zemin bir trampelen gibi zıplamaya başladı.

Ve sonra birden durduk, her zamanki gibi, çok mutlu olduğumuzda birden sakinleşirsek bizim için iyi olurdu.

Bu, gösterinin sonu olurdu daima. Sonra elimizden tutup götürürlerdi.

Hi ho.

Özel yapılmış yataklarımıza yatırıldık. Yatak odalarımız ayrıydı ama duvardaki gizli bir sürgüyle birleşiyordu. Yataklar demiryollarındaki yük arabaları kadar büyüktü. Kurulurken müt-hiş bir gürültü çıkartırlardı.

Eliza ve ben hemen uyur gibi yaptık ve yarım saat sonra Eliza'nın odasında buluştuk. Hizmetçiler bizi hiç kontrol etmezlerdi. Sağlığımız çok iyiydi, üstelik bu konuda ünümüz de vardı: "... uyku saatinde pırlanta gibiler."

Ve Eliza'nın yatağının altındaki gizli kapıdan geçtiğimizde anne ve babamızı gözetleme sırası bize gelmişti. Onları, Profesör Elihu Roosevelt Swain'in resminin çerçevesinin üst köşesinde, duvarda açtığımız bir delikten görebiliyorduk.

Babam, anneme önceki gün bir dergide okuduğu şeyden bahsediyordu. Çin Halk Cumhuriyeti'nde bilim adamları çok yemeye ve büyük elbise giymeye ihtiyacı olmayan daha küçük insanlar üretmek için deneyler yapıyorlarmış.

Annem ateşe gözlerini dikmişti. Babam şu Çin'le ilgili rivayeti iki kez söylemek zorunda kaldı. İkincisinde annem pek ilgilenmeksizin, Çinlilerin kafalarına koyduklarını yapabilecek insanlar olduklarını söyledi.

Henüz bir ay önce Çinliler Mars'a, hiçbir uzay aracı kullanmaksızın iki yüz kâşif göndermişlerdi. Batı'da hiçbir bilim adamı bu olayı çözemedi. Çinliler de ayrıntıları açıklamadılar.

Annem, uzun zamandır Amerikalıların hiçbir şey keşfetmediğini söyledi. "Birden herşey Çinliler tarafından keşfedilmiş oluverdi" diye ekledi.

“Herşeyi biz keşfederdik” dedi sonra da.

Bunaltıcı bir konuşmaydı. Canlılık derecesi öyle düşüktü ki Manhattan’lı genç, güzel ebeveynimizin bir elinin yağda bir elinin balda olduğu düşünülebilirdi. Eliza ve bana, her zaman olduğu gibi, onları kendilerini hiç ilgilendirmeyen bir konuda konuşmaya iten bir lanetin etkisi altında gibi gözüktüler.

Ve gerçekten de bir bedduanın etkisi altındaydılar. Ama Eliza’yla ben bunun ne olduğunu farkedememiştik: Kendi çocuklarının ölmesini istemekten boğulur gibi olmuş, felce uğramışlardı. Bunu dilediklerine tek kanıtım kemiklerimde hissettiğim bir duygu, ama yine de bu konuda yemin edebilirim. Oysa ikisi de ölmemizi istediklerine dair tek bir söz bile etmediler.

Hi ho.

Ve sonra şömineden bir *gürültü* geldi. Islak kütüklerdeki deliklerden dumanlar çıktı.

Ve Annem bütün canlılar gibi bir kimyasal reaksiyonlar senfonisi olduğundan acı bir feryat kopardı. Kimyasal bileşimi, *gürültüye* cevap olarak çığlık atmasını dayatıyordu.

Kimyasal maddeler onu buna zorladıktan sonra daha fazlasını istediler. Bunun çok önemli bir an olduğunu düşündüler ve annem, Eliza ve benim için gerçekten ne hissettiğini söyledi. Bunu söylediğinde kendinden geçmişti. Yumruklarını sıkıyordu. Omurgası sarsıldı ve yüzü büzülüp yaşlı bir cadıya dönüştü.

“Onlardan nefret ediyorum, nefret ediyorum, nefret ediyorum” dedi.

Ve birkaç saniye geçmeden, annem, tükürüklerini saçarak, kimden nefret ettiğini açıkça belirtti. “Wilbur Rocekfeller Swain ve Eliza Mellon Swain’den nefret ediyorum” dedi.

Anne o gece bir nöbet geçirmişti. Onu sonraki yıllarda daha iyi tanıma şansı buldum. Onu ya da bir başkasını sevmeyi hiç öğrenemediğimden onun herkese kararlılıkla dağıttığı nezakete imreniyordum. Kimseyi horgörecekle bir kadın değildi. Uluorta veya özel konuşmalarında kimseyi yerin dibine batırmazdı.

Öyleyse on beşinci doğum günümüzün arifesinde, Eliza ve beni kastederek "Kont Drakula ve utangaç gelinini nasıl sevebilirim" diyen gerçekten bizim annemiz olamazdı.

"Şu dünyada, bir çift totem direğini nasıl oldu da doğurdum?" diye babamıza soran gerçekten bizim annemiz değildi.

Ve daha neler neler...

Babama gelince: Onu kollarına almış, sevgi ve acımayla içini çekiyordu.

Annem "Caleb, oh Caleb, bu ben değilim" dedi onun kollarında.

"Şüphesiz değilsin" dedi babam.

"Beni affet" dedi annem.

"Tabii" dedi babam.

"Tanrı beni affeder mi?" dedi annem.

"Elbette" dedi babam.

"İçimde sanki bir şeytan vardı" dedi annem.

"Sanırım öyleydi" dedi babam.

Şimdi çılgınlığı geçmek üzereydi. "Oh! Caleb..." dedi.

Şefkat toplamaya çalışır gibi görünüyorsak da, doğrusunu söylemek gerekirse, Eliza ve ben o günlerde ancak New Hampshire'daki Büyük Taş Surat kadar sevgiye açtık.

Deyim yerindeyse bir balığın bir bisiklete olan ihtiyacı kadar anne ve baba sevgisine muhtaçtık biz.

Bu nedenle annemiz bizim hakkımızda kötü konuştuğunda ve ölmemizi istediğinde tepkimiz çok mantıklıydı. Problem çözmekten hoşlanıyorduk. Annenin problemi, çözebileceğimiz türdendi. İntihar dışında tabii.

Annem kendini topladı sonunda. Tanrının onu sınaması halinde, Eliza ve benimle yüzlerce doğum günü geçirecek kadar azimliydik artık. Bunları yapmadan önce şöyle dedi ama:

“İkisinin gözlerinde en ufak bir insanlık parıltısı, küçücük bir zekâ belirtisi görsem herşeyi verebilirdim Caleb.”

Bu kolayca ayarlanabilirdi.

Hi ho.

Eliza ve ben, Eliza'nın odasına döndük ve bir çarşafın üzerine büyük bir işaret çizdik. Ve onlar uykularının derinliklerindeyken gizli bir kapıdan odalarına girdik. İşareti duvara astık, böylece uyandıklarında görecekları ilk şey bu olacaktı.

Şöyle yazıyordu:

SEVGİLİ ANNE VE BABA

BELKİ ASLA GÜZEL OLAMAYIZ AMA DÜNYANIN

BİZDEN İSTEDİĞİ GİBİ GERÇEKTEN ZEKİ

VE DİLSİZ OLABİLİRİZ.

SADIK HİZMETKARLARINIZ
ELIZA MELLON SWAIN
WILBUR ROCKEFELLER SWAIN

Hi ho.

Böylece, Eliza ve ben iki kişilik ulusumuzu, cennetimizi mahvetmiştik.

Ertesi sabah, anne-baba uyanmadan, hizmetçiler bizi giydirmeye gelmeden önce uyandık. Tehlike hissetmiyorduk. Kendi kendimize giyinirken cennette olduğumuzu umuyorduk hâlâ.

Hatırladığım kadarıyla mavi çizgili üç parçalı bir takım giydim. Eliza ise kaşmir bir süeter, twid bir etek seçti ve incilerini taktı.

İlkin, güçlü bir sese sahip olduğundan konuşmacımızın Eliza olmasına karar verdik. Benim sesim dünyanın tam tersine döndüğünü açıklayacak kadar sakın, otoriter ve etkileyici değildi.

Düşünsenize, kimse bizden o zamana dek "Dü" ve "Bü"den başka birşey duymamıştı.

Sonra yeşil mermer sütunlu girişte bakıcımız Oveta Cooper'la karşılaştık. Bizi ayakta ve giyinmiş görünce ürktü.

O, bunu yorumlayamadan, Eliza ve ben kafalarımızı yaklaştırıp, kulaklarımızın üstünden onları birbirine değdirdik. Böylece tek dahiyi oluşturduk ve Eliza'nın keman kadar şefkatli sesiyle konuşmaya başladık.

Ses şunları söyledi:

"Günaydın Oveta. Bugün hepimiz için yeni bir hayat başlıyor. Gördüğün ve işittiğin gibi, Wilbur ve ben artık aptal değiliz. Dün gece bir mucize oldu. Anne-babamızın rüyaları gerçekleşti. İyileştik."

"Sana gelince Oveta, dairen ve renkli televizyonun sana kalacak ve bu rüyanın gerçekleşmesindeki katkılarından dolayı bir ödül olarak belki maaşına zam gelecek. Personeldeki kimse değişik birşey yapmayacak. Birşey hariç: Bundan böyle, burada hayat eskisinden daha kolay ve eğlenceli olacak."

Suratsız bir şişko olan Oveta çingiraklı yılanla karşılaşmış bir tavşan gibi hipnotize olmuştu. Fakat Eliza ve ben çingiraklı yılan değildik. Bitişik kafalarımızla, dünyanın görüp göreceği en kibar dahilerdendik.

Eliza'nın sesi "artık parke kaplı yemek salonunu kullanmayacağız" dedi. "İlerde göreceğin gibi, daha samimi davranışlarımız olacak. Kahvaltı servisimizi lütfen solaryumda yap ve anne babamız uyandıklarında bizi haberdar et. Bundan böyle kardeşim ve bana "Sahip Wilbur" ve "Sahibe Eliza" diye seslenirsen daha iyi olur."

"Şimdi gidip, diğerlerine mucizeyi haber verebilirsin."

Oveta kalakaldı. Sonunda parmaklarımı burnunun altında şıklatmak zorunda kaldım, uyandırmak için.

Reverans yaparak "Nasıl isterseniz Sahibe Eliza" dedi ve haberi yaymaya gitti.

Biz solaryuma yerleştiğimizde diğer personel alçakgönüllüce teker teker, genç sahip ve genç sahibelerine bakmaya geldiler.

Onları tam isimleriyle selamladık. Hayatlarını tam ayrıntılarıyla bildiğimizi gösteren arkadaşça sorular sorduk onlara. Bu ani değişim bazılarını çok şaşırttığı için özür diledik.

Eliza "Doğrusu, kimsenin bizi zeki *isteyebileceğini* düşünmemiştik" dedi.

Olayları o kadar kontrolümüze almıştık ki, sonunda ben de önemli konularda konuşmaya cesaret ettim. Tiz sesim artık aptalca çıkmıyordu.

"Geçmişte aptallığı ile adı kötüye çıkmış bu evi yardımlarınızla, zekâsı ile ünlü bir ev yapacağız. Çitler aşağı insin" dedim.

"Sorusu olan var mı?" dedi Eliza.

Yoktu.

Birileri Dr. Mott'u çağırdı.

Annemiz kahvaltıya inmedi. Taş kesilmiş bir halde, yatakta kaldı.

Babamız yalnız indi. Pijamaları üstündeydi. Traş olmamıştı. Gençliğine rağmen çökmüş ve içine kapanmış bir hali vardı.

Eliza ve ben mutlu görünmeyişine şaşırdık. Ona yalnız İngilizce değil, bildiğimiz diğer birkaç dilde de seslendik.

Sonunda, bu yabancı selamlamalardan birine karşılık verdi. "Bonjour" dedi.

Eliza neşeyle "Oturun! Oturun!" dedi.

Zavallı adam oturdu.

Kendi canı, kendi kanından, üstelik de üstün zekâlı olan bu insanoğullarına gerizekâlı muamelesi yapılmasına izin verdiği için müthiş bir suçluluk kaplamıştı içini.

Daha kötüsü; kendi vicdanı ve danışmanları, daha önceleri ona bizi sevmezse kötü hissetmemesini, çünkü bizim derin duygularımızın olamayacağını ve normal bir kafanın bizimle ilgili *sevebileceği* tek bir şeyin bile bulunmadığını söylemişlerdi. Ama şimdi bizi sevmek onun için bir *görevdi*, ve yapabileceğini hiç sanmıyordu.

Annemin aşağıya indiği takdirde karşılaşacağından emin olduğu şeyle karşılaşp dehşete kapılmıştı: Eliza ve benimki gibi devasa cüsselerde zekâ ve hassaslık, bizi çok daha itici hale getirmişti.

Bu ne annemin ne de babamın suçuydu. Bu kimsenin suçu değildi. Bütün insanoğullarına ve sıcakkanlı yaratıklara nefes almak kadar doğal gelen birşeydi bu, canavarların ölmesini dilemek. Bu bir içgüdüydü.

Eliza ve ben, ne yaptığımızın farkında olmadan, canavarların insanlara karşı işlemekten bıkmadığı günahı işliyorduk. Saygı bekliyorduk.

bölüm oniki

Tüm bu curcunanın ortasında Eliza ve ben kafalarımızı birbirinden ayırmak zorunda kaldık. Böylece artık doğru dürüst düşünemeyiz olduk.

Babamın hâlâ uykulu olduğunu sanacak kadar sersemlemiş-tik. Bu yüzden ona kahve içirdik ve bildiğimiz şarkı ve tekerle-melerle onu uyandırmaya çalıştık.

Ona kremanın niçin süttten kat kat pahalı olduğunu sorduğu-mu anımsıyorum.

Yanıtını bilmediğini mırıldandı.

Bunun üzerine Eliza ona "çünkü inekler küçük şişeler üzeri-ne çömelmekten nefret eder" dedi.

Buna gülüştük. Yerlerde yuvarlandık. Sonra Eliza ayağa kalktı ve elleri kalçalarında sanki küçük bir çocuğu azarlar gibi şefkatle "seni gidi uykucu!" dedi. "Seni gidi uykucu."

Tam o sırada Dr. Stewart Rawling Mott geldi.

Eliza ve bendeki ani değişikliği telefonla haber almasına kar-sın, görünüşe göre, bugünün onun için diğer günlerden hiç far-kı yoktu. Malikâneye girdiğinde her zaman söylediği şeyi söyle-di: "Peki bugün nasılsız bakalım?"

Dr. Mott'un benden şimdiye kadar duyduğu en akıllı lafı et-tim: "Baba uyanmayacak galiba."

"Uyanmıyor mu?" diye karşılık verdi. Cümlemin düzgünlü-ğünü çok silik bir gülümsemeyle ödüllendirmişti.

Dr. Mott inanılmayacak kadar tepkisizdi, hatta bizi bırakıp bakıcımız Oveta Cooper'la laflamaya başladı. Oveta'nun annesi köyde hasta yatıyordu. "Oveta" dedi, "hiç merak etme, annenin ateşi düşmek üzere."

Babam bu kayıtsızlığa hiddetlendi, bir yandan da açık açık kızabileceği birini bulunca rahatlamıştı.

"Bu ne zamandır böyle Doktor?" Öğrenmek istediği buydu. "Onların zekâlarından ne kadardır haberdarsın?"

Dr. Mott saatine baktı. "Kırk iki dakika oldu." dedi.

"Hiç de şaşkın görünmüyorsun" dedi babam.

Dr. Mott konuyu bir daha değerlendirir gibi göründükten sonra omuzlarını silkerek "Herkes adına çok *mutluyum*" dedi.

Sanırım Dr. Mott'un bunu söylerken hiç de mutlu görünme-yişi Eliza ve benim kafa kafaya verişimize neden oldu. Ortada çok garip bir şeyler dönüyordu ve ne olduğunu fena halde anla-mak zorundaydık.

Dehamız bizi yanıltmadı. Olayın ardındaki gerçeği farket-miştik, durumumuz her zamankinden daha trajikti.

Ama bütün diğer dehalar gibi bizim dehamız da zaman za-man muazzam bir naiflik nöbeti geçiriyordu. Şu anda da öyley-di. Bize, herşeyi yoluna sokmak için yapmamız gereken tek şe-yin aptallığa geri dönmek olduğunu söylüyordu.

"Bü" dedi Eliza.

"Dü" dedim ben de.

Ben osurdum.

Eliza'nın ağzının suyu aktı.

Yağlı bir ekmek dilimini alıp, Oveta Cooper'ın kafasına fırlat-tım.

Eliza babama dönüp "Blü-lü" dedi.

"Öff-te" diye bağırdım ben de.

Babam ağlamaya başladı.

Bu günlüğü yazmaya başlayalı altı gün oldu. Altı günün dördünde yerçekimi eski zamanlardaki gibi normaldi. Dün ise o kadar kuvvetliydi ki, Empire State binasının lobisindeki paçavralardan ibaret yatağımdan zor kalktım.

Tuvalet olarak kullandığımız asansör boşluğuna, şamdanlarımın arasından giderken, dört ayak üzerinde emekliyordum.

Hi ho.

İşte böyle, yerçekimi ilk günde hafıftı, bugün de öyle. Bugün de sertleşme yaşadım. Torunum Melody'nin aşığı Isadore gibi. Dahası adadaki bütün erkekler gibi.

Evet, ve Melody ve Isadore piknik sepeti hazırlayarak, yerçekiminin hafif olduğu günlerde 42. cadde ile Broadway'in kesiştiği yere inşa ettikleri kır piramidinin oraya gittiler.

Duvarcılık işinin incelikleriyle hiç ilgilenmiyorlar. Malzeme kattıkları tahta, kaya ve toprak yığınlarını biçimlendirmiyorlar. Ellerine geçirdikleri yağ tenekeleri, lastik, otomobil parçaları, büro mobilyaları, tiyatro koltukları ve her türlü hurdayı katıyorlar içine. Ancak sonucunu görebiliyorum. Bittiğinde saçma sapan bir yığıntı değil düpedüz bir piramit olacak.

Evet, ve eğer geleceğin arkeologları benim şu kitabıma bakarlarsa piramidin anlamını çözmek için gereksiz bir sürü kazıdan kurtulacaklar. İçinde ne gizli define odaları var ne de özel bölümler.

Onun anlamı, -ki bu durumlar hep önemsizdir- piramidin üzerine yapıldığı mazgal kapağının altında yatıyor. Ölü doğmuş bir erkek çocuğunun gövdesi.

Bebek bir zamanlar puro nemlendirmek için kullanılan süslü bir kutuya konmuştur. Bu kutu, mazgalın dibindeki kablo ve boların ortasına dört yıl önce, tam dört yıl önce, o sırada 12 yaşında olan annesi Melody, en yakın komşumuz ve arkadaşımız Vera Chipmunk-5 Zappa ile büyük büyükbabası olan benim tarafından yerleştirildi.

Piramit, Melody ve daha sonra sevgilisi olan Isadore'un fikriydi. Hiç yaşamamış ve ismi konmamış bir yaşam için bir anıt. Hi ho.

Kutuya erişmek için piramidi kazmaya gerek yok. Diğer mazgallardan ona ulaşılabilir. Farelere dikkat!

Bebek, benim mirasçılarımdan biri olduğu için piramit şöyle isimlendirilebilir: "Şamdanlar Prensi'nin Mezarı"

Şamdanlar Prensi'nin babasının ismi bilinmiyor. O, Schenectady varoşlarında Melody'ye sahip oldu. Melody ise Michigan Krallığı'ndaki Detroit'ten yola çıkmış, Dr. Wilbur Daffodil-11 Swain olarak bilinen büyükbabasını bulmak için Ölüm Adası'na doğru geliyordu.

Melody yine hamile -bu sefer Isadore'dan.

Kırk dişli, raşitik, çarpık bacaklı, küçük bir kız, ama neşeli. Çocukken çok kötü beslendi. Michigan Krallığı'nın haremindeki bir öksüz olduğu zamanlarda.

Melody onaltı yaşında olmasına karşın, bazen bana yaşlı, hüznünlü bir Çinli kadın gibi görünüyor. Hamile bir kızın böyle

görünmesi bir çocuk doktoru için üzücü birşey.

Ancak gürbüz ve şen Isadore'un ona duyduğu aşk, benim üzüntümü neşeye dönüştürüyor. Raspberry ailesinin tüm fertleri gibi Isadore da neredeyse tüm dişlerini korumuş. Yerçekiminin kuvvetli olduğu günlerde ayakta kalabiliyor, hatta Melody'yi kollarında taşıyor ve beni de taşımayı teklif ediyor.

Raspberry'ler New York Borsa Binası'nın içinde ve çevresinde yaşarlar ve yiyecek toplarlar. Balık tutarlar. Yeraltında konserve ararlar. Meyve toplarlar. Domates, patates ve turp yetiştirirler.

Fareleri, yarasaları, kedileri, köpekleri ve kuşları avlar ve yerler. Bir Raspberry herşeyi yer.

bölüm ondört

Anne ve babamızın, Eliza ve benim için dilediklerini ben de Melody için diliyorum. Bir gezegende kısa ama mutlu bir yaşam.

Hi ho.

Evet, söylediğim gibi eğer günün birinde zekâmızı sergilemeseydik, Eliza ve ben gezegenimizde uzun ve mutlu bir hayat sürüyor olabilirdik. Malikânede ağaçları, lambri mobilyaları yakıp, yabancılar geldiğinde saçma sapan sesler çıkarıyor olabilirdik hâlâ.

Tavuk yetiştirebilirdik. Küçük bir sebze bahçemiz olurdu. Giderek artan zekâmızın kullanıma olanaklarını önemsemeden kendi kendimize eğlenebilirdik.

Güneş batıyor. Metrodan bir sürü yarasa çığlık çığlığa, cılgınca, bir gaz bulutu gibi dağılıyor. Her zaman olduğu gibi ürpertiyorum.

Onların gürültülerini gürültü olarak düşünemiyorum. Daha çok sessizliğin sebep olduğu bir hastalık.

Hayvan yağıyla dolu bir çanağın içinde yanan paçavraların ışığında yazmaya devam ediyorum.

Binlerce şamdanım var ama hiç mumum yok.

Melody ve Isadore, lobinin tabanında yere çizdiğim karede tavla oynuyorlar.

Birbirlerini devamlı mars edip gülüşüyorlar.

Bir ay sonraki yüz birinci doğumgünüm için bir parti planlıyorlar.

Bazen onlara kulak misafiri oluyorum. Alışkanlıkları bırakmak zor oluyor. Vera Chipmunk-5 Zappa parti nedeniyle kendisi ve köleleri için yeni giysiler hazırlıyor. Kaplumbağa Koyu'ndaki dükkânlarında dağlarca elbise var. Melody'nin, kölelerin pembe pantolonlar, altın rengi terlikler ve devekuşu tüyü takılmış, yeşil, ipekten türbanlar giyeceğini anlattığını duydum.

Vera'nın partiye, tahtırevanla getirileceğini, etrafındaki kölelerin hediyeler, yiyecekler, içecekler ve meşaleler taşıyacaklarını ve zil sesi ile vahşi köpeklerin korkutulacaklarını duydum.

Hi ho.

Doğumgünü partimde içkime çok dikkat etmeliyim. Eğer çok içerse çenem düşer ve herkese herşeyi anlatabilirim: Ölümünden sonra bizi bekleyen yaşamın, sonsuz biçimde bundan çok daha can sıkıcı olduğunu.

Hi ho.

bölüm onbeş

Eliza ve benim aptallık tesellisine tekrar dönüşümüze izin verilmedi kuşkusuz. Ne zaman denesek ağır biçimde azarlandık. Evet, hizmetçiler ve anne-babamız bizim değişimimizin keyifli bir yan ürününü elde ettiler: Bizi durup dururken azarlama hakkını keşfettiler.

Zaman zaman canımızı zor kurtarıyorduk.

Evet, Dr. Mott kovuldu ve yerine her türden uzman getirildi. Bir süre için eğlenceliydi. İlk gelen doktorlar kalp, akciğer, böbrek ve başka şeyler üzerine uzmandılar. Gövdemizin her organını ve sıvılarını kontrol ettikten sonra görüldü ki, birer sağlık anıtıyız.

Güleryüzlüydüler. Hepsi, bir şekilde ailemizin işçileriydiler. New York'taki Swain Vakfı'nın finanse ettiği araştırmacılarıydı. Bu nedenle kolayca toparlanıp, Galen'e getirilebildiler. Aile onlara yardım etmişti. Şimdi onlar aileye yardım ediyordu.

Bizle şakalaştılar. "Uzun boylu olmak eğlenceli olmalı" dedi birisi. "Yukarıda havalar nasıl?" diye takıldı bir diğeri.

Şakalaşmanın yatıştırıcı bir etkisi vardı. Bize, ne kadar çirkin olduğumuzun önemi yokmuş gibi yanlış bir izlenim veriyordu. Bir kulak, burun, boğaz uzmanının Eliza'nın burun deliklerine el feneri ile baktığında söylediklerini hatırlıyorum: "Aman Tanrım, hemşire! National Geographic Society'yi ara. Mamut Mağarası'nın yeni bir girişini keşfettik."

Eliza güldü. Hemşire güldü. Ben güldüm. Hepimiz güldük.

Anne ve babamız evin başka bir bölümündeydi. Eğlenceyi kaçırdılar.

Oyunun daha başında, ayrılışımızın rahatsızlığını yaşadık. Bazı sınavlar birbirimizden birkaç oda uzakta olmamızı gerekti-

riyordu. Eliza'yla aramdaki uzaklık arttıkça, kafamın bir oduna dönüştüğünü hissediyordum.

Aptal ve savunmasız kaldım.

Eliza'yla tekrar biraraya geldiğimizde, kendisinin de çok benzer bir his duyduğunu söyledi. "Sanki birisi kafatasımı şu rupla dolduruyordu." dedi.

Ve ayrıldığımızda halsiz çocuklar haline gelişimize üzüleceğimiz yerde bunun tadını çıkartmaya karar verdik. Sanki onların bizimle hiçbir ilgisi yoktu. Onlara "Betty ve Bobby Brown" isimlerini taktık.

Ve şimdi de, Eliza'nın Mars'ta bir çığ altında kalışından sonra okuduğumuz vasiyetinden öğrendiğimiz, öldüğü yere gömülme dileğine değinmenin uygun zamanlarından biri. Mezartaşına sadece şu yazılacaktı:

Evet, ve bizi muayene eden psikolog Dr. Cordelia Swain Cor-diner, Eliza ve benim ayrılmamıza karar vererek sonsuza kadar Betty ve Bobby Brown olarak kalmamıza sebep oldu.

Rus yazar Fiyodor Mikaliyoviç Dostoyevski bir zamanlar şöyle demiş: “Çocukluğun bir kutsal anısı, belki de en iyi eğitimidir.” Bir çocuk için, yetişkinlerin dünyasında epey saygı duyan biriyle tanışıp, onun aslında habis ruhlu bir kaçık olduğunu anlamak kadar sağlıklı ve heyecanlı başka bir eğitim yoktur.

Eliza ve benim Dr. Cordelia Swain Cordiner’le karşılaşmamız işte böyle birşeydi. Doktor -belki Çin hariç- tüm dünyada psikolojik testler uzmanı olarak biliniyordu. Çin’de neler olup bittiğini artık kimse bilmiyor.

Burada, Empire State Binası’nın lobisinde bir takım Britannica Ansiklopedisi var, bu sayede Dostoyevski’nin ikinci ismini yazabiliyorum.

Dr. Cordelia Swain Cordiner yetişkinlerin yanında cana yakın ve etkileyiciydi. Malikânede her zaman şık giyiniyordu; yüksek topuklu ayakkabılar, şık elbiseler, mücevherler...

Bir kez onu ebeveynimize şunları söylerken duyduk: “Bir kadının üç doktora derecesine sahip olması ve yaptığı testlerle yılda üç milyon dolar kazanması onun kadınsı olmayacağı anlamına gelmez.”

Eliza ve beni yalnız gördüğünde paranoya duygusu azıyordu. “Numara yok. Sizin küstah milyoner piçi numaralarınız bana vız gelir” derdi bize.

Oysa Eliza ve ben yanlış *herhangi bir şey* yapmamıştık.

Ailemizin gücüne ve parasına giderek daha da kızıyor, hasta

oluyordu. Eliza ve benim iriliğimizle, çirkinliğimizle hiç ilgili değildi. Onun için iki işe yaramaz zengin piçiydik yalnızca.

Bize birçok defa "Ağzımda gümüş kaşıkla doğmadım" dedi. "Çoğu kez bir dahaki öğünün nereden geleceğini bilmezdik. Bunun ne demek olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır" dedi Eliza.

"Kuşkusuz bilmiyorsunuz" dedi Dr. Cordiner.

Böyle sürdü gitti.

Paranoid olduğundan, ikinci isminin soyadımızla aynı olması, onun için özellikle bir şanssızlıktı.

"Sizin tatlı Cordelia halanız değilim" derdi bize. "Küçük aristokrat beyinlerinizde soru işareti oluşturun bu. Dedem Polonya'dan geldiğinde Stankowitz olan ismini Swain olarak değiştirmiş."

Gözleri parlayarak: "Stankowitz deyin bakayım."

Dedik.

"Şimdi Swain deyin."

Dedik.

Sonunda birimiz onu böylesine delirten şeyin ne olduğunu sordu ona.

Bu onu sakinleştirdi. "Deli değilim" dedi. "Deli olmak mesleğimle bağdaşmıyor. Ancak şunu söylemeliyim ki, benim yeteneğimde birinin onca yol tepip sadece iki çocuğa test yapma çılgınlığına sokulması, Mozart'tan piyano akordu yapmasını istemek gibidir. Ya da Albert Einstein'dan bir çek defterini kontrol etmesini istemek gibi. Bilmem anlatabildim mi Sahibe Eliza ve Sahip Wilbur."

"Öyleyse niçin geldiniz?" diye sordum.

Hırsı tekrar açığa çıktı. Olanca iğrençliğiyle: "Çünkü para konuşur, 'Küçük Lord Fauntleroy'" dedi.

Testleri yaparken bizi ayıracağını öğrendiğimizde şoka uğradık. Masum masum, eğer kafalarımız birarada olursa daha doğru cevaplar vereceğimizi söyledik.

Mizahçı kesiliverdi hemen. "Niçin olmasın sayın Bay ve Bayan! Yanınıza bir ansiklopedi de ister misiniz? Ya da emin olmadığınızda cevapları vermeleri için Harvard Üniversitesi'nden profesörler?"

"Hoş olurdu doğrusu" dedik. "Haberiniz yoksa burası Amerika Birleşik Devletleri, kimsenin başkasının yerine cevap vermediği yer, herkesin kendi yolunu öğrendiği yer."

"Size test yapmak için buradayım" dedi. "Ama size öğretmek istediğim ve ileriki yıllarda bunun için bana teşekkür edeceğiniz basit bir yaşam kuralı vardır."

"Kendi işini kendin gör." Vereceği ders buydu işte. "Söyleyebilir misiniz, hatırlayabilecek misiniz?"

Söylemekle kalmadım, onu bugün de hatırlıyorum: "Kendi işini kendin gör."

Hi ho.

Ve kendi işimizi kendimiz gördük. Parke kaplı yemek odasındaki çelik masada bireysel olarak test edildik. Birimiz Dr. Cordiner, yani "Cordelia Hala" ile özel olarak konuşmaya gittiğimizde, diğerimiz mümkün olduğunca uzakta, evin kuzey ucundaki kulelerin balo salonuna alınıyorduk.

Withers Witherspoon balo salonundakini gözleme görevini üstlenmişti. Bu işe, bir zamanlar asker olduğu için seçilmişti. "Cordelia Hala"nın ona verdiği emirleri duyuyorduk. Eliza ve benim telepati kurmamızla ilgili ipuçlarına karşı uyanık olmasını istemişti.

Batı bilimi, Çin'den aldığı bir iki ipucu sayesinde, bazı insanların görsel ve işitsel sinyaller olmaksızın iletişim kurabildiği konusunda, nihayet biraz bilgi sahibi olmuştu. Burun deliklerinin yüzeyinde bazı hayali mesajlar için alıcılar ve vericiler vardı ve

bu delikler temiz ve engellerden arınmış olmalıydı.

Çin'in Batı'ya verdiği baş ipucu, anlaşılması yıllar alan şu bulmaca cümlede idi: "Nezle ya da grip olduğumda kendimi çok yalnız hissediyorum."

Hi ho.

Eliza ve ben, birbirimizden üç metreden daha fazla uzaklaştığımızda zihinsel telepati hiç bir işe yaramıyordu. Birimizin yemek odasında, diğerimizin balo salonunda olması farklı gezegenlerde olmamız gibi bir şeydi -tıpkı şimdi olduğu gibi.

Ah, evet, ben yazılı sınavlara girebiliyordum ama Eliza hayır. "Cordelia Hala" Eliza'yı test ederken, her soruyu yüksek sesle okumak ve cevaplarını yazmak zorundaydı.

Ve sanıyorum bütün soruları ıskaladık. Ama, birkaç doğru yakalamış olmalıyız ki, Dr. Cordiner'in ebeveynlerimize verdiği raporda, zekâmız için "yaşlarına göre normalin altında" yazıyordu.

Bizim dinlediğimizi bilmeksizin, Eliza'nın okuma-yazmayı öğrenemeyeceği için oy kullanamayacağını söyledi. Biraz yumuşatmak için de ekledi: "Oldukça neşeli bir geveze."

Benim için söyledikleri ise şöyle: "İyi bir çocuk, üstelik ciddi de. Ama dağınık fikirli. Kızkardeşi tarafından akıllı çelinmiş. Okuyup yazıyor ama kelime ve cümlelerin anlamlarını açıklayamıyor. Eğer kızkardeşinden ayrı tutulursa benzin istasyonunda memur, ya da bir köy okulunda kapıcı olmaması için hiçbir neden yok. Onun için iyi olan şey kırsal bölgede mutlu ve yararlı bir yaşamdır."

Çin Halk Cumhuriyeti bu sırada gizlice, kafadar çiftlere ya da küçük gruplara tek bir beyin olarak düşünmeyi öğreterek telepatik uyumlu milyonlarca dahi yaratıyordu. Bu yamalı zekâlar Sir Isaac Newton ya da William Shakespeare'inkine eşitti.

Ah, evet, ben Amerika Birleşik Devletleri Başkanı olmadan çok önce, Çinliler bu yapay zihinleri birleştirip, şaşkınlık verici

bir zekâ oluşturmuşlardı. Sanki evren onlara "Emirlerinizi bekliyorum. Olmak istediğiniz herşey olabilirsiniz. Ben istediğiniz herşey olacağım" der gibiydi.

Hi ho.

Çinlilerin bu projesini Eliza öldükten ve Amerika Birleşik Devletleri Başkanı olarak tüm yetkilerini kaybettikten çok sonra öğrendim. Böyle bir bilgiyle yapacak hiçbir şeyim yoktu artık.

Ancak, bir şey beni çok eğlendirdi: Çinlilere yapay dehaları biraraya getirme fikrini zavallı, yaşlı Batı Uygarlığı vermişti. Atom bombasını yaratmak ortak niyetiyle İkinci Dünya Savaşı'nda kafa kafaya veren Avrupalı ve Amerikalı bilimadamlarından almuşlardı bu fikri Çinliler.

Hi ho.

bölüm onyedİ

Zavallı ebeveynimiz ilkin aptal olduğumuza inanmıştı. Buna alışmaya çalıştılar. Sonra dahi olduğumuz söylendi. Buna alışmaya çalıştılar. Şimdi de oldukça normal olduğumuz söyleniyor. Buna alışmaya çalışıyorlar.

Eliza ve ben onları gözetlerken, onlar Dr. Cordelia Swain'den umutsuz ve talihsiz bir istekte bulundular. Birçok konuyu birkaç dilde tartışabildiğimiz için acaba pısrıklığımızı yenmemize yardım edemez miydi?

Dr. Cordiner bir anda aslan kesildi. "Dünya, çok zeki görünen ancak gerçekten acınası insanlarla doludur" dedi. "Onlar bizi bazı gerçeklerle, alıntılarla ve birkaç yabancı kelime ile şaşırtıyorlar, ama hayatta işe yarayacak hiçbir şey bilmiyorlar. Benim amacım böylesi insanları ortaya çıkartmaktır. Böylece, toplum onlardan ve onlar kendilerinden korunabilirler."

"Eliza'nuz mükemmel bir örnektir" diye sürdürdü. "Bana ekonomi, astronomi, müzik ve başka konularda dersler verdi ama okuma yazma bilmiyor ve asla öğrenemeyecek."

Yapmamız gereken büyük işler olmadığından durumumuzun çok üzücü olmadığını söyledi. "Hiç hırsları yok, bu yüzden hayat onları hayal kırıklığına uğratmayacak. Yalnızca, hayatın sonsuza kadar bildikleri gibi sürmesini istiyorlar ki, bu da imkânsız" dedi.

Babam, boynu bükük sordu. "Oğlan daha mı akıllı?"

"Okuyup yazabiliyor" dedi Dr. Cordiner. "Kızkardeşi gibi sosyal bir yapıya sahip değil. Kızkardeşinden uzaklaştığında dut yemiş bülbüle dönüyor."

"Önerim, özel bir okula gönderilmesi. Fazla akademik çalışma ve sosyal eğitim talep etmeyen, kendi işini yapabilmeyi öğreneceği bir okula."

“Ne yapmayı?” dedi babam.

Dr. Cordiner tekrarladı: “Kendi işini kendi yapmayı.”

Tam o anda Eliza ve ben duvarı öfkeyle tekmeleyip, bir patlamayla kütüphaneye dalabilirdik.

Ancak, dinleyebilme gücümüzün nadir avantajlarımızdan biri olduğunu bilecek kadar sağduyu sahibiydik. Yatak odalarımıza döndük, sonra koridora fırladık, merdivenlerden yuvarlanarak indik ve daha önce hiç yapmadığımız bir şeyi yaparak kütüphaneye girdik.

Hıçkırarak ağlıyorduk.

Bizi ayırmaya çalışırlarsa kendimizi öldüreceğimizi ilan ettik.

Dr. Cordiner buna güldü. Ebeveynimize testlerindeki birkaç sorunun intihar eğilimini tespit etmek için düzenlendiğini anlattı. “Size kesinlikle garanti ederim” dedi. “İkisinden birinin en son yapacağı iş intihar etmektir.”

Bunu neşeyle söylemesi kendi adına bir hataydı, çünkü annemin ipleri koparmasına yol açtı. Annem zayıf, kibar ve bebek gibi saf olmaktan vazgeçince odadaki atmosfer birden elektriklendi.

Annem, ilkin hiçbir şey söylemedi. Ancak açıkça, duyarlı bir alt-insan oluvermişti. Yavrularını korumak için çocuk bakım uzmanlarının boğazlarına saldırıp, parçalamak isteyen, tasmalı, dişi bir panterdi.

Eliza ve benim annemiz olduğunu belli eden akılalmaz tek davranışı da bu olmuştu.

Eliza ve ben, sanırım telepatik olarak bu doğal bağlantıyı hissettik. Nasıl olduysa, burun deliklerimin ıslak, kadife astarlarının cesaretle çingıldadıklarını hatırlıyorum.

Zaten beceremiyorduk, ağlamayı kestik. Ve bir talepte bulunduk. Bir kez daha, bu kez bir çift olarak zekâ testinden geçirilmemizi rica ettik.

“Size göstermek istiyoruz” dedim. “Birlikte öyle başarılıyız ki, kimse bizi ayırmaktan söz etmeyecektir artık.”

Çok dikkatli konuştuk. Ben ‘Betty ve Bobby Brown’ın kimler olduğunu açıkladım. Onların aptal olduğunu kabul ettim. Nefretle ilgili hiçbir deneyimimiz olmadığını, kitaplarda bu iğrenç insan davranışı ile karşılaşınca anlamakta zorluk çektiğimizi söyledim.

“Ancak, şimdi nefret konusunda küçük başlangıçlar yapıyoruz” dedi Eliza. “Nefretimiz, şimdilik bu Evren’deki iki kişiyle sınırlı: Betty ve Bobby Brown.”

Dr. Cordiner başka şeylerin yanısıra bir korkaktı. Birçok korkak gibi en kötü zamanda kabadayılık etmeye kalkıştı. Eliza ve benim ricamla alay etti.

“Bu düşündüğünüz ne tür bir dünya acaba?” dedi

Bunun üzerine annem ayağa kalktı, ona dokunmadan ve gözlerine bakmadan üzerine doğru yürüdü. Hırlama ve mırlama arasında bir tonlama ile Dr. Cordiner’in boğazına doğru konuştu ve “Seni küçük rüküş güvercin pislighi” dedi.

bölüm onsekiz

Böylece Eliza ve ben -bu kez çift olarak- yeniden test edildik. Parke kaplı yemek odasındaki çelik masada yanyana oturmuş-tuk.

Çok mutluyduk!

Silikleşen Dr. Cordelia Swain Cordiner testleri bir robot gibi yapıyordu ve ebeveynimizin gözleri onun üzerindeydi. Bizi zorlamak için yeni testler hazırlamıştı. Böylece mücadele yeniden başlayacaktı.

Başlamadan önce Eliza, annem ve babama şöyle dedi: "Size söz veriyoruz ki, her soruyu doğru cevaplandıracağız."

Ve öyle de oldu.

Sorular nasıldı peki? Dün, 46. caddede bir okulun yıkıntıları arasında dolaşırken tesadüfen bir tomar zekâ testi buldum. Tıpkı şunlar gibi:

İşte, size bir örnek:

"Bir adam, tanesi beş dolardan yüz adet hisse senedi alıyor. Her bir senet ilk ay on sent, ikinci ay sekiz sent ve üçüncü ay üç sent kazanırsa, üçüncü ayın sonunda adamın kazancı ne olur?"

Ya da şöyle:

"692038.42753'ün karekökünün ondalık basamağının solunda kaç rakam vardır?"

Ya da :

"Sarı bir lekeye mavi camlı bir gözlükle bakılırsa ne renk görünür?"

Ya da:

"Niçin Küçük Ayı günde bir kez Kutup Yıldızı'nın etrafında dönermiş gibi görünür?"

Ya da:

"Astronomi ile Jeoloji arasındaki bağıntı baca tamircisi ile kimin arasında vardır?"

İşte böyle. Hi ho.

Dediğim gibi, Eliza'nın sözünü yerine getirerek, başarılı bir sınav verdik.

Tek sorun, yanıtlarımızı masumca kontrol etmek için masanın altına girip, ayaklarımızı birbirimizin boyunlarına dolayarak, apışaralarımıza üfleyip püflerken, at gibi kışneyişimizdi.

Sandalyelerimize oturduğumuzda Dr. Cordelia Swain Cordiner bayılmış, annemle babam odayı terketmişti.

Ertesi sabah saat onda bir otomobil beni, Cape Cod'da, taciz edilmiş çocuklar için eğitim veren bir okula götürdü.

İşte böyle...

Kağıtları kübe saklamayı Eliza akıl etti.

Kübün kapağını kapatan da oydu.

Bunu yaptığında birbirimize çok yakın değildik. Yani söylediği şey kendi keşfiydi: "Zekâna elveda demelisin, Bobby Brown."

"Elveda" dedim.

"Eliza" dedim, "sana okuduğum kitapların çoğunda aşkın herşeyden önemli olduğu yazıyordu. Şimdi sana seni sevdiğimi söyleyebilirim."

"Devam et" dedi Eliza.

"Seni seviyorum Eliza" dedim.

Biraz düşündü. Sonunda "Hayır, bundan hoşlanmadım" dedi.

"Niçin hoşlanmadın?" dedim.

"Sanki kafama silah dayamışsın gibi" dedi. "Bu, söylemek istemedikleri birşeyi birilerine söyletmenin bir yolu gibi. Ben ya da *herhangi birisi* 'ben de seni seviyorum'dan başka birşey söyleyebilir mi?"

"Beni sevmiyor musun?" dedim.

"Bobby Brown'u kim sevebilir ki?" dedi

Dışarıda biryerlerde elma ağaçlarının altında Gececil Çobanaldata sorusunu tekrarladi.

bölüm yirmi

Eliza, ertesi sabah kahvaltıya inmedi. Ben gidene kadar odasında kaldı.

Annem, babam ve ben bir şoförün kullandığı Mercedes limuzinle yola çıktık. Ben onların geleceği parlak çocuklarıydım. Okuyup yazabiliyordum.

Ve, harika kırlardan geçerken, geçmişle dolu belleğim silinmeye başlamıştı bile.

Dayanılmaz hüzünden kurtulmak üzere kullandığım bir savunma mekanizmasıydı bu. Bugün bir çocuk doktoru olarak, bütün çocukların sahip olduğuna inandığım birşey bu.

Gerilerde bir yerde benim kadar zeki olmayan bir kız ikizim varmış gibi görünüyordu. Onun bir ismi vardı. İsmi Eliza Mellon Swain'di.

Evet, ve öğretim yılı öyle planlanmıştı ki hiçbirimiz eve gitmek zorunda değildik. İngiltere, Fransa, Almanya, İtalya ve Yunanistan'a gittim. Yaz kamplarına gidiyordum.

Ve şu tespit edildi ki, dahi değildim, özgün bir yeteneğe de sahip değildim. Ortalamadan daha zekiydim. Bir yığın boş laftan iyi fikirler çıkartabilirdim.

Okul tarihinde üniversiteye başvuran ilk öğrenciydim. Derslerim o kadar iyiydi ki, Harvard'dan bile çağrı geldi. Sesim henüz kalınlaşmadığı halde çağrıyı kabul ettim.

O zamandan beri benimle çok gurur duyan annem ve babam arasına bana, biryerlerde bir sebzededen biraz daha değerli bir kız ikizim olduğunu hatırlatırlardı. Kendine benzer insanlar için açılmış pahalı bir okuldaydı.

Yalnızca ismi vardı.

Tıp fakültesindeki ilk yılımda, babam bir trafik kazasında hayatını kaybetti. Beni mirasına ortak edecek kadar düşünceliydi.

Kısa bir süre sonra, Boston'da şişman, şaşı, Norman Mushari Jr. adlı bir avukat tarafından ziyaret edildim. Bana ilkin, dağınık ve ilgisiz gibi görünen bir hikâye anlattı. Gerizekâlılar için eğitim veren bir okulda kendi isteği dışında yıllardır kilitli tutulan bir kadın hakkında.

Avukatı o tutmuştu; gördüğü zararlardan dolayı okulu ve akrabalarını dava etmek, salıverilmek ve yanlış dağıtılan mirasın yeniden gözden geçirilmesi için.

Bir ismi vardı kuşkusuz; Eliza Mellon Swain.

bölüm yirmibir

Annem Eliza'yı bıraktığımız hastane için konuşabildi sonunda: "Ucuz bir hastane değildi, biliyorsun. Günlüğü iki yüz dolar. Ve, doktorlar oraya gitmememiz için rica ettiler, öyle değil mi Wilbur?"

"Sanırım öyle anne" dedim. Ve sonra gerçeği ekledim: "Unuttum gitti."

O zamanlar yalnızca aptal Bobby Brown değildim, kibirliydim de üstelik. Cinsel organları yavru bir tarla faresininki kadar büyümüş, bir tıp fakültesi birinci sınıf öğrencisi olmama rağmen Beacon Hill'de büyük bir evin sahibiydim. Okula bir Jaguarla gidip geliyordum. Ve Amerika Birleşik Devletleri Başkanı gibi giyinmeye başlamıştım bile. Yani Chester Alan Arthur zamanında yaşamış gezici şarlatanlar gibi. Neredeyse her gece bir parti düzenleniyordu. Her partide birkaç dakika görünmeyi âdet edinmiştim. Elimde bir haşhaş piposu, üzerimde zümrüt yeşili ipek bir elbise ile.

Bu partilerden birinde sevimli bir kız yanıma yaklaşıp şöyle dedi: "Öyle çirkinsin ki. Hayatımda gördüğüm en seksi yaratıksın sen."

"Biliyorum" dedim. "Biliyorum, biliyorum."

Annem Beacon Hill'de beni birçok kez ziyaret etti. Onun için özel bir daire yaptırmıştım. Ben de onu Kaplumbağa Koyu'nda ziyaret ediyordum. Norman Mushari Jr.'ın Eliza'yı hastaneden çıkarmasından sonra gazeteciler her iki mekânda da bizimle röportaja geldiler.

Yankılar uyandıran bir hikâyeydi.

Mltimilyonerler akrabalarına kötü davranınca yankı uyardırırdı zaten.

Hi ho.

Utanç vericiydi, öyle de olmalıydı, kuşkusuz.

Eliza'yı henüz grememiştik. Telefonla da ulaşılamamıştık ona. Bu arada, o her gün basına bizim hakkımızda aşığılayıcı açıklamalar yapıyordu.

Biz de gazetecilere, Eliza'ya avukatının nezaretinde gönderdiğimiz telgrafın kopyasını ve Eliza'nın cevabını göstermek zorunda kalmıştık.

Telgrafımız şöyleydi:

"SENİ SEVİYORUZ. ANNEN VE KARDEŞİN"

Eliza'nın telgrafı şöyleydi:

"BEN DE SİZİ SEVİYORUM. ELİZA"

Eliza fotoğrafının çekilmesine izin vermiyordu. Avukatına yıklan bir kiliseden bir günah çıkartma kulübesi aldirtmişti. Televizyon çekimleri sırasında onun içinde oturuyordu.

Annem ve ben bu söyleşileri elele, acı çekerek izledik.

Ve Eliza'nın külhanbeyi sesi bize öyle yabancıydı ki kulbedekinin bir dolandırıcı olduğunu düşündük. Ama Eliza'nın ta kendisiydi elbette.

Bir televizyon spikerinin ona "Hastanede vaktirizi nasıl geçirdiniz Bayan Swain?" diye sorduğunu hatırlıyorum.

Eliza "Şarkı söyleyerek" dedi.

"zel bir şarkı mı söylüyordunuz?"

"Hep, ama hep aynı şarkıyı" dedi.

"Hangi şarkıydı bu?"

"Birgün Prensım Gelecek" dedi.

"Bir kurtarıcı olarak aklınızda özel bir prens mi vardı?"

"İkiz kardeşim" dedi. "Ama o bir domuz. Hiç gelmedi."

bölüm yirmiiki

Annem ve ben, kuşkusuz, Eliza ve avukatının hiçbir şekilde karşısında olmadık. Böylece Eliza servetinin kontrolünü tekrar eline geçirdi. Ve yaptığı ilk iş, New England Vatanseverleri profesyonel futbol takımının yarı hissesini satın almak oldu.

Bu satış kamuoyunda oldukça ilgi uyandırdı. Eliza hâlâ kameraların karşısına geçmiyordu, ancak, Mushari tüm dünyaya onun şimdi kulübede New England Vatanseverleri'nin sarı-mavi formasını giydiğine yemin etti.

Bu özel görüşmede Eliza'ya son gelişmeleri izleyip, izlemediği soruldu: "Çinlileri yuvalarına döndükleri için ayıplamıyorum" dedi. Bu, Çin Cumhuriyeti'nin Washington'daki büyükelçiliğini kapatması ile ilgiliydi. Çinlilerin insanları küçültme çalışmaları epey gelişmiş olmalı şimdilerde. Çünkü büyükelçinin boyu yalnızca altmış santimdi. Aynılırken oldukça kibar ve samimiydi. Amerika'da artık Çinlilerin ilgisini çeken hiçbir şeyin kalmaması üzerine, ülkesinin ilişkileri kestiğini açıkladı.

Eliza'ya Çinlilerin niçin haklı olduğu soruldu.

"Herkesin, akrabalarıyla iğrenç ilişkiler kurduğu Amerika gibi lanet bir ülke ile uygar bir ülkenin ne ilişkisi olabilir ki?" dedi.

Ve sonra birgün o ve Mushari, Cambridge'den Boston'a doğru yürürlerken, Massachusetts Avenue Köprüsü'nde görüldüler. Güneşli ve ılık bir gündü. Eliza şemsiye taşıyordu. Takımının formasını giymişti.

Aman Tanrım! Zavallı kız böyle mi olacaktı!

Yüzü Mushari'nin yüzüyle aynı hizada olsun diye iki büküm olmuştu. Çünkü Mushari, Napoleon Bonaparte kadar bir şeydi. Eliza'nın elinden sigara düşmüyordu. Boğulurcasına öksürüyordu.

Mushari beyaz bir elbise giymişti. Baston taşıyordu. Yakasında kırmızı bir gül vardı. O ve müşterisi az sonra hayranları, gazete fotoğrafçıları ve televizyon ekibiyle karşılaştılar. Annem ve ben, olanları televizyondan korkuyla izliyorduk. Olay, Beacon Hill'deki evime oldukça yakında cereyan ediyordu.

"Ah! Wilbur, Wilbur, Wilbur" dedi annem izlerken. "Bu gerçekten senin kızkardeşin mi?"

Ciddiyetimi bozmadan bir espri yaptım. "Ya yalnızca senin kızın ya da *aardvark* diye bilinen bir tür karınca yiyen, Anne" dedim.

bölüm yirmiüç

Annem, Eliza ile karşılaşmak için hazır değildi. Yukarıya, odasına çekildi. Hizmetçileri de bu garip karşılaşmaya şahit olmalarını istemediğim için gönderdim.

Kapı çaldığında kendim açtım.

Aardvark'a, kameralara ve diğer insanlara gülümsedim. "Eliza, sevgili kardeşim! Bu ne güzel sürpriz. İçeri gelsene."

Ona dokunmaya çalıştım. Ama geri çekildi.

"Bana dokunuyorsun, Lord Fauntleroy" dedi, "ama seni ısıracam ve kuduzdan öleceksin."

Polisler Eliza'yı izleyen kalabalığı engellediler ve Eliza'yla Mushari içeri girdi. Panjurları da kapadım, kimse bizi göremezdi.

Yalnız kaldığımızdan emin olunca sordum: "Neler getirdin bize?"

"Mükemmel gövden için şehvet, Wilbur" dedi. Öksürdü ve güldü. "Sevgili annem ve babam burada mı?" Hatasını düzeltti. "Oh! Sevgili babam öldü değil mi? Yoksa sevgili annem miydi, söylemek ne zor!"

"Annemiz Kaplumbağa koyunda Eliza" diye bir yalan kıvırdım.

İçten içe, üzüntüden bayılıyordum. İğreniyordum ve kendimi suçlu hissediyordum. Oda, alkol kokmaya başlamıştı. Eliza'nın başı alkolle dertteydi. Cildi oldukça bozulmuştu. Eliza'nın yüz hatları büyük büyükannemizin çeyiz sandığına benziyordu.

"Kaplumbağa koyu, Kaplumbağa koyu" diye mırıldandı. "Hiç aklına geldi mi Wilbur, sevgili babamız, aslında babamız falan değildi."

"Ne demek istiyorsun?" dedim.

"Belki annemiz bir dolunay gecesinde yataktan sıvışıp, Kap-

lumbağa koyundaki dev bir deniz kaplumbağası ile çiftleşmiştir."

Hi ho.

"Eliza, eğer aile sorunlarını konuşacaksak, Bay Mushari, belki bizi yalnız bırakır" dedim.

"Niçin?" dedi. "Normie ve ben bir aileyiz."

"Ama, ... şimdi, ..." dedim.

"Senin o annen olacak rüküş güvercin pisliği benim akrabam falan değil" dedi.

"Ama, ... şimdi ..." dedim.

"Şimdi, sen beni akraban olarak görmüyorsun değil mi?" dedi.

"Ne diyebilirim?" dedim.

"Seni ziyaret etmemizin sebebi, söyleyeceğin harika şeyleri duymak" dedi. "Akıllı olan sendin. Ben senden koparılması gereken bir tümördüm."

"Ben böyle birşey söylemedim" dedim.

"Başkaları söyledi ama. Sen de inandın" dedi. "Daha kötüdür bu. Sen bir faşistsin Wilbur, öylesin."

"Çok saçma" dedim.

"Faşistler, birileri onlara güçlü olduğunu söylediğinde inanan, aşağılık insanlardır" dedi.

"Ama, şimdi..." dedim.

"Ve sonra, herkesin ölmesini isterler" dedi.

"Bu bizi bir yere götürmez" dedim.

"Hiçbir yere gitnemeye alışkanım" dedi. "Gazetelerde okuduğun ve televizyonda izlediğin gibi."

"Eliza" dedim, "sana yaptıklarımızdan dolayı annenin ömür boyu vicdan azabı içinde yaşayacağını bilmek sana birşey ifade eder mi?"

"Ne ifadesi?" dedi. "Hayatta duyduğum en saçma soru."

Norman Mushari'nin omuzlarına sarılarak, "insanlara nasıl yardım edileceğini bilen kişi işte burada" dedi.

"Ona şükran borçluyuz, gerçekten de" diye kekeledim.

"O, bir kişide birleşmiş annem, babam, kardeşim ve Tanrı" dedi. "Bana hayatımın hediyesini verdi."

"Bana, para artık senin işine yaramaz tatlım, fakat akrabalarının ağzına etmek için dava açacağız dedi."

"Hımm" dedim.

"Emin ol ki, tüm bunlar, senin suçluluk duygularından daha fazla şey ifade ediyor. Onlar, senin müthiş duyarlılığın ile ilgili böbürlenmeler."

Keyifsizce güldü. "Ama senin ve annenin suçluluktan böbürlenmenizi anlayabiliyorum. Çünkü hayatta yiyebileceğiniz tek bok bu."

Hi ho.

bölüm yirmidört

Eliza elindeki tüm silahları kullanarak bana saldırmaya başladı. Nasıl hayatta kaldım, bilmiyorum. Her türlü savunmadan uzak durduğum halde, saldırılara karşı koyabilecek, demir gibi sağlam bir karaktere sahip olduğumu klinik ve sinik bir ilgiyle farkettim, kibirsizce. Eliza'nın çılgınlığını abarttığını sanarak nasıl da yanılmışım!

Onun açılış atakları, doğrudan, karakterimdeki sert yapıyı açığa çıkartmayı amaçlıyordu. Karakterimin önündeki çalıları budamaya çalışıyordu. Ve şimdi, karakterim, onun kısa mesafeden atışları önünde çıplak ve kırılğan hale gelmişti.

Ortalık yatışmıştı. Eliza oturma odamda, okuyamadığı kitaplarımı bakarak sinsin dolaşıyordu. Bana döndü ve kafasını uzatarak sordu: "İnsanlar Harvard Tıp Fakültesi'ne okuma-yazma bildikleri için mi gidiyorlar?"

"Çok çalıştım Eliza" dedim. "Hiç kolay değildi. Şimdi de değil." "Eğer Bobby Brown doktor olursa, bu Hristiyan bilimadamları lehine duyduğum en güçlü savunma olacak." "Doktorların en iyisi olmayacağım" dedim. "En kötüsü de."

"Bir gong sana çok yakışır" dedi. Çinlilerin antik gongların müziği ile göğüs kanseri tedavisinde gösterdikleri başarı söylentilerini kastediyordu. "Daima gong çalan bir adama benziyorsun" dedi.

"Teşekkür ederim" dedim.

"Dokun bana" dedi.

"Efendim?" dedim.

"Ben senin etinim. Senin kızkardeşinim. Dokun bana." dedi.

"Evet, kuşkusuz" dedim. Fakat kollarım tutulmuş gibiydi.

"Acele etme" dedi.

"Ama" dedim, "sen benden nefret ediyorsun."

"Ben, Bobby Brown'dan nefret ediyorum."

"Bobby Brown'dan nefret ettiğinden..." dedim.

"Ve Betty Brown'dan" dedi.

"Bunlar çok eskidendi" dedim.

"Dokun bana" dedi.

"Tanrı Aşkına Eliza" dedim. Fakat kollarım hâlâ kıpırdamıyordu.

"Ben sana dokunacağım" dedi.

"Ne diyorsun sen" dedim. Korkudan kaskatı kesildim.

"Kalbin sağlam mı Wilbur?" dedi.

"Evet" dedim.

"Sana dokununca ölmeyeceğine söz veriyor musun?"

"Evet" dedim.

"Belki *ben* ölürüm" dedi.

"Sanmam" dedim.

"Neler olacağını biliyormuş gibi davranmam, neler olacağını biliyor olduğum anlamına gelmez" dedi. "Belki hiçbir şey olmayacak."

"Belki de" dedim.

"Seni hiç böyle korkmuş görmemiştim" dedi.

"Ben bir insanım" dedim.

"Normie'ye niçin korktuğunu anlatmak ister misin?" diye sordu.

"Hayır" dedim.

Eliza yanağıma hafifçe dokunarak, çocukken Withers Witherspoon'un başka bir hizmetçiye anlattığı pis bir şakayı ima ediyordu. Duvardan dinlemiştik. Şaka, cinsel ilişki sırasında çılgınca davranan bir kadınla ilgiliydi. Şakada, kadın onunla sevişmek üzere olan yabancıyı böyle ikaz ediyordu.

Sonra, Eliza ihtirash bir uyarıda bulundu: "Şapkanı tut, Buster. Çok uzaklara uçabiliriz."

Ve bana dokundu. Yeniden tek dahi olmuştuk.

bölüm yirmibeş

Çıldırılmıştık. Tanrıya şükür, evden fırlayıp, Beacon Street'teki kalabalığa karışmıyorduk. Benim pek ayırdına varmadığım, Eliza'nın ise şiddetle hissettiği bazı parçalarımız çok, çok uzun zamanlar için yeniden birleşmeyi planlıyorlardı.

Artık, benim nerede durup, Eliza'nın nerede başladığı ya da benim ve Eliza'nın nerede durup, kâinat'ın nerede başladığını söylemek zordu. Harikûlade ve ürkütücüydü. Evet, gerekli enerjinin ölçüsünü belki bu belirtebilir: Orji, tam beş gün, beş gece sürdü.

Sonra üç gün boyunca uyuduk. Uyandığımda kendimi yatağında buldum. Doygunluğunu iliklerimde hissediyordum.

Eliza ise özel bir ambulansla evine götürülmüştü.

Bizi kimsenin durduramamasının ve yardım çağırmamasının nedeni de anlaşıldı: Eliza ve ben Norman Mushari'yi ve zavallı annemi ve hizmetçileri birer birer esir almıştık.

Bunu yaptığımızı hiç hatırlamıyorum.

Onları ahşap sandalyelere bağlayıp, gözlerini kapatmış ve yemek masasının çevresine yerleştirmiştik.

Tanrıya şükür, onlara yiyecek ve su veriyorduk, yoksa katil olabilirdik. Tuvalet gitmelerine izin vermiyorduk ve yalnızca fıstık ezmesi ve marmelatlı sandviçle besliyorduk onları. Evden birkaç kez ekmek, marmelat ve fıstık ezmesi almak için çıkmıştım.

Ve sonra orji yeniden başlıyordu.

Eliza'ya yüksek sesle eğitim, çocuk psikolojisi, sosyoloji, antropoloji ve benzeri konularda kitaplar okuduğumu hatırlıyorum. Deri kitaplarımın hiçbirini atmamıştım.

Zaman zaman, Eliza yanımda otururken kıvrınarak daktilomu kucakladığımı hatırlıyorum. İnsanüstü bir hızla birşeyler yazıyordum.

Hi ho.

Komadan çıktığımda, Mushari ve benim avukatlarım, yemek masasında çektikleri acı ve gördükleri korkunç şeyler hakkında sessiz kalmaları için hizmetçilere para ödemişlerdi.

Annem Massachusetts Hastanesi'nden çıkmış, Kaplumbağa Koyu'ndaki yatağına dönmüştü.

Fiziksel olarak yalnızca yorgunluk hissediyordum.

Ayağa kalkmama izin verildiğinde, psikolojik olarak öyle zarar görmüştüm ki, her şeye yabancılaşmayı bekliyordum. Eğer yerçekimi o gün değişseydi, ki yıllar sonra gerçekten değişti, ve evde ellerim üzerinde emeklemek zorunda kalsaydım, ki şırdı sürekli böyle yapıyorum, bunu kâinatın bütün yaşadıklarına verdiği en doğru tepki olarak kabul ederdim.

Fakat pek birşey değişmemişti. Ev oldukça düzenliydi.

Kitaplar raflarına dizilmişti. Kırılan bir termostat değiştirilmişti. Üç sandalye tamire gönderilmişti. Yemek odasındaki halıların üzerinde, silindiği belli olan lekeler vardı.

Olağanüstü birşeyler olduğunun tek kanıtı evin derli toplu

olmasının çelişkisiydi. Kâbus esnasında hiddetle yazdığım el-yazması, oturma odasında, sehpanın üzerinde duruyordu.

Eliza ve ben, her nasılsa çocuk bakımı konusunda bir risale yazmıştık.

İyi birşey miydi? Pek değil. Yalnızca *İncil ve Yemek Pişirme Zevki* gibi bütün zamanların en popüler kitaplarının arkasından gelebilecek kadar iyiydi.

Hi ho.

Vermont'da eğitim pratisyenliğine başladığımda onu oldukça yararlı buldum ve Eliza ile benim ismimi karıştırarak Dr. Eli W. Rockmell, M. D. takma adıyla yayımlattım.

Yayıncı başlığını değiştirdi ve şöyle dedi:

Çok İleri Gidip, Bebeğiniz Olunca

Orji esnasında Eliza ve ben risaleye çok farklı, özgün bir isim koymuştuk oysa:

GECECİL ÇOBANALDATANIN
ÇIĞLIĞI

Yazar:

BETTY ve BOBBY BROWN

bölüm yirmialtı

Orjiden sonra, karşılıklı şiddet bizi ayırdı. Arabulucumuz Norman Mushari Jr.'ın söylediğine göre Eliza, orjiden benden daha fazla etkilenmiş.

“Onu sizden tekrar uzaklaştırmak zorundayım” dedi. “Bu kez, iyi bir nedenle.”

Peru'daki And Dağları'nın tepesinde, yalnız Amerika'dan değil, dünyanın her yanındaki ekonomik çöküş ve sosyal reformlardan kaçan zengin insanlar ve onların parazitleri için bir cennet vardı: Eski İnka'nın başkenti Machu Picchu. Hatta çocuklarını daha da minikleştirmeyi reddeden normal boyutlu bazı Çinliler bile vardı.

Eliza benden mümkün olduğunca uzak kalabilmek için orada bir daireye taşındı.

Mushari, orjiden bir hafta sonra, Eliza'nın muhtemel Peru yolculuğundan bahsetmek üzere evime geldiğinde, sandalyeye bağlandığı zaman şoka uğradığını itiraf etti.

“Frankeştayn'a benziyordunuz, fazlasıyla” dedi. “Evde, kontrol ettiğiniz bir şalter olduğunu düşünmeye başlamıştım. Hatta onu bulduğumu sandım. Bağlarımı çözdüğüm bir an koştum ve onu kökünden söküp attım.”

Termostatu duvardan sökenin Mushari olduğu böylece anlaşıldı.

Bana, nasıl değiştiğini ispatlamak için Eliza'yı kurtardıktan sonra ilgisini kendisine yönelttiğini anlattı. “Ben bir kelle avcı-

sıydım" dedi. "Zengin insanları akıl hastanelerinde bulup, dışarıya çıkartıyordum. Fakirleri ise, zindanda çürümeye bırakıyordum."

"Oldukça yararlı bir hizmet" dedim.

"Hayır hiç de öyle değil" dedi. "Pratikte, hastaneden çıkarttığım her sağlıklı insan kısa bir süre sonra sağlıklı bir duruma geliyor."

"Kendimi yıpranmış hissediyorum, artık devam edemeyeceğim" dedi.

Hi ho.

Mushari, orjiden dolayı sarsılmıştı. Eliza'nın resmi ve mali işlerini annemle bana devretti.

Mushari yalnızca bir kez daha ortaya çıktı. İki yıl sonra, sırfın en kötüsü olarak tesadüfen tıp fakültesini bitirdiğim günlerde. Kendi buluşunun patentini almıştı. *New York Times*'ın iş dünyası sayfasında bir fotoğrafı ve patentin bir açıklaması vardı.

O zamanlar ayak-ucu dansı modası vardı. Mushari ayakkabının tabanına yapıştırılabilen ve tekrar çıkarılabilen bir şey icat etmişti. İnsanlar bunu ceplerinde, küçük bir plastik kutuda taşıyabilecekler ve dans etme vakti gelince ayakkabılarına takacaklardı.

bölüm yirmiyedi

Orjiden sonra Eliza'nın yüzünü asla görmedim. Yalnızca, iki kez sesini duydum. Bir kez, tıp fakültesinden mezun olduğumda, bir kez de onun ölümünden çok sonra ben Amerika Birleşik Devletleri Başkanı iken.

Hi ho.

Annem, Boston'da Kültür Park'ın karşısındaki Ritz'de benim için bir mezuniyet partisi düzenlediğinde, Eliza'nın bunu bir şekilde duyup, taa Peru'dan kalkıp buralara geleceğini hayal bile edemezdik.

İkizim ne yazmış ne de telefon etmişti. Hakkındaki dedikodular Çin'den gelenler kadar müphemdi. Duyduğumuza göre çok içiyordu. Sünger gibi.

Bir oda hizmetçisi gelip, dışarıda beni görmek isteyen birinin olduğunu söylediğinde, partimde çok eğleniyordum. Sadece dans salonunda değil, açık havada, ayışığında da. Eliza aklıma gelebilecek en son isimdi.

Hizmetçiyi izlerken beni dışarıda bekleyenin annemin hediyesi bir Rolls-Royce olduğunu umuyordum.

Rehberimin davranışlarından ve üniformasından hiç kuşum yoktu. Şampanyadan da biraz başım dönüyordu. Onu izlerken hiç tereddüt etmedim ve o da beni Arlington Caddesi'nden geçirip, büyük ormanlara soktu.

Sahtekârın biriydi o. Hizmetçi falan değildi.

Ağaçların arasında kayboluyorduk. Her ışıklı yerde Rolls-Royce'umu görmeyi umuyordum.

Oysa bir heykelle karşılaştım.

Benim giysilerimle alay eden biçimde giydirilmiş, eski moda

bir doktorun tasvir edildiği bir heykel bu. Üzgün ama gururlu. Kollarında, uyuyan bir genci tutuyor.

Ayışığında okuduğum plakette, bu heykelin, Boston'da gerçekleştirilen bir ameliyatta anestezinin ilk kez kullanımına atıldığı belirtiliyordu.

Şehirde bir yerlerde, belki de Commonwealth Avenue'da yükselen patırtıları duyuyordum. Ama bunun bir helikopter olduğunu anlayamamıştım. Aslında Eliza'nın İnkalı ulaşı olan sahtekâr hizmetçi şimdi de havaya bir işaret fişegi fırlatmıştı.

Herşey olağanüstü bir şaşırtıcılıkla heykelleşmişti. Donup kalmıştı, tonlarca ağırlık hissiyle.

Helikopter tam üstümüzde belirdi, işaret fişeginin parıltısıyla korkunç bir mekanik meleşme dönüşmüştü.

Eliza, elinde bir borazanla yukarıda göründü.

Oradan beni vurabilirmiş, ya da kafama bir bok çuvalı atabilirmiş gibi göründü bana. Oysa, ta Peru'dan buraya Shakespeare'in bir sonesini okumak için gelmiş.

"Dinle," dedi. "Dinle," dedi. Ve yeniden "dinle" dedi.

İşaret fişegi sönmek üzereyken paraşüt bir ağacın tepesine asılıp kaldı.

İşte Eliza'nın bana ve ortalığa okuduğu sone:

"Benim en değerli parçam sen olduğun sürece,
Nasıl etsem de usulünce şarkıya döksem değerini?
Kendimi övmek ne katar benim benliğime?
Seni övdüğümde de, övgü benim olmuyor mu ki?
Yalnız bunun için bile olsa, ayrılalım seninle;
O canım aşkımız da tek diye anılmasın varsın;
Ayrılalım ki, sana düşeni sana vereyim ben de;
Senin hakkın olan, bundan böyle senin olsun."*

* Soneler, Shakespeare, Çev: Bülent-Saadet Bozkurt, Remzi Kitabevi

Ellerimi dua eder gibi açıp "Eliza " dedim. Hayatımda ilk kez samimi birşeyler hissettim ve cesaretle bağırdım:

"Eliza, seni seviyorum."

Şimdi her yer karanlıktı. "Eliza beni duydun mu?" dedim. "Seni *seviyorum*! Seni *gerçekten* seviyorum!"

"Seni duydum" dedi. "Bunu, kimse kimseye söylememeli."

"Ama bunu demek istiyorum" dedim.

"Öyleyse kardeşim benim, ikizim, ben de sana gerçekten söylemek istediğim birşey söyleyeceğim" dedi.

"Nedir?" dedim.

Şöyle dedi: "Tanrı sana akıl, fikir versin Dr. Wilbur Rockefeller Swain."

~~~~~

Ve helikopter uçtu, gitti.
Hi ho.

Ağlayarak ve gülerek Ritz'e geri döndüm; iki metre boyunda, yeşilimsi açık mavi kadife smokin ve buruşuk bir tişört içinde bir neandertal adam olarak.

Doğuda görünen süpernovayı ve cennetten ayrılık ve aşk üzerine vaaz veren sesi merak eden bir insan kümesi birikmişti. Onları aşıp balo salonuna girdim ve peşimden gelen kalabalığı durdurmaya çalışan özel dedektiflere havale ettim olayın açıklanmasını.

Partideki konuklar dışardaki mucizevi olayın ipuçlarından ancak haberdar olmuşlardı. Anneme, Eliza'nın neler yaptığını söylemeye gittim. Onu ucuz takım elbiseli dedektifler gibi giymiş, silik, orta yaşlı bir yabancıyla konuşurken bulduğumda şaşkınlığa uğradım.

Annem onu bana "Dr. Mott" olarak tanıştırdı. Uzun zaman önce Vermont'ta Eliza ve bana bakan doktordu kuşkusuz. Boston'a bir iş ziyareti sırasında tesadüfen Ritz'de kaldığını söyledi.

Yeni gelişen olaylar ve şampanyayla öylesine doluydum ki kim olduğumu bile anlamadım. Ve anneme haberleri vermiş olduğum için, Dr. Mott'a tanıştığımıza memnun olduğumu söyleyip, oradan ayrıldım.

Bir saat sonra annemin yanına geri döndüğümde Dr. Mott gitmişti. Annem bana tekrar onun kim olduğunu söyledi. Onunla daha fazla ilgilenemediğim için üzüntülerimi bildirdim. Annem, Dr. Mott'un bana mezuniyet hediyesi olan notunu verdi.

Ritz istasyonunda yazılmıştı ve şunu söylüyordu:

"İyi birşeyler yapamıyorsan, bari kötülük etme. Hippocrates."

Evet, ve ben, Vermont'daki evi küçük çocuklar için bir hasta-

neye çevirdiğimde bu sözü dışkapının duvarına kazınmışım. Fakat, sonra hastalarım ve ebeveynlerine sorun çıkardığı için sil-dim. Onlara göre bu, bir zayıflık ve kararsızlık itirafıydı ve ora-ya yaklaşmamalarını öğütüyor gibiydi.

Yine de sözcükleri kafamda taşımaya devam ettim. Ve ger-çekten de çok az kötülük ettim. Ve bu konudaki yoğunluk mer-kezim, Beacon Hill'deki orjimiz sırasında Eliza'yla yazdığımız ve her gece kasaya sakladığım çocuk bakımı konusunda tek cilt-lik bir elyazmasıydı.

Her nasılsa, onun içinde *herşey* vardı.

Ve yıllar akıp gitti.

Bu arada, kızlık ismi Rose Aldrich Ford olan sağlıklı bir ka-dınla, üçüncü kuzenimle evlendim. Çok mutsuzdu, çünkü onu sevmiyordum ve hiçbir yere götürmüyordum. Sevgi konusunda hiç de iyi değildim. Bir çocuğumuz oldu; Carter Paley Swain. Onu da hiç sevmedim. Carter normal bir çocuktu ve hiç ilgimi çekmiyordu. Her nasılsa, asmadaki kabak gibi saçma sapan ve işe yaramaz bir şekilde, sürekli, genişleyerek büyüyordu.

Boşanmamızdan sonra annesiyle birlikte Peru'da, Machu Picchu'da, Eliza'yla aynı binada bir daire satın aldılar. Daha son-ra, hatta Amerika Birleşik Devletleri Başkanı olduğum zaman bile, onlardan bir haber alamadım.

Ve zaman akıp gitti.

Bir sabah uyandığımda, bir baktım ki elli yaşındayım. An-nem de benim yanıma, Vermont'a taşınmıştı. Kaplumbağa Ko-yu'ndaki evini satmıştı. Zayıf ve korkaktı.

Bana sürekli cennetten bahsediyordu.

Bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyordum. İnsanlar öldük-leri zaman ölürlere sanıyordum.

"Baban, kollarını açmış bizi bekliyor, biliyorum" dedi. "An-neciğim ve babacığım da" diye ekledi.

Bir yandan haklıydı. Bir çok insanı beklemek cennette de in-

sanların tek işi idi.

Annemin anlattığı cennet, ılık bir okyanusa akan yaprakları, biçilmiş çim yollarıyla Hawaii’de bir golf kursuna benziyordu.

Bu türden bir cennet arzuladığı için ona hafifçe takıldım: “İnsanların hep limonata içtikleri bir yere benziyor.”

“Limonatayı çok severim” dedi.

bölüm yirmidokuz

Annem daha sonra, doğal olmayan şeylerden, plastikten, elyaftan ve benzerlerinden ne kadar nefret ettiğini anlattı. İpeği, pamuğu, keteni, yünü ve deriyi sevdiğini söyledi. Kıl, cam ve taşı da. Ayrıca atları ve sandalları da sevdiğini söyledi.

“Hepsi geri dönüyor, Anne” dedim; ki bu doğrudu.

Benim hastanemde en az yirmi at vardı ve atlı taşıma ve yük arabaları, kızaklar. Kendime ait bir atım da vardı, büyük bir Clydesdale. İsmi “Budweiser”di ve altın tüyleri ayaklarını örterdi. Evet, duyduğuma göre New York, Boston ve San Francisco limanları yeniden kozalak ormanı haline gelmişti. Oraları uzun zamandır görmemiştim.

Evet, ve makinalaşma durup, dış dünyayla ilişkiler yavaş yavaş kaybolmaya başladıkça aklımın fantezilere yatkınlaştığını memnuniyetle farkediyordum.

Bu nedenle, bir gece annemi yatağına yatırıp elimde mumla yatak odama girdiğimde, şömine rafımın üzerinde oturan, başparmağım boyunda bir Çinli ile karşılaşınca çok şaşırmadım.

Çok geçmeden onu tanıdım. Yirmi beş yıl kadar önce Çin’in Amerika’ya gönderdiği ilk resmi casustu.

Bildiğim kadarıyla, aynı süre içinde Çin’e giden hiçbir yabancı geri dönmedi. Bu nedenle “Çin’e gitmek” intihar etmenin yaygın bir tabiri oldu.

Hi ho.

Küçük misafirim yaklaşmamı istedi, çünkü bağırmasaydı. Bir kulağımı ona uzattım. Korkunç bir görüntü olmalıydı; içi ku-

lak kiri parçaları ve kıllarla dolu bir tünel.

Bana, gezici büyükelçi olduğunu ve bu göreve, yabancılara görünebildiği için seçildiğini anlattı. Ortalama bir Çinliden çok daha büyük olduğunu söyledi.

“İnsanlarınızın artık bizimle ilgilenmediğini sanıyordum” dedim.

Gülümsedi. “Dr. Swain, bu bizim için söylenecek en aptalca şey” dedi. “Özür dileriz.”

“Sizin bilmediğiniz şeyleri bildiğimizi mi söylemek istiyorsunuz?” dedim.

“Pek değil” dedi. “Bizim bilmediğimiz şeyleri *bir zamanlar* bildirdiniz.”

“Bunların ne olabileceğini hayal edemiyorum” dedim.

“Tabii edemezsiniz” dedi. “Bir ipucu vereceğim: Size Machu Picchu’daki ikiz kardeşinizden selamlar getirdim Dr. Swain.”

“Pek ipucu gibi görünmüyor” dedim.

“Uzun yıllar önce, kızkardeşinizle birlikte Profesör Elihu Roosevelt Swain’in mozolesindeki kül vazosuna koyduğunuz kağıtları görmeyi çok isterdim” dedi.

Çinlilerin Machu Picchu’ya İnkaların kayıp sırlarını ortaya çıkarmak için bir kazı ekibi gönderdiklerini itiraf etti. Onlar da misafirim gibi görece iriyan Çinlilermiş.

Evet, ve Eliza onlara önderlik etmiş. İnkaların sırlarıyla aşık olacak sırların bulunduğu yeri bildiğini söylemiş.

“Eğer söylediklerim doğru çıkarsa, beni Mars’taki koloninize bir yolculukla ödüllendirmenizi istiyorum” demiş.

Adam, adının Fu Manchu olduğunu söyledi.

Ona şömine rafının üstüne nasıl geldiğini sordum.

“Mars’a gittiğimiz biçimde” diye yanıtladı.

Fu Manchu'yu mozoleye götürmeye karar verdim. Onu göğüs cebime yerleştirdim.

Kendimi ona karşı zayıf hissediyordum. O kadar küçük olmasına rağmen yaşamım ve ölümüm onun kontrolü altındaydı. Evet, ve benden çok daha fazla şey biliyordu. Tıp konusunda ve belki benim hakkımda bile. Aynı zamanda kendimi ahlâksız hissetmeme neden oluyordu. Böylesine iriyarı olmak bana ağgöz-lülük gibi geliyordu. O gece yediğim yemek ile onun boyutunda bin kişi doyardı.

Mozolenin dış kapıları kaynakla kapatılmıştı. Bu nedenle Fu Manchu ve ben, gizli geçitlere, çocukluğımın alternatif dünyasına daldık ve mozolenin bulunduğu kata vardık.

Örümcek ağlarının arasından yolumuzu bulurken, Çinlilerin kanser tedavisinde kullandıkları gong hakkında birşeyler sordum.

"Bu konuda epey yol aldık" dedi.

"Belki bizim de burada kullanabileceğimiz birşeydir" dedim.

Cebimden seslenerek "Üzgünüm, ama uygarlığınız çok ilkel. Asla anlayamazsınız" dedi.

"Hımmmmmm" dedim.

Bütün sorularımı, bu minvalde, hiçbir şey anlayamayacak kadar aptalmışım gibi yanıtladı.

Mozolenin taştan tuzak kapısına geldiğimizde, açmakta zorlandık.

"Omuzunla yaslan" dedi ve "tuğlayla hafifçe vur" diye de ekledi.

Öğüdü o kadar basit bir mantığa dayanıyordu ki, Çinlilerin yerçekimi hakkında, zamanında benim bildiğimden çok daha azını bildiklerine karar verdim .

Hi ho.

Kapı nihayet açıldı ve mozoleye çıktık. Her zamankinden çok daha korkunç görünüyor olmalıydım. Baştan ayağa örümcek ağına bürünmüştüm.

Fu Manchu'yu cebimden çıkardım ve Profesör Elihu Roosevelt Swain'in çelik anıtının üstüne koydum.

Aydınlatma için yalnızca bir mumum vardı. Fakat Fu Manchu evrak çantasından küçük bir kutu çıkardı. Oda, uzun zaman önce Eliza ile Boston'daki buluşmamızda yanan işaret fişegininki kadar parlak bir ışıkla doldu.

Kağıtları vazodan çıkarmamı istedi, çıkardım. Gayet iyi durumdaydılar.

"Çöpe atılacak şeyler " dedim.

"Senin için öyledir belki" dedi. Kağıtları açıp, anıtın üzerine yaymamı istedi, yaptım.

"Çinlilerin bugün bile bilmediği bazı şeyleri biz çocukken nasıl bilebilirdik?" dedim.

"Şans" dedi. Küçük, siyah-beyaz basketbol ayakkabıları ile kağıtların üzerinde gezinmeye, orada burada durup, okuduğu bazı yerlerin fotoğraflarını çekmeye başladı. Özellikle, yerçekimi üzerine olan makaleyle ilgili göründü -ya da ben şimdi anlayabiliyorum bunu.

Sonunda tatmin olmuştu. Yardımum için bana teşekkür etti ve ıslanarak Çin'e dönmesi gerektiğini söyledi.

"İşe yarar birşeyler bulabildin mi?" diye sordum.

Gülümsedi. "Peru'daki iriyarı Kafkasyen hanım için Mars'a bir bilet" dedi.

Hi ho.

Üç hafta sonra, ellinci yaşgünümün sabahında, atın Budweiser'e atlayıp, köye, postayı almaya indim.

Eliza'dan bir not vardı. Yalnızca şu yazıyordu: "İyi ki doğduk! Çin'e gidiyorum!"

Tarihine bakılırsa bu not iki hafta öncesine aitti. Daha yeni haberler de vardı postada. "Kızkardeşinizin Mars'ta bir çığ kazasında öldüğünü esefle bildiririm." İmza, "Fu Manchu."

Bu trajik notları, postanenin eski, ahşap verandasında, yandaki küçük kilisenin gölgesinde ayakta okudum.

Alışılmadık bir duygu çöktü üzerime. İlk defa böylesi bir felaketle karşılaşıyordum. Psikolojik olarak öylesine hazırlıksızdım ki, verandaya kök saldığımı sandım. Ayaklarım birbirine dolanmıştı. Karakterim, eriyen balmumu gibi kayıp gidiyordu.

Aslında, yerçekimi inanılmaz ölçüde artmıştı.

Kilisede büyük bir çatırtı koptu. Çan, kulesinden düşmüştü. Verandadan uzaklaştım ve yere kapaklandım.

Kuşkusuz, dünyanın diğer bölgelerinde asansör kabloları koptu, uçaklar çarpıştı, gemiler battı, motorlu araçların dingilleri kırıldı, köprüler yıkıldı vesaire vesaire...

Korkunçtu.

bölüm otuziki

Ağır yerçekiminin bu vahşi sarsıntısı bir dakikadan az sürdü ama dünya, kesinlikle eskisi gibi değildi artık.

Postane verandası kaldırıldığında altından sersemlemiş olarak çıktım. Gelen postaları topladım.

Budweiser ölmüştü. İç organları dağılmış, yerde bir süre debelenip ölmüştü.

Savaşın ruhsal çöküntüsüne benzer bir acı çekiyor gibiydim. Köydeki insanlar yardım isteyerek yalvarıyorlardı ve ben oradaki tek doktordum. Ama yürüyüp gittim.

Elma ağaçlarımızın altında dolaşıp durduğumu hatırlıyorum.

Aile mezarlığında durduğumu ve Eli Lilly adlı bir ilaç şirketinden gelen zarfı yavaşça açtığımı hatırlıyorum. İçinde bir düzine mercimek büyüklüğünde ve renginde numune hap vardı. "Tri-benzo-Deportamil" ticari isimli hapın açıklamalarını dikkatle okudum. Buradaki "deport" iyi ve kabul gören davranış anlamındaydı.

Haplar, Tourette hastalığının topluma aykırı semptomlarının tedavisinde kullanılıyordu; olur olmaz, her yerde müstehcen konuşmalar ve kaba davranışlarda bulunanlar için.

Bu afallamış durumumda hemen iki hap almanın yararlı olacağını düşündüm ve öyle yaptım.

İki dakika sonra, daha önce asla hissetmediğim biçimde, tüm varlığım memnuniyet ve özgüvenle dolup taşmıştı.

Böylece, neredeyse otuz yıla varan bir bağımlılık başlamış oldu.

Hi ho.

Hastanemde kimsenin ölmemesi mucize idi. Bazı şişman ço-

cukların yatakları ve tekerlekli koltukları kırılmıştı. Bir hemşire, bir zamanlar Eliza'nın yatağının altında saklı bulunan gizli kapıya çarpmış ve iki ayağını kırmıştı.

Tanrıya şükür, annem hâlâ uyuyordu.

Uyandığında, yatağının ayakucundaydım. Bana yeniden, doğal olmayan şeylerden ne kadar nefret ettiğini anlattı.

"Biliyorum anne" dedim. "Seninle daha fazla uyuşamazdık. Doğaya Dönüş."

Hâlâ, o müthiş yerçekimi sarsıntısı doğal mıydı, yoksa Çinlilerin bir deneyi miydi, bilmiyorum.

Ama, Fu Manchu'nun Eliza ile benim yerçekimi makalemizden çektiği fotoğraflarla sarsıntı arasında bir ilişki olduğunu düşündüm hep.

Evet, tri-benzo-Deportamil'i kulaklarıma kadar çekip, mozoleden bütün kağıtları alıp getirdim.

Yerçekimi üzerine olan makale, benim için tamamen anlaşılmazdı. Eliza ve ben kafalarımız biraradayken, ayrı olduğumuzdan belki de on bin kat daha zekiydik.

Bunun yanı sıra, Amerikalıları binlerce yapay yayımlı aileye ayıran ütopya tasarımı oldukça açıktı. Nedense, Fu Manchu onu gülünç bulmuştu.

"Bu gerçekten çocukça birşey" demişti.

Bence biraz karıştıktı. Amerika'da yapay sülalelerden başka yeni hiç birşey olmadığını söylüyordu. Fizikçiler kendilerini diğer fizikçilere yakın hissediyordu, avukatlar avukatlara, yazarlar yazarlara, atletler atletlere, politikacılar politikacılara vs.

Eliza ve ben bunların kötü türden sülaleler olduğunu belirtmiştik. Her yönüyle çocukları, yaşlıları, ev kadınlarını ve meczupları dışlıyordu. Ayrıca ilgi alanlarında yabancılara kaçık görünecek kadar uzmanlaşmışlardı.

Eliza ve ben uzun zaman önce şöyle yazmıştık: "İdeal bir sü-

lale, her türden Amerikalıya sayılarına göre nispi temsil hakkı vermelidir. Bu türden on bin sülale yaratmak, on bin parlamento Amerika'yı getirecektir. Yani şimdiki gibi birkaç ikiyüzlünün hırsla tartışması değil, saygıyla ve ustalıkla herkesin tüm insanlık için tartışmasıdır iyi olan."

Okumam, başhemşirenin gelip, korkmuş küçük hastaların hepsinin sonunda uyuduklarını haber vermesiyle kesildi.

İyi haberleri için ona teşekkür ettim. Ve kendimi ona, şunu öylesine söylerken işittim:

"Aa, bu arada, Indianapolis'teki Eli Lilly Şirketi'ne yazıp, "tri-benzo-Deportamil" isimli yeni ilaçlarından ikibin şişe sipariş vermeni istiyorum."

Hi ho.

Annem, iki hafta sonra öldü. Yerçekimi, sonraki yirmi yıl bize sorun çıkartmadı.

Ve zaman aktı. Zaman şimdi bulanık bir kuştı; tri-benzo-Deportamil'in giderek artan dozlarıyla pek farkedilmiyordu.

Bu arada, hastanemi kapatıp tıptan vazgeçtim ve Vermont'tan Birleşik Amerika Senatörü seçildim.

Ve zaman aktı.

Bir gün kendimi başkanlığa soyunmuş buldum.

Uşağım ceketimin yakasına bir kampanya rozeti iğnelemişti. Seçimi kazanabilirmişim gibi bir slogan taşıyordu:

New York'ta kampanya sırasında yalnızca bir kez bulundum. Halk Kütüphanesi'nin kırkikinci ve kırkbeşinci basamaklarından bir konuşma yaptım. Bu ada, o zamanlar sakın bir sayfiye yeri idi.

İlk yerçekimi sarsıntısından sonra toparlanamamıştı. Binaları asansörsüz kalmış, tünellerini su basmış ve Brooklyn Köprüsü'nden başka köprüsü kalmamıştı.

Yerçekimi şimdi yeniden normale dönmeye başlamıştı. Sarı-
sıcı deneyler olmuyordu artık. Eğer gerçekten Çinliler yaptılar-
sa, onun nasıl yavaşça azaltılıp artırılacağını öğrenmişler ve bel-
ki zararları ve incinmeleri önlemek istemişlerdir. Med-cezir gibi
oldukça zarifti şimdi yerçekimi.

Kütüphanenin merdivenlerinde konuşurken, yerçekimi bi-
raz ağırcaydı. Bu nedenle oturarak konuşmayı tercih ettim. So-
ğukkanlıydım, fakat eski zamanlardaki sarhoş İngiliz beyleri gi-
bi birşeyler geveleyip durdum.

Çoğu emeklilerden oluşan izleyicilerim 5. Cadde'de yere
uzanmışlardı. Polis burayı kapatmıştı ama zaten bu caddede pek
trafik de olmazdı. Galiba Madison Caddesi'nde küçük bir patla-
ma olmuştu. Adanın işe yaramaz gökdelenlerini yıkıyorlardı.

Amerikan yalnızlığından söz ettim. Zaferim için gereken tek
konu buydu, bu da bir şanstı. Bildiğim tek konu buydu.

'Basit ve kullanışlı yalnızlık-giderici planımla Amerikan tari-
hine daha önce katılmamış olmam ne büyük bir kayıp' dedim.
Dedim ki, Amerikalıların geçmişteki zararları, günah işlemeye
yatkınlık veren ileri gidişleri sadece yalnızlıktan kaynaklanmıştır.

Yaşlı bir adam bunun üzerine bana doğru uzandı ve hayat si-
gortalarını, yatırım şirketinin hisselerini, eşyaları ve ev ve oto-
mobilleri ve diğerlerini satın almaya nasıl meraklı olduğunu an-
lattı. Ama bunu ihtiyacı olduğu ya da hoşuna gittiği için değil,
satıcının ona akraba çıkmaya istekli olmasından dolayı yapmıştı.

"Hiç akrabam yoktu ve olmasını istiyordum." dedi.

"Herkes ister" dedim.

Bana, bir süre ayyaşlık yapıp barlardaki insanlarla ahbablık
etmeye çalıştığını söyledi. "Barmen sana bir baba gibi davranır,
bilirsin" dedi. "Ama bir anda kapanış saati gelir..."

"Bilirim" dedim. "Ona kendim hakkında kampanya sırasın-
da popüler olmuş bir yarı-gerçeği anlattım."

"O kadar yalnızdım ki" dedim, "en içten duygularımı payla-
şabildiğim tek varlık 'Budweiser' adında bir attı."

Ve ona Budweiser'ın nasıl öldüğünü anlattım.

Konuşma sırasında bağınıyor gibi yaparak elimi sık sık ağzıma götürüyordum. Aslında, küçük yeşil haplardan atıyordum ağzıma. Daha sonra bu haplar yasaklandı ve bir daha da üretilmediler. Belki Senatoda bunu engelleyebilirim.

Benim tükenmez nezaketime ve iyimserliğime önem verdiler ve belki de diğer insanlar gibi çabuk yaşlanmama talihsizliğime... Yetmiş yaşındaydım ama otuz yaşın enerjisine sahiptim.

Tatlı, yeni bir karım vardı. Sophie Rothschild Swain, yirmüç yaşındaydı.

"Eğer seçilirseniz bir sürü yeni akrabam olacak" dedi adam. Bir an durdu. "Kaç tane demiştiniz?"

"On bin kız ve erkek kardeş" dedim. "Yüz doksan bin kuzen."

"Çok fazla değil mi?" dedi.

"Bizimki gibi büyük ve biçimsiz bir ülkede ulaşabileceğimiz bütün akrabalara ihtiyacımız olduğu konusunda anlaşmamış mıydık?" dedim. "Diyelim ki Wyoming'e gidiyorsunuz, orada birçok akrabanız olduğunu bilmek sizin için bir rahatlık değil mi?"

Bunun üzerine biraz düşündü. "Ee, galiba öyle" dedi sonunda.

"Konuşmamda belirttiğim gibi yeni isminizde, ya bir çiçek, ya bir meyve, ya bir yemiş, ya bir sebze, ya bir bakla, ya da bir kuşun, bir sürüngenin, bir balığın, bir yumuşakçanın, ya da kıymetli bir taşın, bir mineralin, ya da kimyasal bir elementin ismi yer alacak ve bir isim birden yirmiye kadar olan sayıya çizgiyle bağlanacak" dedim. Ona şimdiki ismini sordum.

"Elmer Glenville Grasso" dedi.

"Peki" dedim. "Artık senin ismin Elmer Uranyum-3 Grasso olsun. İsminde Uranyum olan herkes senin kuzenin olur bundan böyle"

"Bu beni ilk soruma geri döndürüyor" dedi. "Ya asla katlanamayacağım bir yapay akraba edinirsem?"

"Katlanamadığın bir akrabadan daha doğal ne olabilir ki?" diye sordum." Bu olayın milyonlarca yıldır olageldiğini herhalde siz de kabul edersiniz Bay Grasso?"

Ve sonra ona müstehcen birşeyler söyledim. Bu kitapta görüldüğü gibi, müstehcen eğilimlerim yoktur. Kamuya açık hayatımda, Amerikan halkına bir tek ayıp laf etmedim.

Bu nedenle, dayanamayıp kaba konuşmam etkili oldu. Bunu biraz da, sıradan insanlarla benim yeni sosyal konumum arasındaki farkı hatırlatmak için yaptım. Bay Grasso, bu şaşırtıcı külhanbeyliğini ilk duyan kişi değildi. Radyoda da yapmıştım bu işi. Artık televizyon diye birşey yoktu.

"Bay Grasso" dedim. "Ben seçildikten sonra, yapay akrabalarınızdan nefret ettiğinizi söylemezseniz hayal kırıklığına uğrırım. Mesela şöyle söylenebilir: 'Sen git de havada dönen bir simidin üstüne atla! Ya da siktir git taaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa aya!'"

"Biliyor musunuz Bay Grasso, bunu söylediğinizde akrabalarınız ne yapacaklar?" diye devam ettim. "Evlerine gidecekler ve nasıl daha iyi akraba olunabileceğini düşünecekler."

"Ve düşünün, bir dilenci gelip, sizden para istediğinde, eğer reformlar işliyorsa kendinizi ne kadar iyi hissedeceksiniz" dedim.

"Anlamadım" dedi adam.

"Dilenciye soracaksınız, 'senin soyadın ne?' Ve o da 'Oyster-19' ya da 'Chickadee-1' ya da 'Hollyhock-13' gibi birşeyler söyleyecek. Ve sen de ona şöyle diyebilirsin: 'Defol git, ben Uranyum-3 olmaktan mutluyum. Senin de yüz doksan bin kuzenin ve on bin kardeşin var. Bu dünyada kesinlikle yalnız değilsin. Benim bakmam gereken kendi akrabalarım var. Öyleyse sen git de havada dönen bir simidin üstüne atla! Ya da siktir git taaaaaaaaaaaa aya!'"

bölüm otuzdört

Yakıt kıtlığı had safhadaydı ve göreve başladığımda karşılaştığım ilk çetin sorun, yeni soyisimleri bilgisayarlara kaydetmek için gereken elektrik gücünün nereden bulunacağı idi.

Atalarımın miras kalan harap Ordu'nun arabalarına, askerlerine ve atlarına, Ulusal Arşivdeki tonlarca kağıdı Güç Merkezi'ne taşıma işini yükledim. Bu belgelerin tümü, istifa etmeye zorlanan tek Başkan olan Richard M. Nixon'ın yönetiminden kalmaydı.

Arşive bizzat giderek izledim. Oradaki merdivenlerde, gelip geçen birkaç kişiye ve askerlere bir nutuk çektim. Bay Nixon ve yardımcılarının öldürücü türden bir yalnızlıktan dolayı dengelelerini kaybettiklerini anlattım.

"Bizi birleştirmeye söz vermişti ama tersine herşeyi parçaladı" dedim. "Şimdi, hey, çabuk olun! Bizi yeniden biraraya getirecek."

Arşivin "GEÇMİŞ ÖNSÖZDÜR" yazılı giriş kapısında fotoğraflar çektirdim.

"Onlar suçlu değiller" dedim. "Örgütlü Suç'a katıldıkları için üzgünler."

"Hükümetteki yalnız insanların işledikleri birçok suç burada gizlendi" dedim. "Belki de bu yazı şöyle olmalıydı: 'Suçluların Ailesinden Olmak Ailesiz Olmaktan Daha İyidir.'"

"Burada, şimdi bazı trajik hileler çağının sonunu işaretliyoruz. Önsöz bitmiştir, arkadaşlar, komşular, akrabalar. Gelişme bölümü başlasın artık."

"Teşekkür ederim" dedim.

Benim sözlerimi basabilecek büyüklükte gazeteler ve ulusal dergiler yoktu. Devasa basın merkezleri yakıt yokluğundan kapanmıştı. Mikrofon yoktu. Yalnızca oradaki insanlar vardı.

Hi ho.

Bu ânın hatırası olarak askerler için özel bir süs hazırladım: Plastik bir düğmeyle tutturulmuş soluk, mavi bir kurdela.

Yarı şakayla, kurdelanın 'Mutluluğun Mavikuşu'nu simgelediğini anlattım. Düğmede ise elbette şunlar yazıyordu:

bölüm otuzbeş

Ulusal Park Gökdeleni'nde sabaha karşı. Yerçekimini sakın ama Melody ve Isadore bugün bebeğin piramidinde çalışmayacaklar. Binarın çatısında piknik yapacağız. Gençler bana arkadaşça davranıyorlar, çünkü doğum gününe iki gün var. Ne eğlence!

Doğumgünü partilerinden daha fazla sevdikleri birşey yok!

Melody, Vera Chipmunk-17 Zappa'nın kölesinin bu sabah bize getirdiği tavuğu temizliyor. İki litre kremalı bira ile iki somun ekmek de getirdi. Bizi nasıl beslediğini anlatan bir pandomim gösterisi yaptı. İki bira şişesini göğüslerine dayayarak, sanki göğüslerinden bira emziriyormuş gibi yaptı.

Güldük, alkışladık.

Melody göğes doğru tüy parçaları savuruyor. Yumuşak yerçekiminden dolayı da beyaz bir cadı gibi görünüyor. Parmaklarının her fiskeinde kelekler oluşuyor.

Ereksiyon halindeyim. Isadore da öyle. Bütün erkekler de.

Isadore çalı çırpıdan yaptığı süpürge ile lobiyi süpürüyor. Bildiği iki şarkıdan birini söylüyor. Diğeri "İyi ki Doğdun..." Evet, ve sağır gibi vızıldıyor:

"Çek küreklerini sandalın
Nehirden aşağı, yavaşça.
Neşeyle, neşeyle, neşeyle,
Hayat bir rüyadır."

Evet, ve şimdi hatırlıyorum; şimdiden çok uzaklarda, rüya

gibi hayatımın bir gününde ülkemin Başkanı'ndan, yani benden, samimi bir mektup almıştım. Diğer yurttaşlar gibi ben de yeni ikinci ismimin bilgisayardan çıkmasını heyecanla bekliyordum.

Başkanım yeni ismimden dolayı beni kutluyordu. İmzamın bir parçası olarak, idari işlerde, antetli kağıtlarda ve posta adresinde yeni ismimi kullanmamı rica ediyordu. İsmim mükemmel bir rastlantısallıkla seçildiğini, karakterim, görünüşüm ya da geçmişim hakkında hiçbir şey ima etmediğini belirtiyordu.

Yapay akrabalarım nasıl yardım edebileceğimin saçma örneklerini basit bir aldatmacayla sunuyordu: Evde olmadıkları zaman bahçelerini sulamak, bir-iki saat çocuklarına bakmak, en ağrısız diş çeken diş doktorunun ismini vermek, onlara mektup yazmak, doktora gitmeye korktuklarında onlara eşlik etmek, hastanede ve hapishanede ziyaret etmek.

Hi ho.

Yine de ikinci, yeni ismimden memnundum. Daffodil oluşumu kutlamak için, Beyaz Saray'ın Oval Büro'sunun duvarlarının soluk sarıya boyanması emrini verdim derhal.

Özel sekreterim Hortense Muskellunge-13 Mc Bundy'ye boyama emrini verirken Beyaz Saray mutfağından bir bulaşıkçı içeri girdi. Utangaçlığından iki büklüm olmuştu. Öyle şaşkıncı ki, konuşmaya her yeltenişinde şok geçiriyordu.

Onu ikna ettim ve mesajını iletmeyi sonunda başardı. Bir Daffodil-11 olduğunu derinlerden bir cesaretle ifşa etti.

"Kardeşim benim" dedim.

Yeni sosyal plana karşı anlamlı bir muhalefet yok muydu? Elbette vardı. Eliza ve benim öngördüğümüz gibi, düşmanlarım yapay yayımlı sülaleler planına çok sinirlenip kendileri için çok dilli, yapay yayımlı bir sülale oluşturmuşlardı bile.

Ben seçildikten uzun zaman sonra takmaya başladıkları bir kampanya rozetleri vardı. Oldukça hınzır birşey yazıyordu üzerinde:

Kendi karım Sophie Rothschild'ın da bu rozetten takmasına karşı gülme zorundaydım.

Hi ho.

Sophie, Başkan'dan, yani benden bir mektup aldığında çok öfkelenmişti; artık *Rothschild* değil, *Peanut-3** olduğu belirtiliyordu.

Tekrar: Üzgünüm ama gülmekten alamadım kendimi.

---

* Peanut: Fıstık (Ç.N.)

Sophie, birkaç hafta öfkesini bastırđı. Ve yerçekiminin ağır olduğu bir öğleden sonra sürünerek Oval Ofis'e geldi, benden nefret ettiğini söylemek üzere...

Çarpılmadım.

Daha önce söylediğim gibi, mutlu evliliklerin doğduğu kılıbık cinsten bir koca değildim.

"Bu kadar ileri gideceğini doğrusu tahmin edemezdim Wilbur" dedi. "Deli olduğunu biliyordum, kızkardeşinin de öyle. Ama bu kadar ileri gideceğine inanmazdım."

Sophie bana dönüp bakmadı. Bense çenemi yastığa dayamış yüzüstü yerde uzanıyordum. Urbana, Illinois'de olmuş bir şeylerle ilgili heyecanlı bir rapor okuyordum.

Onunla ilgilenmedim. Bunun üzerine "Benden çok daha ilginç olan bu okuduğun da ne?" dedi.

"Şey" dedim, "uzun yıllar boyunca bir Çinliyle konuşan son Amerikalı bendim. Ama artık değil."

Bir Çin delegasyonu bir fizikçinin Urbana'daki dul karısına telefon etti -yaklaşık üç hafta önce."

Hi ho.

"Tabii ki değerli zamanını harcamak istemem" dedi Sophie. "tabii ki Çinlilerine bana olduğundan çok daha yakınsın."

Ona yılbaşında bir tekerlekli sandalye almıştım -ağır yerçekimi günlerinde, Beyaz Saray'da kullansın diye... Neden kullanmadığını sordum: "Beni çok üzüyor" dedim, "seni dört ayak üzerinde görmek..."

"Ben artık bir *Peanut*'ım" dedi. "*Peanutlar* yere yakın büyürler, *Peanutlar* alçaklıklarıyla ünlüdürler. Ucuzların ucuzu, alçakların alçağıdırılar."

Oyunun başında, insanların hükümet tarafından verilen adların değiştirilmesinin yasaklanmasını çok gerekli buluyordum.

Bu kadar katı olmakla hata etmişim. Şimdi her türlü isim değiştirmeler görülüyor -burada Ölüm Adası'nda ve her yerde. Hiçbir zararı görülüyor.

Ama Sophie'ye karşı çok serttim. "Herhalde bir *Eagle** ya da *Diamond*** olmak isterdin" dedim.

"Ben bir Rothschild olmak isterim" dedi.

"O zaman Machu Picchu'ya gitsen daha iyi edersin" dedim. Bu onun öz akrabalarının yerleştiği şehirdi.

"Beni bu nemli duvarlardan sürünerek gelen bir sülük gibi bu kırkayaklar, bu solucanlarla arkadaşlık etmeye zorlamayacaksınız ya. Bu kadar sadist olamazsın" dedi, "sevgimi kanıtlamak için bu yabancılarla arkadaşlık etmeye mecbur değilim. Nemli taşların arasından sürünerek geliyorlar, sülükler gibi, kırkayaklar, solucanlar gibi..."

"Yapma" dedim.

"Parmaklıkların ardındaki garip gösteriye en son ne zaman göz attın?" dedi.

Beyaz Saray'ın çevresi, Sophie ve benim yapay akrabamız olduğunu iddia edenlerle doluydu.

Üstünde "Çiçek Gücü" yazan bir pankart taşıyan ikiz cüceleri hatırlıyorum.

Bir kadın vardı, hatırlıyorum. Mor bir gece elbisesi üstüne bir asker paltosu geçirmişti. Eski moda deri bir havacı şapkası, gözlükleri filan giymişti. Bir sopanın ucunda, üstünde Peanut Butter*** yazan bir pankart taşıyordu.

"Sophie" dedim, "bu gördüğün asıl Amerikan nüfusunu temsil etmiyor ki. Ve onların nemli taş altlarından kırkayak, sülük ve solucanlar gibi çıktıklarını söylerken hiç de haksız değildin. Onların hiç arkadaşı ya da akrabası olmamış. Kimse hoş

---

* Eagle: Şahin

** Diamond: Elmas

*** Peanut Butter: Fıstık ezmesi (Ç.N.)

karşılamayıp, ellerine bir iş tutuşturmadığından, bütün yaşamları boyunca muhtemelen yanlış bir evrene gönderildiklerine inandılar."

"Hepsinden nefret ediyorum" dedi.

"Devam et" dedim. "Bunda hiçbir sakınca yok, bildiğim kadarıyla."

"Bu kadar ileri gidebileceğine inanmazdım Wilbur" dedi. "Başkan olmakla tatmin olacağını sanıyordum. Bu kadar ileri gideceğini hiç düşünmemiştim."

"İyi ama" dedim, "ben halimden memnunum. Parmaklığın ardındaki bu insanlarla uğraşmak zorunda olmak hoşuma gidiyor. Onlar yeni insancıl yasalar yüzünden nemli taşların altından çıkmaya itilmiş korkak ermişlerdir. Başkanlarının bir anda ulusun dokunulmamış sosyal hazinesinden çıkarıp verdiği kardeşlerini ve kuzenlerini kendilerinden geçmişçesine arıyorlar."

"Delirmişsin sen" dedi.

"Aynen öyle" diye karşılık verdim. "Ama şu parmaklığın ardında gördüğümüz insanların başka kimse olmasa da birbirlerini bulmaları bir halusinasyon olmayacaktır."

"Tam birbirlerine layıklar" dedi.

"Kesinlikle" dedim: "Ve şimdi yabancılarla konuşma cesaretini de bulduklarına göre bir şeyi daha hakediyorlar. Bekle de gör Sophie. Bu basit dostluk tecrübesi onların evrimsel merdiveni saatler, günler, en fazla aylar içinde çıkmalarını sağlayacaktır."

Bunca yıl sonra senin dediğin gibi Sophie, kırkayak, sülük ve solucanlıktan insan olmaya terfi edişlerini görmek halusinasyon olmayacak."

Hi ho.

bölüm otuzyedi

Sophie, tabii ki benden boşandı ve mücevher, kürk, tablo ve altın külçeleriyle birlikte Peru, Machu Picchu'daki federe devlete kapağı attı...

Ona söylediğim son söz sanırım şuydu: "En azından soyağacını çıkardıktan sonra gidemez misin? Eminim bir sürü asil insanla akraba çıkacaksın."

"Ben *zaten* asil insanlarla akrabayım" diye yanıtladı. "Elveda!"

Soyağaçlarını listeleyip, yayınlamak için ulusal arşivlerden Güç Evi'ne daha çok kağıt yığmalıydık. Bu kez Ulysses Simpson Grant ve Warren Gamaliel Harding'ten dosyalar seçtim.

Her vatandaşın soyağacını tek tek bildiremiyorduk. Belediye, valilik, karakol ve halk kütüphanelerine yolluyorduk en fazla.

Bir açgözlülük yaptım: Sophie beni terketmeden önce Daffodil ve Peanut soyağaçlarının bize gönderilmesini istedim. Ve şimdi burada, Empire State binasında elimde bir Daffodil soyağacı var. Vera Chipmunk-5 Zappa geçen yıl bana bunu doğum günümde teslim etti. Bu bir ilk basım -şimdiye kadar yayınlanmış tek basım.

Ve buradan öğrendiğime göre o zamanki akrabalarım arasında New York Batavia Polis Şefi Clarence Daffodil-II Johnson, eski Dünya Hafif Ağırlık Sıklet Boks Şampiyonu Muhammed Daffodil-II X, Şikago Opera ve Balesi'nin baş balerini Maria Daffodil-II Tcherkassky de vardı.

Bu arada aslına bakarsanız, Sophie'nin aile ağacını hiç görmeyişine memnun oldum. Fıstıklar gerçekten yerden kalkamayan bir gruba benziyor.

Anımsayabildiğim en ünlü Peanut minör bir jokey.
Hi ho.

Evet, ve hükümet soy ağaçlarını hazırladıktan sonra, serbest girişim, aile gazeteleri çıkardı. Benimkinin adı *Daffy-nition*'du. Sophie'ninki o beni terkettikten çok sonra bile Beyaz Saray'a gelmeye devam etti: *Goober Dedikoduları*.

Akrabalar ilân bölümünde iş ve para aradılar ya da eşyalarını satışa çıkardılar. Haber sütunlarında aile zaferlerine yer verildi ya da çocuk sapıkları ve hırsızlara karşı uyarılar yapıldı. Belli hastane ve hapisanelerde ziyaret edilebilecek akrabaların listeleri yazıldı.

Başyazılar aile sağlığı programları düzenlenmesi ve spor takımları kurulması üzerineydi. *Daffy-nition* ya da *Goober Dedikoduları*'nda okuduğum ilginç bir makaleyi hatırlıyorum mesela. Yüksek ahlaki değerlere sahip ailelerin hukuk ve düzenin en iyi koruyucusu olacağı ve bu sayede emniyet teşkilatının ortadan kalkacağı üzerineydi.

"Eğer suça karışmış bir akrabanız varsa" diye bitiyordu makale, "polise başvurmayın, on tane akrabanızı arayın."

Vesaire...

Vera'nın söylediğine göre *Woodpile* gazetesinin sloganı şöyleydi: "İyi Bir Vatandaş, İyi Bir Aile Ferdidir."

Yeni aileler kendilerini araştırmaya başlayınca istatistiksel gariplikler ortaya çıktı. Örneğin, bütün 'Pachysandra'lar bir müzik aleti çalıyor ya da şarkı söyleyebiliyorlardı... Üç tanesi büyük senfoni orkestralarında şefi. Çinliler tarafından ziyaret edilen Urbanalı dul kadın da bir Pachysandra'ydı. Piyano dersleri vererek, oğlunu ve kendini geçindiriyordu.

Bütün 'Watermelon'lar diğer ailelerden ortalama bir kilo ağırdılar.

'Sulfur'ların dörtte üçü kadındı.

Ve böyle bir sürü örnek daha...

Benim aileme gelince, Indianapolis çevresinde olağanüstü bir Daffodil yoğunlaşması vardı. Aile gazetemiz orada yayınlanıyordu ve "Daffodil şehrinde basılmıştır USA" başlığı, bir gurur vesilesiydi.

Hi ho.

Aile lokalleri açıldı. Manhattan 43. cadde 5. bulvarın sonunda açılan Daffodil Kulübü'nün açılışında kurdelayı ben kendi ellerimle kestim.

Tri-benzo-Deportamil'le uyuşmuş olmama rağmen bu benim için beyin-uyarıcı bir deneyimdi. Bir zamanlar, neredeyse aynı gerekçeyle başka bir kulübe, başka bir yapay yoldan genişletilmiş bir aileye mensuptum. Babam, iki büyükbabam ve dört büyük büyükbabam da öyle...

Bina, bir zamanlar güçlü ve zengin adamların orta yaşlarını iyi bir durumda geçirdikleri bir yuva olmuştu... Şimdi analar, çocuklar ve tavla, satranç oynayan ya da düş gören yaşlılar, dans dersleri alan, bowling ve tilt oynayan gençlerle dolup taşıyordu.

Gülmek zorundaydım.

Manhattan'a özel bir ziyaret yaptığım birgün "13" kulübüyle tanıştım. Şikago'da bu gibi çılgın kuruluşlardan bol bol olduğunu duymuştum. İşte şimdi bir tane de Manhattan'da vardı.

Eliza ve ben, göbek adlarında "13" olan bütün insanların neredeyse anında birleşip en büyük aileyi oluşturacağını hesaba katmamıştık.

Ve Manhattan 13 klübünde kâhyaya, içeri girip bakabilir miyim diye sorduğumda kendi kazdığım kuyuya düşmüştüm.

İçerisi çok karanlıktı.

"Yüksek saygılarımla Sayın Başkan" dedi bana, "acaba bir 13 müsünüz?"

"Hayır" dedim, "biliyorsun ki değilim."

"O zaman efendim" dedi, "size söylemem gerekeni söylemek zorundayım."

"Bütün saygımla efendim" dedi. "Sen git de havada dönen bir simidin üstüne atla! Ya da siktir git taaaaaaaaaaaaa aya!

Mest oldum...

Evet, ve başlangıçta Şikago'da küçük bir kültken, ileride Amerika'nın gelmiş geçmiş en yaygın dini olmaya yazgılı "Kaçınılmış İsa" dininden o ziyaret sırasında haberim oldu.

Temiz ve parlak bir gencin otelimde lobiden merdivenlere ulaştığımda elime tutuşturduğu bildiri sayesinde oldu bu.

Bana hayli garip gelen bir tavırla, sanki birisi gizlice saksıdaki palmye ağacının ya da bir koltuğun arkasından, hatta kristal avizenin üstünden onu gözlüyormuş gibi kafasını bir o yana bir bu yana çeviriyordu.

Bu ani bakışları fırlatmakla o kadar meşguldü ki, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'na bir bildiri veriyor olması onu hiç mi hiç ilgilendirmemişti.

"Ne aradığınızı sorabilir miyim, genç adam?" dedim.

"Kurtarıcımızı, efendim" dedi.

“Sizce o, bu otelde mi?” dedim.

“Bildiriyi okuyun, efendim” dedi.

Öyle de yaptım. Yalnız başıma, odamda radyo dinlerken.

Bildirinin en üstünde, İsa’nın ilkel bir resmi vardı. Ayakta ve vücudu öne bakarken yüzü profilden çizilmiş -oyun kağıtlarındaki tek gözlü bir vale gibi...

Ağzı bağlanmıştı. Elleri kelepçeliydi. Bir ayağı yere zincirlenmişti. Gözünün alt kapağından harika tek bir damla yanağına kayıyordu.

Resmin altında bir dizi soru ve yanıt vardı:

SORU: İsminiz nedir?

YANIT: Ben, Chicago, Illinois, 3972 Ellis Bulvarı’nda Kaçırılmış İsa Kilisesi’nin kurucusu Papaz William Uranyum-8 Wa-inwright.

SORU: Tanrı bize oğlunu ne zaman geri yollayacak?

YANIT: Yolladı bile. İsa aramızda.

SORU: Niye bizim haberimiz yok?

YANIT: Çünkü o şeytani güçlerce kaçırıldı.

SORU: Ne yapabiliriz? .

YANIT: Yaptığımız işi hemen bırakıp, her saniyemizi O’nu aramakla geçirmeliyiz. Aksi takdirde Tanrı ‘seçim’ini yapacaktır.

SORU: Tanrı’nın seçimi ne demektir?

YANIT: Tanrı ne zaman isterse, kolaylıkla insanoğlunu yok edebilir.

Hi ho.

O gece o genci yemekhanede tek başına yemek yerken gördüm. Hem durmadan etrafına bakınıp hem de tek bir lokmayı dökmeden yemesi hayret vericiydi. İsa’yı bulmak için tabağının ve bardağının altına bile, üstelik defalarca baktı.

Gülmek zorundaydım.

bölüm otuzdokuz

Ama bir anda, herşey o kadar iyi giderken ve bütün Amerikalılar ülkenin batmasına ve dağılmasına rağmen en mutlu günlerini yaşarken, insanlar çoğu yerde "Arnavut Gribi", burada Manhattan'da da "Yeşil Ölüm" salgınından ölmeye başladılar.

İşte bu da ulusun sonu oldu. Aile olduk, hepsi o kadar. Hi ho.

Ah, Dükalık ve Krallık ve bu tip bok püsür iddialar çıktı, ordular kuruldu, her yere kışlalar inşa edildi. Ama bunları çok az insan takdir etti. Bunlar ailelerin zaman zaman dayandıkları biraz daha kötü bir hava ve daha yoğun bir yerçekiminden fazla birşey değildi.

Ve o sıralarda, oldukça ciddi bir yerçekimi, bir gece Machu Picchu'nun tüm kurumlarını yerle bir etti. Federasyon ve butikler ve bankalar ve altın külçeleri ve mücevherler ve Pre-Kolombiya tablo koleksiyonları, ve Opera Binası ve kiliseler ve *hepsi*, And dağlarının altından kayıp, denizin içinde yok oldu.

Ağladım.

Ve aileler her yeri kaçırılan İsa'nın resmiyle donattılar.

İnsanlar Beyaz Saray'a haberler yollamaya bir süre daha devam ettiler. Bizse, ölümü ve yalnız ölümü yaşıyor, ölmeyi bekliyorduk... Temizlik alışkanlıklarımızdan hızla vazgeçtik. Düzenli bir şekilde banyo yapmayı ve diş fırçalamayı bıraktık. Erkekler sakal bırakıp, saçlarını omuzlarına kadar uzattılar.

Aklımızı kaybetmişçesine Beyaz Saray'ı barbarca yok ettik. Isınmak için mobilyaları, trabzanları, panelleri, çerçeveleri ve ahşap olan herşeyi şöminede yaktık.

Özel sekreterim Hortense Muskellunge-13 McBundy gripten öldü. Uşağım Edward Strawberry-4 Kleindienst gripten öldü. Başkan Yardımcısı Mildred Helyum-20 Teodorides gripten öldü. Bilim danışmanım Dr. Albert Aquamarine-1 Piatigorsky, Oval Ofis'te, kollarımda hayata gözlerini kapadı.

Neredeyse benim kadar uzundu. Yerdeki görüntümüz hayli etkileyici olmuştur.

"Bütün bunlar ne demek oluyor?" diyordu sürekli. "Bilmiyorum, Albert" diyordum ben de, "belki de bilmeyişim daha iyidir." "Bir Çinliye sor" dedi ve öbür tarafın yolunu tuttu.

Telefonlar çalıp duruyordu. Ben nadiren telefona çıkıyordum. "Başkanınız konuşuyor" diyordum. Kendimi, bir nevi mitolojik yaratıklarla konuşur buluyordum. Michigan Kralı veya Florida Olağanüstü Hal Valisi ya da Birmingham'ın faal belediye başkanı gibi.

Fakat haftalar geçtikçe mesajlar azalmaya başladı. Sonunda hiç kalmadı.

Unutulmuştum.

Böylece Başkanlığım da sona erdi. İkinci dönemimin üçte ikisi bitmişken...

Ve neredeyse bu hızda tükenen bir başka şey daha vardı -bu da yeri doldurulamayacak tri-benzo-Deportamil arzım.

Hi ho.

Dayanamayıp sayana kadar, kaç ilacımın kaldığını bilmeye cesaret edemiyordum, öyle azdılar ki. Onlara o kadar bağlanmış, öyle alışmışım ki, sonuncusunu aldığında hayatım sona erecekmiş gibi geliyordu.

İşçilerim de tükeniyordu. Sonunda bire düştüler. Diğerleri ya artık mesaj gelmediği için yollarına gitmişler ya da ölmüşlerdi.

Benimle kalan tek kişi, kardeşim sadık Carlos Daffodil-2 Villavicencio'ydu. İlk günümde Daffodil'likle onurlandırdığım bulaşıkçım.

bölüm kırk

Herşeyin çok çabuk tükenmesinden ve iyiliğimi düşünecek kimse kalmadığından, birşeyler sayma manyaklığına kapıldım. Panjurların gözkapaklarını saydım. Mutfaktaki çatal, kaşık ve bıçakları saydım. Abraham Lincoln'ün yatak örtüsünün tüylerini saydım.

Ve orta-hafif yerçekimli bir gün olmasına rağmen, merdivene ellerimle dizlerimi dayamış, trabzanın demirlerini sayıyordum ki, aşağıdan bir adamın beni izlediğini gördüm.

Geyik derisinden bir giysisi, makosenleri ve rugan derisi bir şapkası vardı ve bir tüfek taşıyordu.

"Tanrım, Başkan Daffodil" dedim kendi kendime, "bu sefer cidden delirdin. Bu bizim Daniel Boone'nin ta kendisi."

Ve sonra bir adam daha göründü. Ben başkan olmadan önce, daha Amerikan Hava Kuvvetleri denen şey varken, askeri bir pilot nasıl giyiniyorsa, öyle giyinmişti.

"İzin verin tahmin edeyim" dedim yüksek sesle, "bu ya 'Cadılar Bayramı'dır ya da 4 Temmuz."

Pilot, Beyaz Saray'ın haline hayret etmişti. "Burada neler oldu?" diye sordu.

"Bütün söyleyebileceğim" dedim, "tarih yazıldı."

"Bu korkunç" dedi.

"Bunun kötü olduğunu düşünüyorsan" dedim, alnımı tıklatarak, "bir de *bunun içini* görersen şaşarsın..."

Başkan olabileceğim akıllarının ucundan bile geçmemişi. O sırada bayağı harap durumdaydım.

Bu yüzden benimle konuşmak istemediler, birbirleriyle de. Yabancı oldukları ortaya çıktı. Anlaşılan tesadüfen aynı zamanda oraya gelmişlerdi -ikisi de acil görevlerle...

Diğer odalara girip 'Sancho Panza'm Carlos Daffodil-11 Vil-

lavencio'yu kedi dili bisküvisi, ıstırdıye konservesi ve eldeki diğ-
ger bazı malzemelerle öğle yemeği hazırlarken buldular. Ve Car-
los, ikisini bana geri getirip, onları bütün içtenliğiyle "dünyanın
en güçlü ülkesi"nin Başkanı olduğuma inandırdı.

Carlos gerçekten çok salaktı.

Sınır muhafızı birkaç yıl önce Çinlilerin ziyaret ettiği Urba-
nalı duldan bana bir mektup getirdi. Çinlilerin o arada ne halt
karıştıdığını araştırarak pek zamanım olmamıştı.

"Sevgili Bay Swain" diye başlıyordu mektup.

"Ben şu hayatta ünlü bir fizikçiyle evlenip,
ondan harika bir çocuk doğurmaktan ve kocamın
ölümünden sonra küçücük Çinliler tarafından zi-
yaret edilmiş olmaktan başka hiçbir önemi olma-
yan sıradan bir kadını. İçlerinden birinin babası
sizi tanıyormuş. Babasının adı 'Fu Manchu' imiş.

Kocam Dr. Felix Bauxite-13 Peterswald'ın
ölümünden hemen önce yaptığı mucizevi buluştan
beni haberdar eden de Çinliler olmuştur. Tesadü-
fen sizin gibi bir Daffodil-11 olan oğlumla bu bulu-
şu o zamandan beri gizledik, çünkü kısaca söyle-
mek gerekirse onun evrendeki insanlığın durumu-
na fırlattığı ışık çok ürkütücüdür. Ölümünden sonra
bizi bekleyen şeyin gerçek yüzünü göstermektedir.
Bizi bekleyen şey, Dr. Swain, fazlasıyla can sıkıcı-
dır.

Onu 'cennet' veya 'ilahi ödül' gibi tatlı nitele-
melerle adlandırmaya dilim, varmıyor. Ona verece-
ğim tek isim, sizin de inceledikten sonra benimse-
yeceğinizi sandığım, kocamın koyduğu 'Hindi
Çiftliği'dir. Özetle Dr. Swain, kocam bu-Hindi Çift-
liği'nde ölülerle konuşmanın yolunu bulmuştu.
Tekniğini ne oğluma ne bana ne de başka birine öğ-
retti. Ama bilindiği gibi her yerde casusları bulu-
nan Çinliler bir şekilde olayın farkına vardılar. Ka-
yıtları ve teknik aletlerden arta kalanları incelemek

üzere buraya geldiler.

Nasıl yapıldığını öğrendikten sonra bana ve oğluma bu dehşetli numaranın yolunu açıklama in-celiğinde bulundular. Kendileri, umduklarını bula-mamışlardı. Dediklerine göre, yeni olmasına yeniy-di, ama sadece 'batı uygarlığının geriye kalan temsilcilerine hitap edebilirdi', bu ne anlama geli-yorsa.

Size bu mektubu, sizin çok yakınınızda, Maryland'de oturan yapay akrabaları Beryllium'la-rın arasına yerleşmeyi uman bir arkadaşla yol-luyorum.

Size 'Sayın Başkan' yerine 'Dr. Swain' diye hitap ediyorum, çünkü bu mektubun vatandaşlık görevleriyle hiçbir ilgisi yoktur. Ölen kızkardeşiniz Eliza'yla kocamın âleti aracılığıyla defalarca konuș-tuğumuzu haber vermek amacıyla yazılmış çok özel bir mektuptur. Sizinle doğrudan diyalog kura-bilmesi için buraya gelmenizin son derece önemli olduğunu o bize söylemiştir.

Ziyaretinizi sabırsızlıkla bekliyoruz. Oğlum ve kardeşiniz David Daffodil-11 von Peterswald'ın en olmadık zamanlarda uygunsuz hareketler yap-masından ve münasebetsiz konuşmalarından lüt-fen rahatsız olmayınız. Kendisi bir Tourette hastalı-ğı kurbanıdır.

Sadık hizmetçiniz,

Wilma Pachysandra-17 von Peterswald."

Hi ho. ♡

bölüm kırkbir

Tri-benzo-Deportamül'e rağmen çok duygulanmıştım. Sınır muhafızının Beyaz Saray'ın bahçesinde otlayan terli atına bakakaldım. Ve ulağın kendisine döndüm: "Nasıl oldu da bu mesajı sen getirdin?" dedim.

Bana Tennessee ile Batı Virginia sınırında kazara bir adamı, görünüşe bakılırsa Wilma Pachysandra-17 von Peterswald'ın arkadaşası olan Beryllium'u vurduğunu anlattı. Onu bir hasmıyla karıştırmıştı.

"Onu Newton McCoy sandım" dedi.

Masum kurbanını hayata döndürmeye çalışmış ama o kangrenden ölmüştü. Ölmeden önce de Birleşik Devletler Başkanı'na iletmeye sözverdiği mektubu yerine ulaştırması için ona hıristiyan yemini ettirmişti.

Ona adını sordum.

"Byron Hatfield" dedi.

"Hükümet çıkışlı göbek adın ne?" dedim.

"Biz buna hiç kafa yormadık" diye yanıtladı.

Onun ülkedeki geniş kan akrabalığı olan birkaç büyük aileden birine mensup olduğu ortaya çıktı. Bu ailelerden biriyle 1882'den beri kan davalılardı.

"Bu yeni moda göbek adları için çok azız" dedi.

Sınır muhafızıyla, bir zamanlar büyük olasılıkla Jacqueline Kennedy tarafından Beyaz Saray için alınmış leylek bacaklı altından balo salonu sandalyeleri üzerinde oturuyorduk. Pilot da aynı konumda ve her an tetikte, konuşma vaktinin gelmesini bekliyordu. Pilotun göğüs cebinin üzerindeki kimlik kartına gözüm takıldı. Şöyle yazıyordu: KAPTAN BERNARD O'HARE

“Kaptan” dedim, “siz de yeni moda göbek adlarına takılma-
yanlardan birisiniz.” Farkettiğim bir diğer şey de, eğer hâlâ kap-
tanlık diye bir şey olsa bile, bir kaptan olmak için çok yaşlı
olduğuydu. Neredeyse altmışına merdiven dayamıştı.

Onun, bu kostümü bir şekilde eline geçirmiş bir kaçık oldu-
ğu sonucuna vardım. Yeni görünüşüne öyle şaşmış ve memnun
kalmıştı ki, kendisini başkanına göstermekten onu hiçbir şey alı-
koyamamıştı . Ama işin aslına bakarsanız, gayet sağlıklıydı. Son
oniki yıldır Rock Creek Parkı’nda gizli bir yeraltı silosunda kalı-
yordu. Ben böyle bir silonun varlığından haberdar değildim.

Ama orada, binlerce galonluk paha biçilmez benzinle birlik-
te Başkanlığa ait bir helikopter saklıydı.

En sonunda, emirlere karşı gelerek, kendi deyimiyle “dışarı-
da ne işler döndüğüne” bakmak için çıkmıştı.

Gülmek zorundaydım.

“Helikopter hâlâ uçuşa hazır mı?” diye sordum.

“Evet efendim, hazır” dedi. İki yıldır bakımını kendi elleriy-
le yapıyordu. Tamircileri birer birer ortadan kaybolmuştu.

“Genç adam” dedim, “sana bunun için bir madalya vere-
ceğim.” Paçavralaşmış yakamdan bir rozet çıkarıp onunkine
taktım.

Tabii ki üstünde şöyle yazıyordu:

bölüm kırkiki

Sınır muhafızı benzer bir nişanı reddetti. Yerine, doğduğu dağlara doğru çıkacağı zorlu yolculukta besleyip kuvvet vermesi için yemek istedi.

Ona elimizde olanları verdik, bu da heybesinin alabildiği kadar kedi dili ve ıstırdıye konservesiydi.

Evet, ve Kaptan Bernard O'Hare ve Carlos Daffodil-11 Villavicencio ve ben ertesi şafakta silodan havalandık. O kadar sağlıklı bir yerçekimi vardı ki, helikopterimiz havada uçuşan tohumlardan daha fazla enerji harcamadı.

Beyaz Saray'ın üzerinde kanatlarımızı çırparken, el salladım. "Hoşçakal" dedim.

Benim planım, öncelikle Daffodil nüfusunun epey yoğunlaştığı Indianapolis'e uçmaktı. Daffodiller her yerden oraya üşüşmüşlerdi.

Carlos'u hayatının sonbaharında yapay akrabalarınca bakılmak üzere orada bırakacaktık. Ondan kurtulduğum için memnundum. Beni gözyaşlarına boğarcasına sıkıyordu.

Kaptan O'Hare'e bundan sonra Urbana'y a gideceğimizi söyledim, daha sonra da çocukluğumun geçtiği Vermont'a.

"Ondan sonra" diyesöz verdim, "helikopter senindir kaptan. Bir kuş gibi nereye istersen oraya uçarsın. Ama eğer kendine iyi bir göbek adı bulmazsan, berbat vakit geçireceksin."

"Başkan sizsiniz" dedi, "bana siz bir isim koyun."

"Adınız Eagle-1'dir" dedim.

Müthiş mutlu oldu. Madalyasını da çok sevmiştir.

Evèt, ve hâlâ biraz tri-benzo-Deportamil kalmıştı ve o kadar uzun zamandır Washington DC’de kısılıp kaldıktan sonra, kolaylıkla istediğim yere gidebiliyor olmaktan öyle keyif almıştım ki, yıllardan beri ilk defa kendimi şarkı söyler buldum.

Söylediğim şarkıyı da hatırlıyorum. Taa birer aptal olduğumuza inanılan yıllarda, Eliza’yla beraber gizlice bir çok kez söyledığımız bir şarkıydı. Hiç kimsenin bizi duyamayacağı bir yerde söyledik, Profesör Elihu Roosevelt Swain’in türbesinde.

Ve şimdi onu doğum günümde Melody ve Isadore’a öğretmeyi düşünüyorum. Ölüm Adası’nda yeni maceralara atılırken söyleyecekleri harika bir şarkı bu.

Şöyle başlıyor:

“Haydi büyücüyü görmeye
Oz ülkesinin harika büyücüsünü”

“Eğer bir büyücü vızz diye geçerse,
İşte o Oz Büyücüsü’dür”

İşte böyle.

Hi ho.

bölüm kırküş

Melody ve Isadore bugün Wall Street'e gittiler -Isadore'un büyük ailesi Raspberry'leri ziyarete. Bir keresinde Raspberry olmam için teklif almıştım. Vera Chipmunk-5 Zappa da öyle. İkimiz de reddettik.

Evet, ve ben kendi kendime yürüdüm -Broadway ve Kırkıncı Cadde'deki Bebek Piramidi'ne kadar, sonra Kırküşüncü Cadde'nin sonunda eskiden Yüzyıl Birliğı olan yerdeki Eski Daffodil Kulübe doğru; ve sonra doğu yönünde, Kırksevizinci Sokağı geçip, Vera'nın çiftliğinde çalışan kölelerin mesken edildiğı konağa geldim. Bir zamanlar orası annemle babamın eviydi.

Konağın merdivenlerinde Vera'nın ta kendisiyle karşılaştım. Köleleri, eski Birleşmiş Milletler parkında karpuz, mısır ve ayçiçeğı yetiştirmek üzere dağılmışlardı. Onların "Ol' Man River" şarkısını söylediklerini duyabiliyordum. Her zaman çok mutluydular. Köle oldukları için çok şanslı olduklarına inanıyorlardı.

Hepsi Chipmunk-5'ti, ve neredeyse üçte ikisi eskiden Raspberry'ydi. Vera'nın kölesi olmayı dileyen herkes göbek adını Chipmunk-5 olarak değiştirmek zorundaydı.

Hi ho.

Vera genellikle köleleriyle birlikte çalışırdı. Ağır işi severdi. Ama şimdi onu, kölelerinden birinin önceki gün bir hastane yıkıntısının altından çıkardığı harika bir Zeiss mikroskobu aylak aylak kurcalarken yakaladım. Kendi orijinal kutusunun içinde yıllar boyu korunmuştu.

Vera yaklaştığını hissetmemişti. Aletin içine bakmaya çalışıyor, çocuksu bir ciddiyet ve beceriksizlikle düğmelerini çeviriyordu. Daha önce eline mikroskop almadığı belliydi.

Yanına yaklaştım, ve "Cee!" dedim.

Kafasını mercekten hızla çekti.

"Merhaba!" dedim.

"Ödümü patlattın" dedi.

"Pardon" dedim ve bir kahkaha attım. Bu asırlık oyunlar devam edip durur. İyiki de öyle.

"Hiçbir şey göremiyorum" dedi. Mikroskobu şikayet ediyordu. "Bizi yiyip bitirmek isteyen kargacık burgacık küçük hayvanlar" dedim. "Onları görmek istediğine emin misin?"

"Bir opale bakıyordum" dedi. Mikroskobun tablasına opal ve elmastan bir bilezik yerleştirmişti. Eski zamanlarda milyonlarca dolar edecek değerli taş koleksiyonu yapıyordu. Herkes bulduğu mücevheri ona veriyordu, bir zamanlar bana şamdanları verdikleri gibi...

Mücevherler işe yaramazdı. Şamdanlar da öyle, çünkü Manhattan'da artık mum diye birşey yoktu. İnsanlar geceleri evlerini hayvansal yağlarla dolu çanaklara koydukları bez fitillerle ışıtlıyorlardı.

"Opalde galiba Yeşil Ölüm var" dedim. "Galiba herşeyde Yeşil Ölüm var."

Bu arada, bizim Yeşil Ölüm'den kurtulmamızın sebebi, Isadore'un ailesi Raspberry'ler tarafından tesadüfen bulunmuş bir panzehiri kullanmamızdı.

Panzehiri yalnızca sorun çıkaran birinden ya da sorun çıkaran bir ordudan gizlemiştik, böylece onlar da öteki hayata, Hindi Çiftliği'ne hızla sürülmüşlerdi...

Aklıma gelmişken, Raspberry'ler arasında hiç de büyük bir bilimadamı falan yoktu. Bu yalnızca acemi şansıydı. Temizlemekten balık yemişlerdi. Büyük olasılıkla eski zamanlardan kalan kirlilik olan panzehir de balığın midesindeydi.

"Vera" dedim, "o mikroskobu çalıştırabilsen bile, kalbini kıracak şeyler görürdün..."

"Kalbimi ne kırabilir ki?" dedi.

"Yeşil Ölüm'e neden olan organizmaları görürdün" dedim.

"Bu beni niye ağlatsın ki?" dedi.

"Çünkü sen vicdanlı bir kadınsın." dedim. "Panzehiri her alışımızda onlardan *trilyonlarcasını* öldürdüğümüzü farketmiyor musun?"

Güldüm.

O gülmedi.

"Gülemeyişimin sebebi" dedi, "beklenmedik ziyaretinle doğum günü sürprizimizi mahvetmen."

"Nasıl yani?" dedim.

Bir kölesinden söz etti. "Donna bunu sana bir armağan olarak sunacaktı. Şimdiyse hiç şaşırmayacaksınız."

"Tüh" dedim.

"Bunun matrak bir çeşit şamdan olduğunu düşünmüştü.

Bana, Melody ve Isadore'un onu hafta başında arayıp, bir gün kölesi olmayı ne kadar arzu ettiklerini söylediklerini çıtlattı.

"Onlara köleliğin herkese uygun olmadığını anlatmaya çalıştım" dedi.

"Şuna yanıt ver" diye devam etti, "ben öldüğümde kölelerim ne olacak?"

"İstikbalî düşünme" dedim ona. "İstikbal kendisi için düşünecektir. Güne münasip olan fenalığıdır onun."

"Amin" dedim.

bölüm kırkdört

Eski dost Vera ve ben konak merdivenlerinde Kuzey Indiana Maxinkuckee gölü savaşı ile ilgili anılarımızı yadettik. Ben bu savaşı Urbana'ya giderken bir helikopterden görmüştüm. Vera, alkolik kocası Lee Razorclam-13 Zappa'yla birlikte ateş hattındaydı. Michigan Kralı'nın açık hava mutfaklarında aşçılık yapıyorlardı.

"Hepiniz bana karınca gibi görünüyordunuz" dedim, "ya da mikroskop altındaki mikroplar gibi." İsabet alma korkumuzdan aşağı yaklaşamamıştık.

"Biz de aynen öyle hissediyorduk" dedi.

"Seni o zaman tanıyor olsaydım kurtarmaya çalışırdım" dedim.

"Bu, bir mikrobu diğer milyonlarca mikroptan kurtarmaya çalışmak gibi olurdu Wilbur" dedi.

Vera yalnız mutfak çadırının üzerinde vızırdayan mermi ve kovanlarla uğraşmıyordu. Kendini sarhoş kocasına karşı da savunmak zorundaydı. Kocasının savaşın tam ortasında onu pataklıyordu.

İki gözünü morartmış, çenesini kırmıştı. Onu çadırın dışına fırlatmıştı. Vera çamurun içine kış üstü düşmüştü. Daha sonra kocası dışarı çıkıp, ona gelecekteki benzer dayaklardan nasıl korunabileceğini açıklamıştı.

Dışarı çıktığı an bir düşman süvarisinin mızrağıyla muhlandı.

"Sence öykünün ana fikri nedir?" diye sordum.

Dizime nasırlı avucunu dayadı. "Wilbur" dedi, "sakın evlenme".

Biraz Indianapolis'ten bahsettik. Orayı da aynı yolculuğum sırasında görmüştüm. O ve kocası -Michigan Kralı'nın savaşına

katılmadan önce- bir Onüç kulübünde garsonluk yapmışlardı.
Ona kulübün içinin neye benzediğini sordum.
"Bilirsin" dedi, "karakediler, içi oyulmuş kabaklar, masalara
hançerlerle saplanmış maça asları gibi şeyler... File çoraplar, in-
ce topuklular giyer, bir maske takardım. Bütün garsonlar ve bar-
menler ve fedailer vampir pelerinleri takardı.
"Yaa" dedim.
"Hamburgerleri 'yarasaburger' diye isterdik"
"Tabii" dedim.
"Domates suyuyla bir ölçü cinin adı "Dracula'nın Mem-
nuniyeti" idi.
"Doğru" dedim.
"Herhangi bir Onüç kulübünden farkı yoktu" dedi, "ama iş
yapmadı. Bir sürü Onüç olmasına rağmen, Indianapolis büyük
bir Onüç şehri değildi. Bir Daffodil şehriydi. Eğer Daffodil değil-
sen hiç şansın yoktu..."

.

Size söyleyeyim; bir mültimilyoner, bir çocuk doktoru, bir Senatör ve bir Başkan olarak çok eğlendim. Ama Indianapolis'ın bana bir Daffodil olarak verdiği mutluluğu hiçbir şeyle değiştiremem.

İnsanlar fakirdi, ölümden çok çekmişlerdi, bütün genel hizmetler durmuştu ve yakınlarında sürüp giden savaşlar onları tedirgin ediyordu. Ama benim için ve tabii Carlos Daffodil-11 Villavicencio için, eski Roma'ya taş çıkartacak şölenler verip, törenler düzenlemişlerdi.

Kaptan Bernard Eagle-1 O'Hare bana dedi ki, "Tanrım, sayın Başkan, böyle olduğunu bilseydim, sizden beni bir Daffodil yapmanızı isterdim."

Bunun üzerine ben de dedim ki, "Seni bir Daffodil ilan ediyorum."

Ama orada gördüğüm en tatmin edici ve öğretici şey haftalık Daffodil aile toplantısıydı.

Evet, ve o toplantıda oy verdim, tabii pilotum da, Carlos da, ve bütün erkekler, kadınlar ve yaşı dokuzun üzerinde olan bütün çocuklar da...

Şansım yaver gitseydi, orada daha bir gün bile geçirmemiş olmama rağmen, toplantının yöneticisi olabilirdim. Yönetici, o gün toplananların arasından seçiliyordu. Ve o gecenin galibi Dorothy Daffodil-7 Garland adındaki onbir yaşında zenci bir kız çocuğu oldu.

Toplantıyı yönetmek için çok iyi hazırlanmıştı, sanırım oradaki her insan gibi.

Neredeyse kendi boyunda olan kürsüye yürüdü küçük

kuzinim.

Özür dileme veya kendisiyle dalga geçme gereği duymadan sandalyenin üstüne çıktı. Sarı bir tokmağı vurarak oturumu açtı ve sessiz ve saygılı akrabalarına şöyle dedi: "Çoğunuzun bildiği gibi Amerika Birleşik Devletleri Başkanı aramızda. İzninizle, genel gündem sonunda bize birkaç şey söylemesi için onu buraya çağırmak istiyorum. Bunu önerebilecek kimse var mı?"

"Genel gündemden sonra kuzen Wilbur'ün toplantıyı yönetmesini öneriyorum" dedi yanında oturan yaşlı adam.

Birisi onayladı ve açık oylamaya gidildi.

Öneri kabul edildi ama candan ve şakası olmayan "Yoo" ve "haayır"lar arasında.

Hi ho.

Gündemdeki en önemli konu, aynı anda hem Büyük Göl Korsanları hem de Oklohama Dükü'yle savaşan Michigan Kralı'nın ordusunda savaşırken şehit düşmüş dört Daffodil'in yerine kimlerin alınacağıydı.

Güçlü kuvvetli genç bir adam, kendisi bir nalburdu, topluluğa şöyle dedi: "Bana yollayın. Bir Daffodil olana kadar öldürmeyeceğim 'Sooner' yoktur."

Şaşırtıcı bir biçimde, birkaç konuşmacı onu saldırgan tutumu yüzünden kınadı. Savaşın eğlenceli olamayacağını, zaten olmadığını, orada trajediyi tartıştıklarını ve eğer yüzüne trajik bir yüz ifadesi takınmazsa onu toplantıdan atacaklarını söylediler.

'Sooner'lar Oklahomalılardı ve açacak olursak Oklahoma Dükü'nün emrindeki insanlardı, bunlara Missouri'den 'Show me'ler, Kansas'tan 'Jayhawker'lar, Iowa'dan 'Hawkeye'lar ve daha niceleri ekleniyordu.

Nalbura 'Sooner'ların, Indianalı 'Hooser'lardan ne daha iyi ne daha kötü olduğu, yalnızca birer insanoğlu olduğu söylendi.

Ve sonra benim konuşma yapmamı önermiş olan yaşlı adam ayağa kalkıp söz aldı: "Genç adam, eğer zevk için öldürebiliyorsan, senin de Arnavut Gribi veya Yeşil Ölüm'den farkın yok."

Etkilenmişim. Farkettim ki uluslar kendi savaşlarını asla trajedi olarak nitelenmiyor, ailelerse buna zorunlu bile.

Bravo onlara!

Nalburun savaşa yollanmayışının ana sebebi şimdiye kadar üç ayrı kadından üç çocuğun babası oluşuydu. Ve birisinin belirttiği gibi “fırında daha üç tane” vardı.

Bütün o bebeklerin sorumluluğundan kaçmasına izin verilemezdi.

bölüm kırkaltı

Toplantıdaki çocuklar, ayyaşlar ve kaçıklar bile parlamento usullerine bilinçli bir şekilde aşınaydılar. Kürsünün ardındaki küçük kız işleri öyle canlı ve amaçlıca yürütüyordu ki, oradaki yıldırımlarla yüklenmiş bir tanrıça olabilirdi.

• Bana daha önce hep kutsal saçmalıklar gibi görünen bütün bu işlemlere öyle saygı duydum ki.

Ve hâlâ öyle saygı duyuyorum ki, biraz önce burada Empire State Binasında, Ansiklopedi'mde kurucularını buldum.

Adı Henry Martyn Robert. West Point'ten mezun olmuş. Bir mühendismiş. Askerken generalliğe kadar yükselecekmiş. Ama İç Savaş'tan hemen önce Massachusetts New Bedford'da görevli bir teğmenken bir kilise toplantısını yönetmek zorunda kaldığında askerlikten vazgeçmiş.

Hiç kural yokmuş.

Bunun üzerine bu asker oturup, Indianapolis'te uygulandığına şahit olduğum kurallar yazmış. Bunlar *Robert'ın Nizam Kuralları* adı altında yayınlanmış ki, bence bunlar şimdi Amerikalıların dört büyük buluşundan biridir.

Diğer üçü kanımca Doğrular Önergesi, Anonim Alkolik İlkelere ve Eliza ile benim öngördüğüm Yapay Yayımlı Aileler'dir.

Indianapolis Daffodillerinin Michigan Kralı'na yollamak üzere seçtikleri üç gönüllü de, tesadüfen en kolay kurtulabilecek ve seçmenlerin kanısına göre bu güne kadar en serseri hayatları sürmüş olanlardı.

Hi ho.

Bir sonraki madde, eyaletin kuzeyindeki sıcak savaştan kaçıp şehre azar azar gelen sığınmacı Daffodillerin bakımı ve korunmalarıyla ilgiliydi.

Toplantı şevke gelen bir kişinin daha hevesini kırdı. Çok güzel, çok genç fakat sencillikten delirdiği belirgin bir kadın, evine en az yirmi sığınmacı alabileceğini iddia etti.

Birisi ayağa kalkıp onun berbat bir evsahibesi olduğunu hat-ta kendi evlatlarının bile başka akrabaların yanına taşındıklarını söyledi.

Bir başkası, komşular olmasa köpeğinin onun dalgınlığı yüzünden açlıktan öleceğine ve evde yanlışlıkla beş kere yangın çıkardığına dikkat çekti.

Bunlardan toplantıya katılanların çok acımasız olduğu anlamı çıkabilir. Ama hepsi ona duruma göre "Kuzen Grace" ya da "Grace Kardeş" diye sesleniyorlardı. Tabii, o benim de kuzenimdi. O bir Daffodil-13'tü.

Dahası, sakarlığı yalnızca kendineydi, bu yüzden kimse ona özellikle gıcık olmuyordu. Bana söylendiğine göre çocukları neredeyse yürümeyi öğrenir öğrenmez daha iyi çekip çevrilen evlere kapağı atmışlardı. Bence bu Eliza'yla benim buluşumun en çekici özelliklerinden birisi: Çocukların seçebileceği bir sürü anne-baba ve bir sürü ev.

Kuzen Grace'e gelince, kendisi için yapılan ve doğrulukları şüphe götürmeyen yorumları şaşkınlıkla dinledi. Gözyaşlarına boğulmadı. Robert'in Nizam Kurallarına uyararak oturumun sonuna kadar kaldı, hisli ve tetikte göründü.

Daha sonra, yeni bir maddeye geçilmişken , Kuzen Grace Koca Göl Korsanları ya da Oklahama Düküne hizmet eden Daffodillerin aileden ihraç edilmeleri önerisini getirdi.

Kimse bunu onaylamadı.

Ve toplantıyı yöneten küçük kız ona şöyle dedi:

"Kuzen Grace, buradaki herkes kadar iyi biliyorsun ki, bir kere Daffodil olmuşsan, bir Daffodil kalırsın.

bölüm kırkyedi

Sonunda benim konuşma sıram gelmişti. "Kardeşlerim ve Kuzenlerim" dedim. "Ulusunuz harcanmıştır. Gördüğünüz gibi başkanınız da eski gölgesinin bir gölgesi haline gelmiştir. Burada halsiz Kuzen Wilbur'dan başka birşey değil."

"Sen felaket iyi bir başkandın, Billy Kardeş" diye bağırdı arka sıralardan biri.

"Ülkeme kardeşlikten başka barış da getirmek isterdim." diye devam ettim. "Ne yazık ki, barış diye birşey yok. Onu buluyoruz. Kaybediyoruz. Tekrar buluyoruz. Tekrar kaybediyoruz. Tanrıya şükür, artık makinalar savaşmaktan vazgeçti. Artık sadece insanlar." "Ve tanrıya şükür artık yabancılarla savaşmak yok. Kiminle savaşırsan savaş herkesin karşı tarafta akrabaları var."

Toplantıdakilerin çoğu, *Daffodilliklerinin* yanısıra, kaçırılmış İsa'nın arayıcılarıydılar. Konuşma yapmak için sinir bozucu bir topluluktu. Ne dersem diyeyim, kafalarını bir oraya bir buraya çevirip İsa'yı görüvermeyi umuyorlardı.

Ama doğru zamanlarda alkışlayıp tezahürat yaptıklarını görünce olaya ısındım. Ve üstüne basarak konuşmaya başladım.

"Artık bir ulus yerine yalnızca aileler olduğumuza göre" dedim, "savaşta merhametli olmak bizim için çok daha kolay." "Maxinkuckee Gölü civarındaki savaşı inceleme olanağı buldum. Atlar, mızraklar, tüfekler, bıçaklar, tabancalar ve bir ya da iki toptan ibaretti. Birkaç ceset gördüm. Birbirine sarılan insanlar da gördüm. Ve büyük çapta firar ve teslim olma söz konusuydu. "Maxinkuckee savaşıyla ilgili söyleyebileceklerim bu kadar" dedim.

"Soykırım sayılmaz." diye de ekledim.

Indianapolis'teyken Michigan Kralı'ndan radyo yoluyla bir davet aldım. Napolyonvari bir havadaydı. Kralın Maxinkuckee gölü kıyısındaki yazlık sarayında Birleşik Devletler Başkanı onuruna bir davet vermekten" mutluluk duyacağını söylüyordu. Muhafızlara beni sağsalım ulaştırmaları için emir vermişti. Savaş bitmişti. "Zafer bizimdir!" diyordu.

Böylece pilotum ve ben oraya uçtuk.

Sadık uşağım Carlos Daffodil-11 Villavicencio'yu, son yıllarını sayısız akrabasının arasında geçirmesi için bırakmıştık.

"İyi şanslar, Carlos Kardeş" dedim.

"Sonunda yuvamdayım, Sayın Başganım, gardaşım" diye yanıtladı. Allahıma ve size şükürler olsun. Yalnız değilim artık!"

Michigan Kralı'yla buluşmam, eski zamanlarda 'tarihi bir olay' olarak nitelendirilirdi. Her yerde flaşlar patlar, etraf mikrofönlar ve gazetecilerle dolup taşardı mutlaka. Bu sefer, Kralın "kâtiplerim" dediği not alıcıları vardı yalnızca.

Kaptan O'Hare ve ben, kralın bir zamanlar askeri akademi olan yazlık sarayının bakımlı arazisine konduk. Geçen savaşta kötü savaşmış olduklarını tahmin ettiğim askerler her yerde dizlerinin üstündeydiler. Askeri polisler gözetiminde ceza olarak makaslar, çakılar ve kasaturalarla çimleri biçiyorlardı.

Kaptan O'Hare ve ben saraya iki sıra askerin arasında girdik. Tahminen, imtiyazlı muhafızlardı. Herbiri, üzerine ya-

pay yayımlımlı ailelerini simgeleyen nakışlar işlenmiş sancaklar taşıyordu -bir elma, bir timsah, lityumun simgesi ve benzeri...

Çok işlenmiş, komik bir durum olduğunu düşündüm. Savaşların dışında, uluslar tarihi, benim gibi eskiden az da olsa sevilmiş ve çokça kafayı bulmuş işi bitik ayaklı cenazelerin, genç psikopatların ayaklarını öpmeye gelişinden ibaretti.

Kralın özel Spartan karargâhına alındım. Kocaman bir odaydı, bir zamanlar askeri akademinin partileri burada verilmişti. Şimdi içinde sadece portatif bir karyola, üstüne haritalar serilmiş uzun bir masa ve bir duvara dizilmiş şezlonglar vardı.

Kralın kendisi harita masasında oturmuş, gösterişli bir şekilde daha sonra Tukiyyidides'in Pelopenez Savaşının Tarihi adlı kitabı olduğu ortaya çıkan bir kitap okuyordu.

Arkasında, üç tane kâtip dikilmişti-kalem ve kağıtlarıyla. Benim ya da bir başkasının oturabileceği bir yer yoktu. Elimde küflü Homburgumla karşısında durdum. Uşağın beni yeterince yüksek bir sesle anons etmiş olmasına rağmen, kitabından başını hemen kaldırmadı.

"Majesteleri" demişti uşak, "Dr. Wilbur Daffodil-11 Swain, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı!"

Sonunda başını kaldırdığında onun büyükbabası Dr. Stewart Rawlings Mott'un huk demiş burnundan düşmüş yüzünü görmek beni çok eğlendirdi. Uzun zaman önce Vermont'ta Eliza ve benim doktorluğumuzu yapmış olan kişi.

Ondan zerre kadar korkmuyordum. Tri-benzo-Deportamil, tipimi bezgin, kafamı iyi yapmıştı, tabii ki. Ama, yaşadığım ucuz komediden fazlasıyla bıkmış haldeydim zaten. Kral

beni ateş eden bir grup askerden kaçmaya zorlasaydı daha esaslı bir macera olurdu.

"Senin öldüğünü sanıyorduk" dedi.

"Hayır Majesteleri" dedim.

"Uzun süredir, hakkında hiç haber gelmiyordu."

"Washington D.C. zaman zaman fikir üretemez oluyor" dedim.

Kâtipler bütün bu tarihi konuşmaları kaleme alıyorlardı.

Kitabın kapağını okuyabilmem için havaya kaldırdı. "Tukiyidides" dedi.

"Ya" dedim.

"Sadece tarih okurum" dedi.

"Sizin konumunuzdaki bir adam için akıllıca Majesteleri"

"Tarihten öğrenmeyenler, onu tekrarlamaya mahkûmdurlar." dedi.

Kâtipler çiziktirmeyi bıraktılar.

"Evet" dedim." Eğer torunlarımız, bizim zamanımızı dikkatle incelemelerse, onlar da kendilerini grip ve Yeşil Ölüm'den telef olmuş, gezegenin yeraltı yakıtlarını tüketmiş, koltukaltı deodorantlarından yayılan propellan gazıyla gökyüzünü sarartmış, yeniden iki metrelik bunak bir başkan seçmiş ve tini mini Çinlilerden zekâca ve ruhça geri kalmış bulacaklardır."

Kahkahama katılmadı.

Başının üstünden doğruca kâtiplerine hitaben "Tarih bir sürprizler listesidir" dedim. "Bizi yalnızca yeniden şaşırmaya hazırlayabilir. Lütfen bunu yazın."

Genç kralın elinde imzalamamı istediği tarihi bir doküman olduğu ortaya çıktı. Açıktı. İçeriğinde ben, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı, "Louisiana Antlaşması"yla Napoleon Bonaparte tarafından 1803'de ülkeme satılmış Kuzey Amerika kıtasının o parçasının artık kontrolümde olmadığını bildiriyordum.

Ben, bu nedenle, dokümana göre, orayı Michigan Kralı, Stewart Oriole-2 Mott'a bir dolara satıyordum.

Atılabilecek en tini mini imzayı attım. Bir karınca yavrusu gibi görünüyordu. "İyi günlerde kullanın" dedim.

Ona sattığım bölgenin büyük bölümü, Oklahama Dükü'nün işgali altındaydı ve şüphesiz haberdar olmadığım diğer beylerin ve diktatörlerin...

Hi ho.

Evet, ve şimdi çatlayan bir baş ve uyuşmuş bir elle yazıyorum, çünkü dün gece doğumgünü partimde çok içtim.

Vera Chipmunk-5 Zappa, elmaslarla kaplı bir halde, ondört kölesinin taşıdığı bir tahtirevanla aylandız ormanını geçip geldi. Beni sarhoş eden şarap ve birayı o getirmişti. Ama beni sevinçten çılgına döndüren hediyeleri, köleleriyle koloniye ait bir mum kalıbında yaptıkları bin tane mum oldu. Onları benim bin tane şamdanıma koyup lobinin tabanında sağa sola yerleştirdik.

Ve hepsini birden yaktık.

Bütün o küçük, dalgalanan ışıklar arasında ayakta dururken, kendimi, Samanyolu dizlerine kadar yükselmiş tanrı gibi hissettim.

Dr. Swain daha fazla yazamadan öldü. Tanrının ödülüne gitti. Yazdığını da okuyacak kimse kalmadı. Masalın çalakalem yazılmış sonunu kimse kimseye şikâyet edemedi.

Öykünün doruğuna Louisiana Satış Antlaşması'nı bir soyguncuya -hiç eline geçmeyen- bir dolara satmasıyla ulaşmıştı.

Evet, ve kızkardeşiyle birlikte, toplumu yeniden yapılandırmak için yaptıklarından gurur duyarak öldü. Bu şiiri de mezar taşına yazılması için bırakmış olmalı:

"Nasıl göz yumduk ki bu farka?

İnsanın şakşak komedisi ne kaba,

Tanrının yanına.

Evdeymişçesine ve korkusuz,

Teşekkür ederim size,

Düşlerimizin yeniden yaptığı bir oyunda."

Çocukluklarındaki dehayı yeniden yaratmak üzere, ölü kızkardeşiyle akıllarını birleştirdikleri Urbana'daki elektronik aletten bahsetme şansı hiç olmadı.

Varlığından haberdar olan birkaç kişinin 'Hooligan' adını verdikleri alet normal boyutta bir kahverengi kil borudan ibaretti, iki metre boyunda ve yirmi santimetre çapındaydı. Kocaman bir tanecik hızlandırıcının kontrol mekanizmasını taşıyan çelik bir kabinin üstüne yerleştirilmişti. Tanecik hızlandırıcı, şehrin kenarındaki mısır tarlalarının etrafını dolanan tüp şeklinde bir yarış pistiydi.

Evet.

Ve Hooligan'ın kendisi de bir çeşit hayaletti; çünkü tanecik hızlandırıcı çok uzun süredir elektriksizlikten ve onunla uğraşabileceklerin ilgisinin yoksunluğundan dolayı cansızdı.

Bir hademe, Francis Iron-7 Hooligan, boru parçasını ölü kabinin üzerine yerleştirmişti. Sefertasını da bir süre için oraya

koymuştu. Borudan sesler geldiğini duydu.

Gidip aletin sahibi Dr. Felix Bauxite-13 von Peterswald'ı getirdi. Ama boru tekrar konuşmayı kabul etmedi.

Dr. Von Peterswald kendisinin büyük bir bilim adamı olduğunu ama cahil bay Hooligan'a inanmakta güçlük çektiğini söyledi. Hademeye hikâyesini defalarca anlattırdı.

"Sefertası" dedi, "sefertası nerede?"

Hooligan'ın elindeydi.

Dr. Von Peterswald onu boruyla aynen biraz önceki konumuna getirmesini söyledi.

Boru o an konuşmaya başladı.

Konuşmacılar kendilerini öteki hayattaki insanlar olarak nitelendiler. Geri planda birbirlerine can sıkıntısından, uyduruk hastalıklardan, önemsiz sosyal olaylardan şikayet eden morali bozuk bir koro vardı.

Dr. Von Peterswald'ın gizli günlüğünde söylediği gibi: "Yağmurlu bir sonbahar gününde telefonun öbür ucunda kötü yönetilen bir hindi çiftliğiyle konuşmaktan başka bir şeye benzemiyordu

Hi ho.

Dr. Swain kızkardeşi Eliza'yla Hooligan yoluyla konuşmaya başladığında, yanında şu iki insan vardı. Dr. Von Peterswald'ın dul eşi Wilma Pachysandra-17 von Peterswald ve Dr. Swain'in yapay kardeşi ve Tourette hastalığı kurbanı 15 yaşındaki oğlu David Daffodil-11 von Peterswald...

Zavallı David, Dr. Swain'le Eliza'nın hayatla ölüm arasındaki sınırda konuşmaya başladıkları anda bir hastalık nöbetine tutuldu.

David, ağzından istemeden çıkan edepsiz laf sürüsünü yutmaya yeltendi ama başarabildiği şey perdesini bir oktav yükseltmek oldu. "Bok... balgam... taşak... taşlık... göt ... çük... sümüksü zar... kulak kiri... işemik..." dedi.

Ve Dr. Swain'in kendisi de kontrolden çıktı. Uzun boyuna ve yaşına rağmen, bilinçsizce kabinin tepesine tırmandı. Kızkardeşine daha da yakın olmak için borunun tepesine yumuldu. Kafasını ters çevirerek borunun iş gören ucuna soktu, ve can alıcı sefertasını tekmeleyip yere düşürdü ve ilişkiyi kopardı.

"Alo? Alo?" dedi Dr. Swain.

"Apışarası... sik... kaka.... Venüs tepesi... plasenta..." dedi çocuk.

Peterswald'ın dul eşi, Urbana tarafında sağlam kalan tek insandı, o yüzden sefertasını doğru yere yerleştiren de o oldu. Onu Başkanın diziyile boru arasına gayet vahşice sıkıştırmak zorunda kaldı. Sonra kendini acaip bir konumda hapsolmuş buldu. Kabinin üstüne doksan derece bükülmüş, bir kolu uzamış ve ayakları yerden beş on santim yükselmişti. Başkan yalnız sefertasını değil, kadının elini de kısırmıştı.

"Alo? Alo?" dedi Başkan, kafası ters çevrilmiş bir biçimde.

Öbür taraftan yanıt olarak homurtular, şapırtılar, viyaklamalar ve gıdıklamalar geldi.

Birisi hapşırdı.

"Oğlancı... dışkı... meni... kusmuk..." dedi çocuk.

Eliza bir kez daha konuşmaya fırsat bulamadan, geri plandaki ölümler, zavallı David'in de evrendeki olumsuz durumdan kendileri kadar etkilenmiş akraba bir ruh olduğunu farkettiler.

"Söyle onlara evlat!" dediler.

Ve her söylediğini ikilediler. "Çift taşak! Çift am!" dediler, "Çift bok!" ve bu böyle devam etti.

Şamataydı.

Ama Dr. Swain ve kızkardeşi böyle şiddetli bir içtenlik sayesinde biraraya her halikarda geldiler, öyle ki Dr. Swain neredeyse borunun içinde emekleyecekti.

Evet, ve Eliza'nın ondan istediği şey, artık kafa kafaya verebilmeleri için, mümkün olduğunca çabuk ölmesiydi. Daha sonra tatmin etmekle hiç alakası olmayan bu sözde 'cennet'i düzeltmek için yollar arayacaklardı. - 7

"Orada işkence görüyor musunuz?" diye sordu ona.

"Hayır" dedi Eliza, "aşırı sıkılıyoruz. Burayı kim tasarlamışsa insanoğlu hakkında hiçbir şey bilmiyormuş. Lütfen Wilbur" dedi, "Burası sonsuzluk, burası 'ebediyet!' Senin olduğun yer ve zamanla kıyaslarsan hiçbir şey değil. Beynini çabucak dağıtıp gel."

İşte böyle.

Dr. Swain, ona, çaresiz hastalıklar yüzünden hayatın ne kadar zorlaştığını anlattı. İkisi bir düşündüklerinde, gizemi bir çocuk oyunu haline getirdiler.

Açıklama şuydu: Grip mikropları Marslıydı. Atakları, hayatta kalanların sistemlerinde ürettikleri antikorlar sayesinde geri püskürtülmüştü, çünkü, hali hazırda grip kalmamıştı.

Diğer taraftan Yeşil Ölüm, barışsever ve kimseye zarar vermek istemeyen mikroskobik Çinlilerden kaynaklanıyordu. Bununla beraber normal boyuttaki insanlar onları soluk veya yemek borularına aldıklarında istisnasız ölümcüldüler.

Dr. Swain, kızkardeşine öbür taraftan ne tür bir iletişim ara-

cıyla konuştuğunu sordu, acaba Eliza da mı bir borunun üzerine abanmıştı.

Eliza bir araç olmadığını, bunun yalnızca bir his olduğunu söyledi.

"Ne hissi?" dedi Dr. Swain.

"Açıklamamı anlamak için ölü olmak gerek."

"Yine de dene Eliza."

"Ölü olmak gibi birşey."

"Ölülük duygusu." diye bir laf attı ortaya Dr. Swain anlamaya çalışarak.

"Evet, soğukluk, ıslaklık, yapışkanlık."

"Yaa" dedi Dr. Swain.

"Ama ayrıca görünmeyen bir arı oğulu seni çevreliyormuş gibi" dedi Eliza. "Sesin arılardan geliyor."

Hi ho!

Dr. Swain bu dayanıklılık denemesinin sonuna geldiğinde, sadece onbir tablet tri-benzo-Deportamil'i kalmıştı. Bunlar tabii ki, aslında, başkanlar için uyuşturucu olarak değil, Tourette hastalığının belirtilerinde yatıştırıcı olarak üretilmişlerdi...

Ve kocaman elini açıp geriye kalan tabletlere baktığında, çaresizce hayatının kum saatindeki son taneleri gördü.

Dr. Swain, Hooligan'ı barındıran laboratuvar binasının önünde güneş ışığında duruyordu. Dul kadınla oğlu da yanındaydı. Kadın sefertasını tekeline almıştı, böylece Hooligan'ı sadece kendisi çalıştırabilecekti.

Yerçekimi hafifti. Dr. Swain ereksiyon halindeydi. Oğlan da. Helikopterin yanında duran Kaptan Bernard Daffodil-11 O'Hare da.

Tahminen, dul kadının vücudundaki hassas bölgeler de uyandırılmıştı.

"Kabinin üstüneyken neye benzediğinizi biliyor musunuz Sayın Başkan?" dedi çocuk. Bir şekilde hastalığının etkisinde konuşacağı belliydi.

“Hayır” dedi Dr. Swain.

“Bir futbol topuna tecavüze kalkan dünyanın en büyük Ha-beş maymununa” diye yumurtladı çocuk. Dr. Swain bu tip tacizlere daha fazla katlanmak yerine kalan tri-benzo-Deportamilleri çocuğun eline tutuşturdu.

Tri-benzo-Deportamili bırakmasının ardından gelişen olaylar ilgi çekiciydi. Dr. Swain altı gün altı gece dul kadının evindeki bir yatağa bağlanmak zorunda kaldı.

O sıralarda dul kadınla sevişip, onu daha sonra Melody Oriole-2 von Peterswald’ın babası olacak bir oğula gebe bıraktı.

Evet, ve o sıralarda dul kadın ona Çinlilerden öğrendiği bir sırrı aktardı. Evrenin başarılı idarecileri olmalarını uyumlu beyinleri birleştirmelerine borçluydular.

Evet, ve sonra pilotu onu Ölüm Adası Manhattan’a uçurdu. Orada görünmez Çinli komünistleri içine çekmek yoluyla ölmeye uğraştı.

Kaptan O’Hare, ki o henüz ölmeye niyetli değildi, başkanını bir vinç, bir ip ve bir askı yardımıyla Empire State binasının en üstündeki gözlem odasına indirdi.

Başkan günün devamını orada manzaranın keyfini çıkartmakla geçirdi. Ve sonra her adımında aldığı derin nefeslerle Çinlileri içine çekmeye çalışarak merdivenlerden indi.

Binanın tabanına vardığında geceyarısı olmuştu.

Lobide, çürüyen paçavralara bürünmüş insan iskeletleri vardı. Duvarlar ocaktan yayılmış isler yüzünden zebra desenindeydi.

Bir duvarda kaçırılmış İsa Mesih’in bir resmi vardı.

Dr. Swain ilk defa metroyu gece için terkeden yarasaların ürpertici kanat seslerini duydu.

Kendisini şimdiden ölü bir adam olarak düşündü, -iskeletlerin kardeşi-.

Helikopter sesini duyup gelişini farketmiş olan Raspberry ailesinin altı üyesi lobinin girişinde saklandıkları yerden çıkıp üstüne doğru geldiler. Mızrak ve çakırlarla silahlanmışlardı.

Kimi yakaladıklarını farkettilerinde çıldırmışlardı. Yalnızca başkan olduğu için değil, tıp okumuş olduğu için de bir hazineydi.

“Bir doktor! İşte şimdi herşeyimiz var!”

Evet, ve onun ölme dileğini hiçbiri duymadı:

Ona tadı fıstığa benzeyen küçük bir tablet yutturdular. Aslında Yeşil Ölüme karşı panzehir olarak kullanılan haşlanmış ve kurutulmuş balık solungacı yutmuştu.

Hi ho.

Raspberry’ler onu doğruca Mali Mıntıka’ya götürdüler. Çünkü ailenin başı Hiroshi Raspberry-20 Yamashiro çok hastaydı.

Görünüşe bakılırsa adam zatürreye tutulmuştu. Dr. Swain ona yüzyıl önceki bir hekimin yapabileceğinden daha fazlasını yapamazdı. Bu da alnını serinletip vücudunu serin tutmak ve beklemekten başka bir şey değildi.

Ya ateşi düşecekti ya da ölecekti.

Ateşi düştü.

Karşılık olarak Raspberry’ler en değerli varlıklarını New York Borsası’nın yerlerine serdiler. Bir tane saatli radyo, bir alto saksofon, bir tuvalet takımı, Eyfel kulesi biblosunun üzerine asılmış bir termometre ve daha neler neler.

Dr. Swain, bütün bu abuk sabuk hediyeler arasından yalnızca kibarlık olsun diye, tekli bir şamdan seçti.

Ve işte onun şamdanlara karşı olan zaafıyla ilgili efsane bundan sonra doğmuştur.

Artık herkes ona şamdan hediye edecekti.

Raspberry'lerin komünal yaşamundan pek hoşlanmamıştı. Çünkü diğer şeyler yanında, Kaçırılmış İsa Mesih'i bulmak için kafasını sürekli ani hareketlerle çevirmek zorundaydı.

O yüzden Empire State Binasının lobisini temizleyip oraya yerleşti. Raspberry'ler ona yemek getiriyorlardı.

Ve zaman uçup gitti.

O sıralarda, Vera Chipmunk-5 Zappa ortaya çıktı, o da Raspberry'lerin verdiği panzehiri içmişti. Raspberry'ler onun Dr. Swain'in yardımcısı olacağını umuyorlardı.

Vera bir süre ona bakıcılık yaptı, ama daha sonra kendi çiftliğini kurdu.

Ve küçük Melody bundan uzun bir süre sonra geldi. Hamileydi ve eşyalarını eski bir bebek arabasında taşıyordu. Bu eşyalar arasında Dresden bir şamdan da vardı. Michigan Krallığı'nda bile efsanevi New York Kralı'nın şamdanlara deli olduğunu bilmeyen yoktu.

Melody'nin şamdanına, soylu bir adamın ağaçlar altında bir çoban kadına kur yapması resmedilmişti.

Melody'nin şamdanı yaşlı adamın son doğumgününde kırıldı. Sarhoş olmuş bir köle, Wanda Chipmunk-5 Rivera onu tekmelemişti.

Melody Empire State'e ilk ayak basışında, Dr. Swain ona kim olduğunu ve ne istediğini sordu. Kız dizlerinin üzerine çöktü. Küçük elleriyle şamdanı sıkı sıkı tutmuştu.

"Merhaba büyükbaba" dedi.

Dr. Swain bir an duraksadı. Ama sonra kızın ayağa kalkmasına yardım etti. "İçeri gel" dedi. "İçeri, içeri gel."

Dr. Swain Urbana'da tri-benzo-Deportamil'den kurtulduğu sırada bir çocuk peydahladığından haberdar değildi. Melody'nin kendisinin bir hayranı olduğunu sandı. Bu ilk görüşmeyi, geride evlatlar bırakma düşüyle de karşılamadı. Üremeyi pek aklına getirmemişti çünkü.

O yüzden Melody ona utangaç, fakat inandırıcı açıklamalar yaptığında, daha sonra Vera Chipmunk-5 Zappa'ya da açıkladığı şu hissi duydu. Bir şekilde kocaman bir delik açılmıştı ve bu anı, masum açıklıktan içeri aç bir çocuk emekliyordu. Hamileydi ve elinde Dresden bir şamdan tutuyordu.

Hi ho.

Melody'nin öyküsü şuydu:

Babası, Dr. Swain ve Urbanalı dulun gayrimeşru çocuklarıydı. Ve sözde "Urbana Soykırım"ndan kurtulan nadir insanlardandı. Daha sonra soykırımın faili Oklahoma Dükü'nün zorlamasıyla orduya bir davulcu olarak katılmıştı.

Melody, babası daha 14 yaşındayken doğmuştu. Annesi kendini orduya aldırtnmış bir temizlikçiydi. Melody'ye Oriole-2 göbek adı koyulmuştu, çünkü Michigan Dükü'nün baş düşmanı Stewart Oriole-2 Mott'un güçleri tarafından esir alınırsa, maksimum merhameti görebilirdi.

Ve gerçekten de, anne ve babasının katledildiği Iowa şehri savaşında esir olduğunda altı yaşında bir çocuktur.

Hi ho.

Evet, ve Michigan Kralı o zamanlar o kadar yozlaşmıştı ki, kendi soy isminden çocuklar için bir harem kurdurtmuştu -tabii ki Oriole-2'ydi bu. Küçük Melody de bu aşağılık hayvanat bahçesine alınmıştı.

Daha fazla dayanamayacağını düşündüğünde, babasının ölmeden önce söylediği sözler ona büyük bir güç veriyordu.

"Sen bir prensessin. Sen Şamdanlar Kralı'nın, New York Kralı'nın torunusun."

Hi ho.

Ve sonra bir gece uyuyan Michigan Kralı'nın çadırından Dresden şamdanı çaldı.

Ve sonra çadırın altından sürünüp ayışığı altındaki dünyaya kaçmayı başardı.

Efsanevi dedesini aramak üzere doğuya, hep doğuya doğru giden inanılmaz yolculuğu da böyle başladı. Sarayı dünyadaki en yüksek binalardan biriydi.

Her yerde akrabalarla karşılaşıyordu. Oriole olmasa da kuşlar ya da herhangi bir tür canlıyla.

Onu besleyip, yolu gösteriyorlardı.

Bir tanesi ona bir yağmurluk verdi. Bir diğeri bir kazak ve bir müknaş. Bir diğeri bir bebek arabası verdi. Bir diğeri çalar saat.

Bir diğeri ona iğne-iplik verdi ve altın bir yüksük de.

Bir diğeri hayatını tehlikeye atarak onu Harlem Nehri'nden Ölüm Adası'na kadar, kayıkla getirdi.

İşte böyle.

son

Bu, yazıp yazacağım en
samimi otobiyografi. Ona
şakşak diyeceğim. Çünkü
abartılı ve gülünç.

Tıpkı şakşak komedi
filmleri -özellikle de şu
eski Laurel ve

Hardy'ninkiler- gibi.

Yani hayatı duyumsadığım
gibi. Sınırlı zekâmın ve
çevikliğimin bütün
numaraları burada var.
Sürüp gidiyorlar.

...

Hi ho!